

ДАРЪН ШАН ЦИРКЪТ НА КОШМАРИТЕ

Част 1 от „Историята на Дарън Шан“

Превод от английски: Владимир Молев, 2009

chitanka.info

„Кошмарите“ нямаше да се появят пред вас без усилията на усърдните ми помощници:

*Биди и Лиам — „Дяволския тандем“,
„Адското изчадие“ Доменика де Роса,
„Ръмжация“ Джили Ръсел,
Ема „Унищожителката“ Шлезингер и
„Повелителя на мрака“ Кристофър Литъл.*

Дължа благодарности и на кръвожадните си сътрапезници: ужасните създания от „ХарпърКолинс“, както и на любителите на вампирски истории от училището в Аскитън и други, които с желание се нагърбиха с ролята на опитни зайчета и смело се изправиха пред кошмарите, за да стане тази книга колкото се може по-стегната, по-мрачна и по-страшна.

Мадам Окта е в мрежата... както и Дарън Шан!

*За всякакви страховити неща посети официалния уебсайт на Дарън Шан:
www.darrenshan.com*

ВЪВЕДЕНИЕ

Винаги съм си падал по паяците. Когато бях малък, ги събирах. Прекарвах часове в потъналата в прахоляк стара барака в дъното на градината и търсех спотаилите се в паяжините си осмокраки хищници. Намерех ли някой, го занасях в стаята си и го пусках на свобода.

Мама направо полудяваше.

В повечето случаи паякът изчезваше безследно след ден-два, но някои се задържаха по-дълго. Един си изплете паяжина точно над леглото ми и дебна пляквата си там близо месец. Вечер, като си легнех, си представях как се спуска, вмъква се в устата ми, пропълзява през гърлото по хранопровода и снася яйцата си в корема ми. А след това от тях се излюпваха паячета, които ме изяждаха жив отвътре.

Когато бях малък, обичах страшните истории.

За деветия ми рожден ден мама и татко ми подариха тарантула. Не беше отровна, нито пък голяма, но за мен беше най-скъпоценният подарък на света. Постоянно си играех с нея, оставях я на мира единствено когато спях. Хранех я с различни лакомства: мухи, хлебарки, червейчета. Ужасно я разглезах.

Но един ден направих глупост. Бях гледал анимационно филмче, в което героят беше всмукан в прахосмукачка и не му стана нищо. Измъкна се от торбичката мръсен, прашен и страшно ядосан. Беше много смешно.

Толкова смешно, че реших и аз да пробвам. С тарантулата.

Едва ли е нужно да обяснявам, че не стана така, както в анимационното филмче. Паякът беше разкъсан на парчета. Разплаках се, но вече беше късно. Домашният ми любимец беше мъртъв, вината беше моя и нищо не можех да направя.

Когато разбраха за случилото се, родителите ми много ми се накараха — тарантулата беше доста скъпа. Заявиха, че съм безотговорен и глупав, и никога повече не ми позволиха да си взема домашен любимец, дори и обикновен паяк от градината.

* * *

Започнах с тази отдавнашна случка по две причини. Едната ще разберете веднага, като продължите да четете книгата. А другата е следната:

Тази история е истинска.

Не очаквам да ми повярвате — аз самият не бих повярвал, ако не се беше случило с мен, — но е така. Всичко, което описвам тук, беше точно така, както го разказвам.

В истинския живот, ако направиш някоя глупост, си плащаш за нея. В книгите героите могат да грешат колкото си искат. Няма значение какво точно правят, тъй като накрая всичко завършва добре. Те побеждават лошите, оправят нещата и всичко приключва тип-топ.

В истинския живот прахосмукачките убиват паяците. Ако изскочите на оживена улица, без да се огледате, ще ви блъсне кола. Ако паднете от дърво, ще си счупите крак или ръка.

Истинският живот е гаден. И жесток. Не го е грижа за героите, благополучния финал и как трябва да завършват историите. В истинския живот се случват лоши работи. Умират хора. Добрите не побеждават. Злото често надделява.

Просто исках да сте наясно с това, преди да започна.

* * *

И още нещо. Истинското ми име не е Дарън Шан. Всичко в тази книга е истина, с едно-единствено *изключение*: имената. Бях длъжен да ги променя, защото... сами ще разберете, щом стигнете до края.

Нито едно име *не* е истинско — нито моето, нито на сестра ми, нито на приятелите и учителите ми. На никого. Няма да ви кажа и в кой град живея, нито в коя държава. Не смея да го направя.

Но да приключваме с уводните думи. Готови ли сте да продължим нататък? Ако това беше измислена история, щеше да започне нощем, когато навън бучи силна буря, бухат бухали и се чува злокобно драцене под леглото. Но тъй като е истинска, началото ѝ ще бъде точно там, където започна всичко.

В тоалетната.

ГЛАВА ПЪРВА

Седях в тоалетната в училище и си тананиках. Панталоните ми бяха вдигнати. В края на часа по английски ми стана лошо. В това отношение обаче господин Далтън беше свестен. Винаги разбираше кога се преструваш и кога — не. Като вдигнах ръка и казах, че ми е лошо, той ме погледна, кимна и ме пусна да отида до тоалетната.

— Изхвърли това, което те тормози, Дарън — рече господин Далтън, — а после се върни в час.

Де да бяха всички учители толкова разбрани като него.

В крайна сметка не повърнах, но продължаваше да ми се гади и затова останах в тоалетната. Чух звънеца, всички излязоха навън за голямото обедно междучасие. Искаше ми се да отида при тях, но знаех, че господин Далтън ще се ядоса, ако ме види толкова скоро да тичам на двора. Ако го излъжеш, той не започваше да крещи, а млъкваше и не ти говореше — това е много по-лошо, отколкото да ти се скарат.

Така че си седях на тоалетната, тананиках си, гледах си часовника и чаках. И тогава чух някой да ме вика.

— Дарън! Хей, Дарън! Да не си паднал в дупката?

Усмяхнах се. Беше Стиви Леопард, най-добрият ми приятел. Истинската му фамилия беше Леонард, но всички му викаха Леопард. Причината не беше само в това, че двете имена звучаха близко. Стиви беше, както мама казваше, „дивак“. Постоянно правеше бели, биеше се, крадеше от магазините. Веднъж, когато е бил съвсем малък и майка му още го е возела в количка, взел една пръчка и боцкал жените, с които се разминавали по тротоара (едва ли ще ви е трудно да се досетите къде точно).

Всички се страхуваха от него и не го обичаха. С изключение на мен. С него станахме първи приятели още в предучилищната група по Монтесори. Мама твърдеше, че ме привлича пакостливият му нрав, но на мен просто ми беше забавно с него. Той беше много избухлив и често изпадаше в пристъпи на ярост, но в такива случаи аз го оставях и се връщах, след като се успокоеше.

С годините Стиви поомекна, майка му го водеше по разни лекари и консултанти и те го научиха как да се контролира, но той пак си оставаше истинска легенда в училище и дори по-големите и по-силните избягваха да му противоречат.

— Хей, Стив! — обадох се аз. — Тук съм.

Потропах по вратата, за да разбере в коя кабинка съм. Той се приближи и отвори. Видя, че седя с вдигнати панталони и се усмихна.

— Повръщали? — попита.

— Не.

— А ще повръщаш ли?

— Не знам. — Изведнъж се наклоних към него и нададох едно страховито „блък“! Но Стиви Леопард ме познаваше добре и не се хвана на номера.

— Що не ми лъснеш обувките с език, щом така и така вече си се навел? — подхвърли той и се разсмя, когато се престорих, че плюя на обувките му и ги бърша с тоалетна хартия.

— Изпуснах ли нещо интересно? — изправих се аз.

— Тц — отвърна Стиви. — Обичайните глупости.

— Написа ли си домашното по история?

— То е за утре, нали? — сепна се той. Постоянно забравяше за домашните.

— За вдругиден — отвърнах.

— О, още по-добре — успокои се Стиви. — Мислех, че... — Замълча и присви очи. — Чакай малко, днес сме четвъртък. Вдругиден е...

— Хвана се! — извиках аз и го смушках в рамото.

— Ау! — възкликна той. — Заболя ме! — Разтри рамото си, но си личеше, че се преструва. След това попита: — Идваш ли навън?

— Мисля да остана да се насладя на гледката — отговорих и се облегнах на капака.

— Стига си се лигавил! Дойдох да те извикам, защото ни водят с четири гола. Сигурно вече са ни вкарали още един-два. Нуждаем се от теб.

Говореше за мача. Всяко голямо междучасие играехме футбол. В повечето случаи нашият отбор печелеше, но напоследък бяхме останали без най-добрите си играчи. Дейв Морган си счупи крака. Сам Уайт се прехвърли в ново училище, тъй като семейството му се

премести да живее в другия край на града. А Дани Къртан спря да идва с нас и започна да прекарва междучасията с Шийла Лей, момичето, което харесваше. Идиот!

Аз съм най-добрият център-нападател. Има по-добри защитници и полукрила, а Томи Джоунс е най-добрият вратар в училището, но единствено аз мога да вкарвам по четири-пет гола на ден.

— Добре — станах. — Ще ви спася. Тази седмица имам по три гола всеки ден, ще е жалко да прекъсна серията си точно сега.

Минахме покрай по-големите, които както обикновено пушеха край мивките, и се отправихме към моето шкафче, за да си обуя кецовете. Преди имах страхотни кецове, бях ги спечелил на един конкурс за есе. Но преди няколко месеца връзките им се скъсаха и гумата отстрани започна да се лющи. А и краката ми пораснаха! Новите кецове не са лоши, но не са същите като старите.

Когато излязох на терена, резултатът беше три на осем. Игрището не беше истинско, а просто асфалтиран двор с врати в двата края. Този, който ги беше правил, е бил пълен идиот. Гредата на едната врата е твърде високо, а на другата — твърде ниско!

— Ура, ура, ура, Шан Стрелата е в игра! — извиках аз тичешком. Някои се разсмяха, други замърмориха, но видях, че съотборниците ми се ободриха, а противниците ни помръкнаха.

Започнах с летящ старт и за по-малко от минута вкарах два гола. Можехме да изравним и дори да спечелим, но не ни стигна времето. Ако бях дошъл по-рано, сигурно щяхме да успеем, но тъкмо когато бях набрал инерция, звънецът би и в крайна сметка изгубихме с резултат девет на седем.

Докато си тръгнахме от игрището, в двора връхлетя Алан Морис, задъхан и зачервен. Тримата ми най-добри приятели бяха Стиви Леопард, Томи Джоунс и Алан Морис. Сигурно бяхме най-странната четворка на света, тъй като само един — Стиви — си имаше прякор.

— Вижте какво намерих! — извика Алан и размаха някакъв лист.

— Какво е това? — опита се да го сграбчи Томи.

— Сега ще... — поде Алан, но в този миг господин Далтън извика:

— Хайде, прибирайте се!

— Идваме, господине! — изкрещя в отговор Стиви. Той беше любимецът на господин Далтън и си позволяваше неща, които на нас

не биха ни се разминали — например да използва мръсни думички в съчиненията си. Ако аз го направех, веднага щяха да ме накажат.

Но господин Далтън имаше слабост към него, тъй като Стиви беше особен. Понякога беше направо гениален в час и всичко му се удаваше, а друг път не можеше дори и името си да напише правилно. Господин Далтън казваше, че той е невеж интелегент, което означава глупав гений!

Така или иначе, макар да беше любимец на господин Далтън, дори и Стиви не можеше да си позволи да закъснее за час. Затова донесеното от Алан листче трябваше да почака. Втурнахме се към класната стая потни и уморени от мача и часът започна.

А аз дори не подозирах, че загадъчният лист в ръката на Алан завинаги ще промени живота ми! Ще го превърне в кошмар!

ГЛАВА ВТОРА

След голямото обедно междучасие при нас отново влезе господин Далтън, този път за урок по история. Учехме за Втората световна война. На мен не ми беше много интересно, но Стиви беше направо запленил. Той страшно си падаше по убийствата и войните. Често казваше, че иска да стане наемен войник — което означава да се бие за пари, — когато порасне. И говореше напълно сериозно.

След историята имахме математика и за наша изненада отново — за трети път този ден — се появи господин Далтън. Учителят ни по математика бил болен и затова се налагало той да го замества.

Стиви беше на седмото небе — любимият му преподавател три поредни часа. Господин Далтън щеше да ни преподава математика за първи път и Стиви започна да се перчи пред него, обясняваше докъде сме стигнали в учебника и кои задачи са трудни, все едно говореше на дете. Господин Далтън обаче нямаше нищо против. Беше свикнал със Стиви и знаеше как да се оправя с него.

По принцип той беше доста сериозен, в неговите часове беше забавно и винаги научавахме нещо ново. Явно обаче в математиката не го биваше много. Стараеше се, но си личеше, че е объркан и докато се опитваше да схване нещата, ровеше в учебника и надаваше ухо към „полезните“ съвети на Стиви, останалите започнахме да се въртим, да си шепнем и да си подаваме бележки.

Изпратих бележка на Алан да ми даде да погледна загадъчното листче, което беше донесъл. Първоначално той отказа, но аз продължих да настоявам и накрая Алан се съгласи. Томи седеше на чина зад него и затова пръв получи листчето. Разгъна го и зачете. Лицето му грейна и дори устата му леко се отвори. Прочете го цели три пъти и едва тогава ми го подаде.

То представляваше рекламна листовка за пътуващ цирк. Най-отгоре имаше снимка на вълча глава. Вълкът беше зинал и от зъбите му капеше слюнка. Отдолу пък бяха сложени снимки на паяк и змия и те също изглеждаха доста страшни.

Под вълка с големи червени букви пишеше:

ЦИРКЪТ НА КОШМАРИТЕ

А отдолу, с по-малки:

САМО ЗА ЕДНА СЕДМИЦА В ГРАДА — „ЦИРКЪТ
НА КОШМАРИТЕ“!

ЕЛАТЕ И ВИЖТЕ:

САЙВ и СИЪРСА — БЛИЗНАЧКИТЕ ОТ КАУЧУК!
МОМЧЕТО ЗМИЯ! ЧОВЕКА ВЪЛК! ЗЪБАТАТА
ГЕРТА!

ЛАРТЪН КРЕПСЛИ И НЕГОВИЯ ПАЯК МАДАМ
ОКТА!

АЛЕКСАНДЪР СКЕЛЕТА! БРАДАТАТА ЖЕНА!
РЪКОКРАКИЯ ХАНС!

РАМЪС ТЪРБУХА — НАЙ-ДЕБЕЛИЯ ЧОВЕК НА
СВЕТА!

Беше посочено и откъде човек можеше да си купи билети и да разбере къде ще се играят представленията, а най-отдолу, до змията и паяка, пишеше:

НЕ СЕ ПРЕПОРЪЧВА ЗА ХОРА СЪС СЛАБИ
СЪРЦА!

В СИЛА СА ОПРЕДЕЛЕНИ ОГРАНИЧЕНИЯ!

— „Циркът на кошмарите“ — прошепнах възторжено аз. Дали наистина щеше да има такива уроди? Така изглеждаше.

Отново се зачех в странните прозвища на цирковите актьори. Толкова се бях вгълбил, че напълно забравих за господин Далтън.

Опомних се едва когато ми направи впечатление пълната тишина в стаята. Вдигнах глава и видях, че Стиви стои сам отпред до бюрото на учителя. Той се ухили и ми се изплези. Целият настръхнах от ужас, обърнах се и видях зад мен господин Далтън, който четеше рекламата със стиснати зъби.

— Какво е това? — извика строго той и грабна листчето от ръката ми.

— Рекламна листовка, господине — отвърнах.

— Откъде я взе? — Господин Далтън изглеждаше страшно ядосан. Досега не го бях виждал толкова сърдит. — Откъде я взе?

Смутено облизах устни. Не знаех какво да му отговоря. Не исках да издавам Алан, а и знаех, че той сам нямаше да си признае — дори и най-добрите му приятели бяха наясно, че не беше от най-смелите, — но бях блокирал и не ми идваше наум никаква правдоподобна лъжа. За щастие в този миг се намеси Стиви.

— Моя е, господине — обади се той.

— Твоя ли? — премига изненадано господин Далтън.

— Намерих я на автобусната спирка — продължи Стиви. — Един мъж я хвърли. Видя ми се интересна и я взех. Мислех да ви я покажа след часа.

— О! — Господин Далтън се опита да прикрие, че е поласкан. — Това е друга работа. В детското любопитство няма нищо лошо. Седни си, Стиви.

Учителят закачи листовката на черната дъска с кабарче.

— В миналото — потупа по нея той — наистина е имало подобни циркове. Техните алчни собственици са затваряли в клетки хора с малформации и...

— Как така „с малформации“, господине? — прекъсна го някой.

— Това са хора, при които нещо не е както при всички останали — обясни господин Далтън. — Например имат по три ръце или пък по два носа, нямат крака, или пък са необичайно ниски или високи. А всъщност те са същите като мен и вас, само видът им е различен, но ги смятали едва ли не за животни и ги наричали уроди. Показвали ги по панаирите срещу пари, позволявали на публиката да им се присмива и да ги дразни. Отнасяли се с тях като с диви зверове. Плащали им малко, биели ги, обличали ги в парцали, не им позволявали да се къпят.

— Това е жестоко, господине — обади се Дилейна Прайс, която седеше на първия чин.

— Така е — кимна той. — Тези менажери са били чудовищна жестокост. Ето защо толкова се ядосах, като видях това — господин Далтън дръпна листовката. — Отдавна са забранени, но от време на време се разнася слухът, че въпреки всичко съществуват и днес.

— Мислите ли, че „Циркът на кошмарите“ е точно такъв цирк? — попитах аз.

Той отново огледа листовката и поклати глава.

— Не ми се вярва. По-скоро е някакъв просташки рекламен трик. Но въпреки това — добави господин Далтън, — надявам се, че на никой от вас не би му и минало през ума да отиде на представленията.

— О, не, господине! — отвърнахме в хор.

— Тези менажери са били нещо ужасно — продължи той. — Представяли са се за обикновени циркове, но всъщност са били свърталища на злото. И който доброволно си плаща да ги посети, не е по-добър от алчните злодеи, които ги притежават.

— Само някой извратеняк може да реши да иде на такова представление, господине — съгласи се Стиви. След това ме погледна, намигна ми и беззвучно изрече: „Но ние ще отидем!“.

ГЛАВА ТРЕТА

Стиви убеди господин Далтън да му върне листовката. Обясни, че иска да я закачи в стаята си. В първия момент господин Далтън като че ли понечи да я прибере, но след това размисли и му я даде, като преди това откъсна написания най-отдолу адрес.

След часовете четиримата — аз, Стиви, Алан Морис и Томи Джоунс — се събрахме и заразглеждахме лъскавата рекламка.

— Едва ли е истинско — рекох.

— Защо? — попита Алан.

— Защото подобни менажери вече са забранени — отвърнах. — Човекът вълк и момчето змия са били забранени преди години, нали така каза господин Далтън?

— Истинско е! — настоя Алан.

— А откъде я взе? — полюбопитства Томи.

— Откраднах я — отговори тихо Алан. — От брат ми.

По-големият брат на Алан Тони Морис беше най-големият грубиян в училище и го изключиха. Той беше огромен, зъл и грозен.

— *Откраднал си я от Тони?* — ахнах аз. — Да не би да ти е омръзнал животът?

— Той няма да разбере — обясни Алан. — Беше в джоба на панталоните му, които мама изпра. Аз пяхнах на нейно място едно празно листче. Тони ще реши, че мастилото се е размило при прането.

— Умно — кимна Стиви.

— А Томи откъде я е намерил? — попитах.

— Някакъв мъж ги раздавал на улицата — отговори Алан. — Един от цирковите артисти, господин Крепли.

— Онзи с паяка? — подсказа Томи.

— Да, само че тогава не бил с паяка. Било късно вечерта, Тони тъкмо се връщал от бара. — Тони беше малък и нямаше как да си взима сам пиене, но излизаше с по-големи момчета и те му купуваха алкохол. — Господин Крепли му дал листовката и му казал, че са пътуващ цирк и изнасят тайни представления по целия свят. Обяснил

му, че за да му продадат билет, трябва да покаже листовката, която раздавали само на хора, на които имали доверие. Не бивало да казва на никого за представленията. Но онзи ден Тони беше много ларж — обикновено е такъв, като си пийне — и не можеше да си държи езика зад зъбите.

— По колко са билетите? — попита Стиви.

— По петнайсет лири — отвърна Алан.

— Петнайсет лири! — извикахме в един глас.

— Никой няма да плати петнайсет лири, за да гледа някакви си уроди! — изсумтя Стиви.

— Аз бих платил — обадох се.

— Аз също — кимна Томи.

— И аз — добави Алан.

— Не че аз не бих ги дал — присъедини се към нас Стиви, — но все пак няма откъде да намерим по петнайсет лири. Така че въпросът е хипотетичен, нали?

— Какво означава „хипотетичен“? — попита Алан.

— Означава, че, тъй като не можем да си го позволим, няма никакво значение дали бихме си купили билети, или не — обясни Стиви. — Лесно е да кажеш, че би направил нещо, ако знаеш, че *не можеш*.

— А с колко пари *разполагаме*? — попита Алан.

— Нямаме пукната пара! — разсмях се аз. Този израз го бях научил от татко, той често го употребяваше.

— Страшно ми се ходи — рече тъжно Томи и отново се взря в листовката. — Звучи страхотно.

— На господин Далтън като че ли не му допадна особено — възрази Алан.

— Точно това имам предвид — отвърна Томи. — След като на него не му харесва, значи е страхотно. Това, което възрастните не одобряват, най-често се оказва върхът.

— Не може ли да съберем пари? — предложих аз. — Може би имат отстъпка за деца?

— Не ми се вярва да пускат деца — рече Алан, но въпреки това обяви с колко пари разполага: — Пет лири и седемдесет.

— Аз имам точно дванайсет лири — отчете се Стиви.

— А аз — шест лири и осемдесет и пет — добави Томи.

— Осем лири и двайсет и пет — въздъгнах аз и ги събрах наум.
— Това прави общо малко повече от трийсет лири. Утре ще ни дадат джобните за седмицата. И с тях...

— Ами ако билетите свършат? — прекъсна ме Алан. — Първото представление е било вчера. Последното е следващият четвъртък. Може да отидем само утре или в събота, тъй като родителите ни няма да ни пуснат друга вечер през седмицата. Мъжът, който дал листовката на Томи, казал, че билетите са почти продадени. Трябва да ги купим още тази вечер.

— Е, значи няма начин — въздъгнах, но се опитах да скрия разочарованието си.

— Може и да има — обади се Стиви. — Майка ми държи малко пари в един буркан у дома. Ще взема оттам и ще ги върна, когато ни дадат джобните.

— Ще откраднеш? — възкликнах аз.

— Ще взема *назаем* — поправи ме гневно той. — Не е кражба, щом след това ще ги върна. Какво ще кажете?

— А как ще купим билетите? — попита Томи. — Утре сме на училище. Тази вечер няма да ни пуснат да излезем.

— Аз ще се измъкна и ще ги купя — обеща Стиви.

— Но господин Далтън откъсна адреса — напомних аз. — Как ще узнаеш къде да отидеш?

— Запомних го наизуст — ухили се той. — Е, цяла нощ ли ще стоим тук и ще си търсим оправдания, или ще го направим?

Спогледахме се и един след друг бавно кимнахме.

— Добре — кимна Стиви. — Тичаме до вкъщи, вземаме парите и се събираме пак тук. Кажете на родителите си, че сте забравили някой учебник или нещо подобно. Ще съберем парите накуп и аз ще набавя останалото от буркана.

— Ами ако не успееш да откраднеш, тоест, да вземеш назаем? — попитах.

Той сви рамене.

— Тогава ще му мислим. Но няма как да разберем, преди да опитаме. Хайде, бегом!

И той хукна. След миг Томи, Алан и аз го последвахме.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Цялата вечер си мислех само за цирка. Опитах се да го забравя, по не успях, дори и докато гледах любимите си предавания по телевизията. Звучеше страхотно: момчето змия, човекът вълк, паяк. Точно паякът най-много ме впечатляваше.

Мама и татко нищо не забелязаха, за разлика от Ани. Ани е по-малката ми сестра. Понякога е досадна, но през повечето време с нея се погаждаме добре. Не тича при мама да ме издава при всяка беля и знае да пази тайна.

— Какво ти става? — попита тя след вечеря. Бяхме сами в кухнята, миехме чиниите.

— Нищо ми няма — отвърнах аз.

— Има ти нещо — настоя Ани. — Цяла вечер се държиш странно.

Знаех, че няма да спре да ме разпитва, докато не изкопчи истината, така че ѝ разказах за цирковото представление.

— Звучи чудесно — съгласи се тя, — но няма как да отидеш.

— Защо?

— Бас държа, че не пускат деца. Сигурно е само за възрастни.

— Досадните дребосъци като *теб* едва ли ще ги пуснат — заявих гадничко, — но ние ще влезем без никакъв проблем.

Ани се обиди и аз веднага съжалих.

— Извинявай. Не го мисля наистина. Ядосан съм, защото най-вероятно ще се окажеш права. Бих дал всичко на света, за да отида на представлението!

— Ще ти дам комплекта си за гримиране — предложи тя. — Ще си нарисуваш бръчки и мустаци, за да изглеждаш по-голям.

Усмяхнах се и я прегърнах, което по принцип го правя рядко.

— Благодаря, сестричке, но няма нужда. Или ще ни пуснат, или няма да ни пуснат — трета възможност няма.

Общо взето с това разговорът приключи. Избърсахме чиниите и се върнахме във всекидневната. Малко след това се прибра татко. Той

работеше по строителни обекти и често закъсняваше. Понякога се връщаше у дома изморен и ядосан, но онази вечер беше в добро настроение и подхвърли Ани във въздуха. След това целуна мама и попита:

— Някакви вълнуващи събития днес?

— Пак вкарах три гола в голямото междучасие! — похвалих се аз.

— Наистина ли? — възкликна той. — Чудесно! Браво на теб!

Изключихме телевизора, докато татко се навечеря. Той обичаше да се храни в тишина и спокойствие, като през това време ни разпитваше какво сме правили през деня или ни разказваше за работата си.

След това мама отиде в спалнята да си подрежда албума с марки. Тя беше сериозен колекционер. Аз също събирах марки, когато бях по-малък и по-лесно се лъжех с такива занимания.

Надникнах при нея да проверя дали не е получила нови марки с екзотични животни или паяци. Нямаше. Реших да я разпитам за цирка.

— Мамо — попитах аз, — ходила ли си на цирк с уроди?

— На какво? — попита тя, вгльбена в марките си.

— Цирк с уроди — повторих. — Брадата жена, човек вълк, момче змия...

Мама вдигна глава и премига объркано.

— Момче змия ли? — повтори тя. — Какво по-точно е това?

— Ами... — Замълчах смутено, едва сега си дадох сметка, че и аз не знам. — Няма значение. Ходила ли си?

— Не. Мисля, че са забранени от закона.

— А ако не бяха? — настоях. — Ако някой такъв цирк дойдеше в града, щеше ли да отидеш на представлението?

— Не — потрепери мама. — Щеше да ме е страх. И освен това, не е честно спрямо хората, които показват там.

— Защо?

— Как ще се чувстваш, ако те затворят в клетка и те влачат по панаирите да те показват на другите?

— Аз не съм урод! — извиках възмутено.

— Знам — разсмя се тя и ме целуна по челото. — Ти си моето малко ангелче.

— Стига, мамо! — изръмжах аз и избърсах челото си с опакото на дланта.

— Глупчо — усмихна се тя. — Но представи си, че имаше две глави или четири ръце и някой те затвори в клетка, за да те показва на хората и те ти се присмиват. Нямахте да ти хареса, нали?

— Да — пристъпих смутено от крак на крак.

— Как изобщо се сети за това? — попита мама. — Да не си стоял до късно да гледаш филми на ужасите?

— Не.

— Знаеш, че баща ти е забранил и...

— Не съм стоял до късно! — изкрещях аз. Много се дразнех, когато родителите ми не чуваха какво им говоря.

— Добре, сърдитко, не е нужно да крещиш. Ако моята компания не ти е приятна, слез долу и помогни на баща си в градината.

Не ми се ходеше, но мама се беше ядосала, задето ѝ се развиках, така че излязох и отидох в кухнята. Татко тъкмо се прибираще от двора.

— Значи тук се криеш, а? — усмихна се той. — Толкова ли нямаш време да помогнеш на стария си баща?

— Тъкмо идвах — отвърнах аз.

— Късно е вече — рече татко и събу ботушите си. — За днес свърших.

Гледах го как си слага пантофите. Краката му бяха огромни. Носеше обувки четирийсет и пети номер. Когато бях по-малък, ме наместваше на стъпалата си и така ме разхождаше. Все едно бях кацнал на два огромни скейтборда.

— Какво ще правиш сега? — попитах.

— Ще попиша. — Татко си кореспондираще с хора от цял свят, имаше приятели от Америка, Австралия, Русия и Китай. Казваше, че иска да поддържа връзка с другите народи, но според мен това беше просто оправдание да се затвори в кабинета си да подремне.

Ани се занимаваше с куклите си. Поканих я да дойде при мен да поиграем на тенис на легло — с чорап вместо топче и с обувки за хилки, — но тя отказа, тъкмо била завела куклите си на пикник.

Прибрах се в стаята си и извадих комиксите. Имах страхотна колекция — „Супермен“, „Ватман“, „Спайдърмен“, „Споун“. „Споун“ ми беше любимият. В него се разказваше за супергерой, който преди е

бил дявол в ада. Някои от комиксите с него бяха доста страшни, но точно затова ми харесваха.

До края на вечерта четох комикси и ги подреждах. Преди си разменяхме с Томи, който също беше събрал доста броеве, но той все разливаше сок по корицата и ръсеше трохи вътре между страниците, така че накрая спрях да му давам.

Обикновено си лягах в десет, но онази вечер мама и татко ме забравиха. Вече минаваше десет и половина, когато татко забеляза, че в стаята ми свети, и влезе. Престори се на ядосан, но си личеше, че не е. Той не държеше толкова много на режима, но мама беше непреклонна.

— Марш в леглото! — заповяда татко. — Иначе утре сутринта няма да успея да те събудя.

— Ей сега — отвърнах. — Само да прибера комиксите и да си измия зъбите.

— Добре — кимна той. — Но не се бави.

Пъхнах комиксите в кутията и я сложих на рафта над леглото.

Облякох си пижамата и отидох да си измия зъбите. Не бързах, мотах се дълго на мивката и вече беше почти единайсет, когато се пъхнах под завивката. Излегнах се по гръб и се усмигнах. Бях много уморен, знаех, че ще заспя за секунди. Последната ми мисъл отново беше за цирка. Чудех се как ли изглежда момчето змия, колко е дълга брадата на брадатата жена и какво точно правят Ръкокракия Ханс и Зъбатата Герта. И най-вече мечтаех за паяка.

ГЛАВА ПЕТА

На другата сутрин с Томи и Алан се събрахме пред училището да изчакаме Стиви, но той не се появи, преди да удари звънецът, така че ние влязохме вътре.

— Бас ловя, че не се е успал — рече Томи. — Не е успял да вземе билетите и сега не смее да се появи при нас.

— Стиви не е такъв — обадох се аз.

— Надявам се поне да ми върне листовката — рече Алан. — Дори и да не отидем на представлението, искам да я закача над леглото си...

— Не можеш да го направиш, глупако! — разсмя се Томи.

— Защо? — попита Алан.

— Защото брат ти ще я види — обясних аз.

— О, да — въздъхна унило той.

Първият час мина отвратително. Имахме география и не отговорих правилно на нито един от въпросите на госпожа Куин. А географията беше любимият ми предмет, тъй като бях натрупал доста знания покрай колекционирането на марки.

— Май снощи си стоял до късно, Дарън? — попита учителката, когато за пети път отговорих погрешно.

— Легнах си рано — излъгах.

— Съмнявам се — усмихна се тя. — Торбичките под очите ти са големи като тези в супермаркета!

Всички се разсмяха, госпожа Куин рядко се шегуваше, а и аз се присъединих към смеха, макар да беше на мой гръб.

Минутите се влачеха едва-едва, чувствах се излъган и разочарован. През цялото време си мислех за представлението, представих си, че съм на мястото на някой от цирковите актьори, а собственикът е гадняр, който бие с камшик всички, дори и да изпълнят добре номерата си. Всички го мразехме, но той беше толкова едър и зъл, че никой не смееше да му се опълчи. Един ден обаче собственикът

прекали с боя, аз се превърнах във вълк и му отхапах главата. Другите актьори ме поздравиха и ме избраха за управител на цирка.

Ето така си фантазирах в час.

Няколко минути преди края вратата се отвори и кой, мислите, че влезе? Стиви! До него стоеше майка му, тя прошепна нещо на госпожа Куин, която се усмихна и кимна. След това госпожа Леонард си тръгна и Стиви седна на мястото си.

— Къде беше? — прошепнах аз.

— На зъболекар — отвърна той. — Вчера забравих да ви кажа, че имам час за тази сутрин.

— Взе ли...

— Млъкни, Дарън! — обади се госпожа Куин и аз веднага сведох глава.

По време на междучасието с Томи и Алан заобиколихме Стиви и нетърпеливо закрещяхме в хор:

— Взе ли билетите? — попитах аз.

— Наистина ли си бил на зъболекар? — обади се Томи.

— Къде ми е листовката? — намеси се Алан.

— Търпение, момчета, търпение — разсмя се Стиви и се дръпна назад. — Който много бърза, бавно стига.

— Стига де, Стиви, не се бързай с нас — рекох аз. — Взе ли ги или не?

— И да, и не — отвърна той.

— Как така? — изсумтя Томи.

— Ами така. Нося добри новини, лоши новини и странни новини. Кои искате да чуете първо?

— *Странни* новини ли? — повторих озадачено аз.

Стиви ни придърпа в единия ъгъл на двора, огледа се да провери дали някой не ни подслушва и зашепна:

— Взех парите и се измъкнах в седем часа, докато мама говореше по телефона. Изтичах до касата за продажба на билети, но знаете ли кого заварих там?

— Кого?

— Господин Далтън! — оповести той. — Заедно с двама полицаи. Те измъкнаха от касата — всъщност тя беше просто малка будка на тротоара — един нисък мъж и тогава изведнъж се чу гръм, и

ги обви плътен облак пушек. А когато пушекът се разсея, дребосъкът беше изчезнал!

— И какво направиха господин Далтън и полицаите? — попита Алан.

— Огледаха касата, повъртяха се наоколо и си тръгнаха.

— И не те видяха? — попита Томи.

— Да — кимна Стиви. — Бях се скрил.

— Значи не си взел билети — въздъгнах унило.

— Не съм казвал подобно нещо — възрази той.

— *Взел* си ги?! — ахнах аз.

— Тъкмо си тръгнах — продължи Стиви, — когато изневиделица до мен изникна дребосъкът. Беше увит в дълго наметало, което го покриваше от главата до петите. Той забеляза листовката в ръката ми, взе я и ми даде билетите. Аз му платих и...

— Значи са в теб! — изревахме радостно в един глас.

— Да! — грейна той. След миг лицето му помръкна. — Но това не е всичко. Нали ви казах, че нося и лоши новини?

— И какви са те? — Помислих си, че ще каже, че ги е загубил.

— Мъжът ми продаде само два билета — отвърна Стиви. — Имах пари за четири, но той не ги взе. Не пророни нито дума, а само посочи с пръст онова „В сила са определени ограничения“ на листовката и след това ми даде картичка, на която пишеше, че „Циркът на кошмарите“ продава само по два билета за листовка. Предложих му още пари, имах в себе си близо седемдесет лири, но той отказа.

— И ти е продал само два билета? — смаяно възкликна Томи.

— Но това означава... — поде Алан.

— ... че на представлението ще отидат само двама — довърши Стиви. Погледна ни мрачно. — А другите двама ще си останат у дома.

ГЛАВА ШЕСТА

Беше петък следобед, краят на учебната седмица, началото на почивните дни и всички със смях се завтекоха към домовете си, радостни, че отново са на свобода. С *изключение* на четирима нещастници, които се мотаеха посърнали в двора така, сякаш беше дошъл краят на света. Кой бяха те ли? Стиви Леонард, Томи Джоунс, Алан Морис и аз, Дарън Шан.

— Не е честно! — изстена Алан. — Кой е чувал за цирк, който да продава само по два билета? Каква глупост!

Бяхме съгласни с него, но нищо не можехме да направим, освен да стоим, да ровим в земята с токовете на обувките си и да гледаме сърдито.

Алан зададе на глас въпроса, който измъчваше и четирима ни:

— Е, кой ще отиде?

Спогледахме се и колебливо поклатихме глави.

— Стиви *задължително* — рекох. — Той даде най-много пари и купи билетите, така че му се полага, нали?

— Съгласен съм — кимна Томи.

— И аз — присъедини се Алан. Мислех, че той ще възрази, но сигурно си беше дал сметка, че няма да спечели.

Стиви се усмихна и прибра единия билет.

— А кой ще вземе другия? — попита той.

— Аз донесох листовката! — обади се веднага Алан.

— Без такива! — извиках аз. — Нека Стиви избере един от нас.

— За нищо на света! — изсмя се Томи. — Ти си най-добрият му приятел, естествено, че ще избере теб. Предлагам да се бием за билета. У дома имам боксови ръкавици.

— В никакъв случай! — изпищя Алан. Той беше дребен и никога не се биеше.

— И аз не искам да се бия — подкрепих го. Не бях страхливец, но нямах никакъв шанс срещу Томи. Баща му го учеше да се боксира,

Томи тренираше у тях с истинска боксова круша и щеше да ме нокаутира още в първи рунд.

— Нека теглим жребий — предложих аз, но Томи не се съгласи. Той нямаше късмет и никога не печелеше.

Поспорихме още малко, докато на Стиви не му хрумна идея.

— Ето какво ще направим — обяви той и отвори раницата си, измъкна два листа от средата на една упражнителна тетрадка и с помощта на линия внимателно ги накъса на парчета горе-долу с размерите на билета. След това извади празната си кутия за сандвичи и сложи листчетата вътре. — Слушайте ме хубаво — продължи Стиви и размаха втория билет. — Слагам го вътре и разтърсвам кутията. Схващате ли? — Кимнахме. — Вие ще се подредите един до друг и аз ще изсипя листчетата над главите ви. Който хване билета, печели. После двамата с него ще върнем парите на останалите. Достатъчно справедливо ли ви се струва?

— Добре ми звучи — рекох аз.

— Не знам — замърмори Алан. — Аз съм най-малък. Не мога да скачам толкова високо...

— Стига си хленчил! — срязва го Томи. — Аз съм най-нисък, а не се оплаквам. Освен това билетът може да е на дъното и да падне последен, така че да остане за най-ниския.

— Добре — кимна Алан. — Но без бутане.

— Съгласен съм — казах аз. — Без грубости.

— Хайде! — подкани Томи.

Стиви затвори кутията и хубаво я разтърси.

— Пригответе се! — извика той.

Отстъпихме крачка назад и се подредихме един до друг. Аз се отдръпнах леко встрани от Томи и Алан, така че да мога да използвам и двете си ръце.

— Броя до три и отварям капака — рече Стиви. — Готови ли сте? Кимнахме.

— Едно... — започна той, Алан трескаво избърса потта от челото си. — Две... — Пръстите на Томи потрепнаха. — Три! — изкрещя Стиви, дръпна капака и хвърли листчетата във въздуха.

Изведнъж се появи ветреца, подхвана ги и ги насочи право към нас. Томи и Алан се разпищяха и заразмахваха ръце. Нямаше как да се различи билетът сред обикновените листчета.

Тъкмо да се включа в суматохата, когато изведнъж нещо ме подтикна да постъпя по абсолютно странен начин. Струваше ми се безумно, но пък аз винаги съм вярвал, че човек трябва да следва интуицията си.

Така че затворих очи, протегнах ръце като слепец и зачаках да се случи чудо.

Сигурно знаете, че когато се опитате да повторите някой номер от филм или от книга, обикновено той не се получава. Например да направите скок с колелото или пък със скейтборда. Но понякога, точно когато най-малко го очакваш, нещо се случва.

За миг усетих как листчетата прошумоляха край пръстите ми. Бях готов да ги сграбча, но нещо ми нашепваше да не бързам. В следващата секунда в главата ми глас заповяда: „Сега!“.

Свих пръсти на мига.

Вятърът утихна и останалите листчета бавно полетяха към земята. Отворих очи, Алан и Томи бяха паднали на колене и търсеха билета.

— Няма го! — рече Томи.

— Изчезнал е! — извика Алан.

Изведнъж се спряха и вдигнаха глави към мен. Не бях помръднал. Стоях неподвижно със свити юмруци.

— Какво държиш в ръката си, Дарън? — попита тихо Стиви.

Погледнах го, не можех да отворя уста. Все едно се бях пренесъл в сън, в който не можех нито да помръдна, нито да говоря.

— Не е в него — рече Томи. — Не може да е в него! Той беше със затворени очи.

— Но все пак в ръката му има нещо — обади се Стиви.

— Отвори я — побутна ме Алан. — Дай да видим какво криеш в нея.

Погледнах Алан, после Томи, накрая Стиви. И после бавно разтворих десния си юмрук.

Беше празен.

Сърцето ми се сви. Алан се усмихна, Томи отново плъзна поглед по земята, търсеше изчезналия билет.

— А другата ръка? — настоя Стиви.

Сведох очи към левия си юмрук. Почти го бях забравил. Отворих го бавно, дори по-бавно от първия.

В дланта ми лежеше правоъгълна зелена хартийка, но аз за всеки случай я обърнах. Отпред с червени и сини букви беше изписано вълшебното име:

„Циркът на кошмарите“.

Успях! Билетът беше в мен. Щях да отида на представлението със Стиви.

— Суууууупер! — изкрещях аз и заразмахвах юмрук във въздуха. Бях спечелил!

ГЛАВА СЕДМА

Билетите бяха за съботното представление, което беше хубаво, понеже можех да убедя родителите си да ме пуснат да спя у Стиви вечерта.

Не им казах за цирка, защото знаех, че ще ми забранят да отида. Беше ми неприятно, че им спестих цялата истина, но все пак и не бях излъгал, просто бях премълчал някои неща.

В събота имах чувството, че минутите се влачат едва-едва. Опитвах се да си намирам занимания, тъй като тогава времето минава незабелязано, ала не спирах да мисля за „Циркът на кошмарите“ и с нетърпение чаках да дойде моментът най-сетне да тръгнем за представлението. Бях кисел, което беше необичайно за мен за ден, в който не съм на училище, и мама с радост ме изпрати при Стиви.

Ани беше посветена в плановете ни за цирка и ме помоли да ѝ донеса нещо, снимка например, но аз ѝ обясних, че там не е разрешено да се снима (пишеше го на билета), а нямах достатъчно пари за фланелка. Обещах да ѝ купя значка или плакат, но при условие че ще ги скрие и няма да казва на мама и татко откъде ги има, ако те ги намерят.

Татко ме закара до дома на Стиви в шест вечерта. Попита ме кога да мине да ме вземе на другата сутрин. Отговорих му, че е най-добре да дойде на обед.

— И не гледайте филми на ужасите, нали се разбрахме? — извика той. — Не искам после цяла седмица да сънуваш кошмари.

— Стига, тате! — въздъгнах аз. — Всичките ми съученици гледат филми на ужасите.

— Слушай внимателно — рече татко. — Нямам нищо против някой от по-старите филми с Винсент Прайс или не толкова страшните за Дракула, но без новите, ставали?

— Става — кимнах.

— Така те искам — обяви той и потегли.

Изтичах до входната врата и натиснах звънеца четири пъти — това беше тайният сигнал, който бяхме уговорили със Стиви. Той сигурно ме беше чакал в антрето, защото веднага отвори и влязохме.

— Крайно време беше — изръмжа той и посочи стълбището. — Виждаш ли този хълм? — попита Стиви строго като офицер от военен филм.

— Тъй вярно, сър! — ударих пети аз.

— Призори ще го атакуваме.

— С пушки или с картечници, сър?

— Ти добре ли си? — изкрещя той и кимна към килима. — Няма как да извлечем картечниците нагоре в калта!

— Значи само с пушки, сър.

— И ако ни обкръжат, запази последния куршум за себе си!

Промъкнахме се нагоре като войници, насочили въображаеми пушки към въображаеми противници. Беше детинско, но страшно се забавлявахме. По пътя шрапнел откъсна крака на Стиви и се наложи да му помогна да се изкачи. Горе на площадката той се спря и пламенно извика:

— Отнехте ми крака, може да вземете и живота ми, но никога няма да превземете родината ми!

Речта му беше въздействаща. Най-малкото въздейства на госпожа Леонард, която изскочи от всекидневната, за да провери какво става. Когато ме видя, се усмихна и попита дали искам сандвич или нещо за пиене. Отклоних поканата ѝ. Стиви заяви, че с удоволствие би приел малко шампанско и черен хайвер, но тонът му не беше шеговит и аз не се засмях.

Стиви не се разбираше с майка си. Живееше сам с нея, баща му си беше тръгнал, когато той е бил още малък. Двамата постоянно се караха и си крещяха. Не знам защо беше така. Не го разпитвах. За разлика от момчетата, момчетата не разговарят за всичко с приятелите си, те обсъждат компютри, футбол, боеве и така нататък. Родителите не са подходяща тема.

— Как ще се измъкнем довечера? — прошепнах аз, след като майка му се върна във всекидневната.

— Няма проблем. Тя ще излезе. — Стиви често я наричаше „тя“ вместо „мама“. — И когато се прибере, ще реши, че вече сме си легнали.

— А ако реши да провери?

Той грубо се изсмя:

— Да влезе в стаята ми без разрешение? Няма да посмее!

Не ми допаднаше, когато Стиви говореше така, но не казах нищо, за да не предизвикам някой от изблиците му. Не желяех да рискувам и да проваля плана ни за вечерта.

После Стиви извади комиксите си и ги четохме на глас. Той притежаваше страхотни комикси, правени за възрастни. Мама и татко щяха да изпаднат в истерия, ако разберяха за тях.

В колекцията му имаше и купчина стари списания и книги за чудовища, вампири, върколаци и призраци.

— Колът задължително ли трябва да е дървен? — попитах аз, след като свършихме комикса за Дракула.

— Не — отвърна Стиви. — Може да е от метал, слонова кост, дори пластмаса, стига да е дълъг и достатъчно здрав, за да пониже сърцето.

— И това е единственият начин да убиеш вампира?

— Безотказен е.

Намръщих се.

— Но ти си ми споменавал, че трябва да му се отсече главата, да се натъпче с чесън и да се хвърли в река?

— Чел съм го в някои книги — кимна той. — Така убиваш не само тялото, но и душата на вампира, за да не се върне като призрак.

— Че вампирът може ли да стане призрак? — ококорих очи.

— Малко вероятно е — отговори Стиви. — Но ако имаш време искаш да си сигурен, си струва да отсечеш главата и да я натъпчеш с чесън. С вампирите шега не бива, нали?

— Да — потреперих аз. — А върколаците? Тях само сребърен куршум ли ги лови?

— Не. Според мен и обикновен куршум ще свърши работа. Може би просто трябва да го улучиш на повече места.

Стиви беше истинска енциклопедия за чудовищата. Беше изчел всички книги на ужасите и твърдеше, че макар и в голямата си част да са измислица, в тях има поне малко истина.

— Мислиш ли, че човекът вълк от „Циркът на кошмарите“ е върколак? — попитах.

Той поклати глава.

— Доколкото съм чел, в тези циркове показват просто много космати хора. Някои от тях са по-скоро животни, ядат живи пилета и сурово месо, но не са върколаци. Циркът не би имал полза от истински върколак, тъй като той се превръща във вълк само по пълнолуние. Другите ноци си е съвсем обикновен човек.

— Аха — кимнах. — Ами момчето змия? То дали...

— Хей — разсмя се Стиви, — остави малко въпроси и за после! В миналото тези менажerii са били нещо ужасно. Собствениците държали хората полумъртви от глад, заключвали ги в клетки и ги биели. Не знам какво ще видим на днешното представление. Може дори да не са истински изроди, а актьори в костюми.

„Циркът на кошмарите“ изнасяше представленията си в сграда в другия край на града. Трябваше да тръгнем малко след девет, за да пристигнем навреме. Можехме да хванем такси, само че бяхме използвали по-голямата част от джобните си да върнем парите, които Стиви беше взел от майка си. Освен това беше по-забавно да вървим пеша. По-страшно!

По пътя си разказвахме истории за призраци. Говореше най-вече Стиви, тъй като знаеше много повече такива истории. Беше в страхотна форма. Понякога се случваше да забрави края или да обърка имената, но онази вечер му беше дошло вдъхновението. Беше по-забавно, отколкото ако бях със Стивън Кинг!

Сградата се оказа по-далеч, отколкото си мислехме и едва не закъсняхме. Последният половин километър го минахме на бегом. Когато пристигнахме, едва си поемахме дъх.

Представлението щеше да бъде в стар изоставен киносалон. Бях минавал покрай него един-два пъти. Стиви разказваше, че го били затворили, защото едно момче паднало от балкона и умряло. И сега бил обитаван от призраци. Веднъж разпитах татко и той заяви, че това са пълни глупости. Понякога е трудно да решиш дали да вярваш на думите на баща си, или на най-добрия си приятел.

На вратата не пишеше нищо, отпред нямаше опашка, наоколо не бяха паркирали коли. Спряхме и се облегнахме на стената, за да поуспокоим дишането си. След това се изправихме и огледахме сградата. Беше висока и мрачна, с облицовка от груби сиви камъни. Стъклата на прозорците бяха изпочупени, входът приличаше на зейналата уста на великан.

— Сигурен ли си, че е тук? — попитах аз, опитвайки се да прикрия страха си.

— Така пише на билетите — отвърна Стиви и отново извади своя, за да провери. — Да, тук е.

— Може полицията да ги е разкрила и да са избягали — предположих. — И тази вечер да няма представление.

— Възможно е — отговори той.

Погледнах го и притеснено облизах устни.

— Какво ще правим?

Стиви смело отвърна на погледа ми, но не отговори веднага.

— Ами ще влезем — рече накрая той. — Толкова път бихме. Глупаво е се отказваме точно сега.

— Съгласен съм — кимнах. Взрях се в мрачната сграда и преглътнах заседналата в гърлото ми буца. Все едно беше изскочила от филм на ужасите — зловеща къща, в която влезе ли човек, не се връща никога. — Страх ли те е?

— Не — отвърна Стиви, но чувах как зъбите му тракат. — А теб?

— Не, разбира се! — Спогледахме се, знаехме, че и двамата сме едва ли не вцепенени от ужас, но поне бяхме заедно. Не е толкова зле да те е страх, ако не си сам.

— Влизаме ли? — попита той с престорена бодрост.

— Влизаме.

Поехме си дълбоко дъх, кръстосахме пръсти за късмет, изкачихме стълбището (девет каменни стъпала водеха към ожулената и покрита с мъх врата) и прекрачихме прага.

ГЛАВА ОСМА

Озовахме се в дълъг, тъмен, студен коридор. Бях с яке, но въпреки това треперех. Вътре беше адски студено.

— Защо е толкова студено? — измърморих. — Навън е топло.

— В старите сгради винаги е така — отвърна Стиви.

Продължихме напред. В дъното се виждаше светлина и колкото по-навътре влизахме, толкова по-ярка ставаше. Ако не беше тя, едва ли щях да имам смелост да продължа, щеше да е още по-страховито.

Стените бяха изподраскани с мръсотии, на места мазилката по тавана беше паднала. Беше зловещо. И посред бял ден пак щеше да ме е страх, а вече минаваше десет, оставаха само два часа до полунощ.

— Там има врата! — обади се Стиви и се спря пред нея. Бутна я и тя изскърца силно. Едва се сдържах да не побягна обратно към изхода. Прозвуча така, сякаш се отваря капакът на ковчег.

Стиви надникна решително в мрака. В първите няколко секунди не каза нищо, докато очите му свикнат с тъмнината, след това отстъпи назад.

— Това са стълбите към балкона.

— Откъдето е паднало онова момче? — попитах аз.

— Да.

— Да се качим ли?

Той поклати глава.

— Не. Тъмно е като в рог. Може да пробваме, ако не намерим друг вход, но според мен...

— Какво търсите, момчета? — обади се някой зад нас и ние едва не подскочихме до тавана.

Завъртяхме се бързо и се озовахме пред най-високия мъж на света, който се взираше в нас все едно бяхме два пъхва. Главата му почти опираше в тавана. Кокалестите му ръце бяха огромни, а очите му толкова черни, че приличаха на два въглена, забити в лицето му.

— Не е ли малко късно да обикаляте навън? — продължи той. Гласът му беше плътен и хрипкав като на жабок, но устните му почти

не помръдваха. От него би станал велик вентрилоквист.

— Ами... — поде Стиви и притеснено облиза устни. — Тук сме за представлението на „Циркът на кошмарите“.

— Нима? — Мъжът бавно кимна. — А имате ли билети?

— Да — отвърна Стиви и извади своя.

— Добре — измърмори гигантът и се извърна към мен. — А ти, Дарън, имаш ли билет?

— Да — бръкнах в джоба си и изведнъж застинах. *Той знаеше как се казвам!* Хвърлих поглед на Стиви, който трепереше като трепетлика на вятъра.

Мъжът се усмихна. Зъбите му бяха потъмнели, някои напълно липсваха, а езикът му беше мръсножълт.

— Аз съм господин Длъгнест — представи се той. — Собственикът на „Циркът на кошмарите“.

— Откъде знаете името на приятеля ми? — попита смело Стиви.

Господин Длъгнест се разсмя и се наведе, за да го погледне в очите.

— Знам много неща — рече той тихо. — Как се казвате. Къде живеете. Че не харесвате мама и татко. — Извърна се към мен и аз отстъпих крачка назад. Дъхът му вонеше ужасно. — Знам, че си скрил от родителите си идването си тук. Знам и как спечели билета.

— *Как?* — попитах аз. Зъбите ми така тракаха, че може би заглушиха въпроса ми. Но дори и да го беше чул, господин Длъгнест не ми отговори, а се изправи и ни обърна гръб.

— Нямаме време — рече той и закрачи напред. Мислех, че стъпките му ще са огромни, великански, но той ситнеше едва-едва. — Представлението ще започне всеки момент. Всички останали са по местата си. Закъсняхте, момчета. Имате късмет, че реших да ви изчакам.

Коридорът завиваше надясно. Собственикът на цирка вървеше на не повече от две-три крачки пред нас, но когато и ние завихме зад ъгъла, господин Длъгнест вече седеше зад дълга маса с черна покривка, която стигаше до пода. Беше си сложил висок червен цилиндър и ръкавици.

— Билетите, моля — протегна ръка той, взе ги, отвори уста, пъхна ги вътре, сдъвка ги и ги глътна. — Влизайте! По принцип не

допускаме деца, но си личи, че вие двамата сте добри, смели младежи. Затова ще направим изключение.

Пред нас имаше две сини завеси, закачени напреко на коридора. Спогледахме се и изплашено преглътнахме.

— Натам ли? — попита Стиви.

— Естествено — отвърна господин Длъгнест.

— А няма ли някой да ни покаже местата ни? — обадох се аз.

Той се разсмя.

— Ако искате някой да ви държи за ръчичка, трябваше да си доведете бавачка!

Думите му ме ядосаха и за миг забравих страха си.

— Добре тогава! — извиках и пристъпих напред за изненада на Стиви. — Щом е така...

Приближих се бързо и разтворих завесите.

Не знам от какъв плат бяха направени, но на пипане бяха като паяжина. Прекрачих през тях и се спрях. Намирах се в малък проход, на няколко метра пред мен имаше други завеси. Зад мен се чуха стъпки и се появи Стиви. От другата страна на вторите завеси се долавяше приглушен шум.

— Мислиш ли, че е безопасно да влезем? — попитах.

— Според мен е по-безопасно да продължим напред, отколкото да се върнем — отвърна той. — Господин Длъгнест едва ли ще ни се и радва, ако ни види пак.

— Според теб откъде е научил всички тези неща за нас?

— Сигурно може да чете мисли — отвърна той.

— О! — Поколебах се за миг и после си признах: — Направо ми изкара ангелите!

— И на мен — кимна Стиви.

Пристъпихме напред.

Салонът беше голям. Меките седалки отдавна бяха махнати и в партера бяха подредени сгъваеми столове. Огледахме се за свободни места. Залата беше пълна, но нямаше други деца. Посетителите ми оглеждаха и шепнеха.

Единствените два свободни стола бяха на четвъртия ред. Наложих се да вдигнем доста хора, за да стигнем до тях и предизвикахме недоволно мърморене. Когато се настанихме, се оказа, че местата ни бяха много добри, тъй като бяхме в средата и никой не ни закриваше

гледката. Сцената беше точно пред нас и всичко се виждаше прекрасно.

— Дали продават пуканки? — попитах.

— В „Циркът на кошмарите“ ли? — Стиви изсумтя презрително. — Я не се излагай. Може да има змийски яйца или очи на гущери, но в никакъв случай пуканки!

Посетителите бяха най-различни. Някои бяха в елегантно официално облекло, други бяха в анцузи. Имаше както старци на преклонна възраст, така и младежи само няколко години по-големи от мен и Стиви. Неколцина спокойно си бърбеха с приятелите си и се държаха все едно бяха на футболен мач, но повечето седяха мълчаливо и притеснено се оглеждаха.

Но всички бяха изпълнени с очакване. Виждах го в очите им — в тях искряха същите пламъчета, които грееха и в моите, и в на Стиви. Бяхме сигурни, че ни очаква нещо невероятно, нещо, на което никога преди не сме били свидетели.

Засвириха тромпети и залата утихна. Тромпетите гърмяха безспирно, все по-силно и по-силно, светлините угаснаха и стана тъмно като в рог. Страхът отново ме връхлетя, но вече беше късно за бягство.

Внезапно фанфарите замлъкнаха и настъпи тишина. Ушите ми звънтяха, за миг дори ми се зави свят. После обаче се стегнах и се поизправих на стола.

Някъде високо над главите ни светна зелен прожектор и се насочи към сцената. Ефектът беше ужасяващ! В продължение на около минута не се случи нищо. След това двама мъже изтеглиха клетка на колела, покрита с нещо, което приличаше на огромна меча кожа. Оставиха клетката в средата, пуснаха въжетата и избягаха зад кулисите.

За няколко секунди отново се възцари тишина. После пак гръмнаха фанфари — три пъти. Кожата се свлече и откри първото страшилище.

Тогава започнаха писъците.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Писъците бяха напълно излишни. Страшилището в клетката наистина изглеждаше опасно, но все пак беше оковано. Според мен хората си крещяха просто ей така, да се забавляват, както във влакче на ужасите, а не защото наистина се бяха изплашили.

Това беше човекът вълк. Той беше адски противен и целият покрит с козина. Единствено около слабините му имаше парче плат, като на Тарзан, за да се види козината по краката, корема, гърба и ръцете. Лицето му беше обрасло с дълга гъста брада. Очите му бяха жълти, а зъбите — червени.

Звярът хвана пречките на клетката и ги разтърси, като в същото време нададе силен рев. Беше доста страшен. Още повече хора се разпищяха. И аз едва не се присъединих към тях, но се сдържах, не исках да ме вземат за слабак.

Човекът вълк продължи да разтърсва клетката и да подскача насам-натам още малко, но накрая се успокои. Приклекна и седна като куче на задните си лапи, а отстрани се показа господин Длъгнест.

— Дами и господа — каза той и макар гласът му да беше тих и хрипкав, се чуваше ясно в целия салон, — добре дошли в „Циркът на кошмарите“, домът на най-забележителните човешки създания.

Нашият цирк е с древна история. Повече от пет века обикаляме от град на град и разкриваме света на гротескното на поколения наред. С годините репертоарът ни се е променял стотици пъти, но целта ни остава една: да ви изненадаме и ужасим! Нашите необикновени номера не могат да бъдат видени никъде другаде по цялата земя.

Длъжен съм да ви предупредя, че ако някой е със слабо сърце или се плаши лесно, сега е моментът да си тръгне. Сигурен съм, че сред вас има и такива, които са дошли тук с мисълта, че представлението ни е някаква шега. Вероятно те смятат, че тук на сцената ще излязат единствено маскирани като чудовища обикновени хора или в най-лошия случай безобидни джуджета. *Не е така!* Всички

изпълнители, които ще видите тази вечер, от първия до последния, са истински. Всеки от тях е уникален. И никой не е безобиден.

С тези думи той приключи речта си и се скри. От кулисите изскочиха две красиви жени в лъскави рокли и отключиха вратата на клетката. Няколко души от публиката се спогледаха уплашено, но никой не си тръгна.

Човекът вълк излезе от клетката с ръмжене и изрева, но една от жените размаха ръка пред него и го хипнотизира. Другата се обърна към салона и с отчетлив чуждестранен акцент обяви:

— Пазете пълна тишина! Човекът вълк няма да нападне никого, докато е под наш контрол, но всеки силен звук ще го събуди и тогава той става смъртоносен!

След това те слязоха от сцената и поведоха между редовете хипнотизирания звяр. Козината му беше сивкава, той вървеше прегърбен и дланите му висяха чак до коленете.

Жените не се отделяха от него и предупреждаваха хората да не вдигат шум. Позволяваха да го докосват, но леко и внимателно. Когато минаха край нас, Стиви протегна ръка, но мен ме беше страх да не се събуди и да ме ухапе и затова се въздържах.

— Как беше? — попитах едва чуто.

— Бодеше като таралеж — отвърна Стиви и вдигна пръсти към носа си. — И мирише странно, на изгоряла гума.

Човекът вълк беше стигнал до средата на салона, когато изведнъж се чу силен трясък. Не знам откъде дойде той, но още в същия миг звярът изрева и бутна настрани жените.

Посетителите се разкрещяха и тези, които бяха най-близо, скочиха от столовете и побягнаха. Една жена обаче не успя да реагира достатъчно бързо, човекът вълк ѝ се нахвърли и я събори на земята. Тя пищеше пронизително, но никой не посмя да ѝ се притече на помощ. Човекът вълк я обърна по гръб и оголи зъби. Жената вдигна ръка да се предпази, но той щракна с челюсти и *отхапа* дланта ѝ!

Двама от посетителите припаднаха, а останалите побягнаха с писъци. Изведнъж отнякъде изскочи господин Длъгнест и прегърна през рамо човека вълк. Той се опита да се отскубне, но собственикът на цирка прошепна нещо в ухото му и чудовището се усмири. Господин Длъгнест го поведе обратно към клетката, а асистентките с

лъскавите рокли се опитаха да успокоят хората и да ги върнат по местата им.

Зрителите стояха нерешително, жената с отхапаната ръка продължаваше да крещи. От разкъсаната ѝ китка шуртеше кръв и пръскаше по пода и по околните. Двамата със Стиви сезирахме в нея зяпнали от ужас и се чудехме дали няма да умре пред очите ни.

Господин Длъгнест скочи от сцената, взе отхапаната длан и изсвири силно. Веднага притичаха двама души в сини роби и плътно нахлупени качулки на главите. Бяха ниски, колкото мен и Стиви, но набити, с мускулести ръце и крака. Собственикът на цирка повдигна жената, прошепна ѝ нещо в ухото и тя млъкна.

Господин Длъгнест бръкна в джоба си и извади малка кафява кожена кесия. Отвори я със свободната си ръка и поръси искрящ розов прах върху окървавената длан. След това я допря до китката и кимна на двамата в сините роби. Те измъкнаха отнякъде игли и оранжеви конци и за всеобщо смайване започнаха да я шият!

Шиха в продължение на пет-шест минути. Жената не изпитваше никаква болка, макар иглите да минаваха през плътта около цялата китка. След като свършиха, онези в сините роби прибраха иглите и останалите конци и изчезнаха. Така и не отметнаха качулките от главите си, затова не разбрах дали бяха мъже или жени. После господин Длъгнест пусна ръката и отстъпи назад.

— Раздвижете пръсти — заповяда той. Жената го гледаше объркано и сякаш не го виждаше. — Раздвижете пръсти! — повтори той и този път тя се подчини.

Пръстите трепнаха!

Всички ахнаха. Жената сезираше в дланта си, все едно не вярваше, че е истинска. Отново раздвижи пръсти. Изправи се и вдигна ръка над главата си. Разтърси я с всички сили — нищо ѝ нямаше! Виждаха се шевове, но кръвотечението беше спряло и пръстите като че ли напълно ѝ се подчиняваха.

— Ще се оправите — рече господин Длъгнест. — След няколко дни конците сами ще изчезнат и дори няма да останат белези.

— Но това едва ли ще е достатъчно! — извика едър червендалест мъж и пристъпи напред. — Аз съм съпругът ѝ и настоявам веднага да повикате лекар и полицията! Как може да пускате диво животно да се разхожда сред хората? Ами ако ѝ беше отхапал главата?

— Щеше да умре — отвърна спокойно собственикът на цирка.

— Слушай, негоднико — поде съпругът, но господин Длъгнест го прекъсна.

— А къде бяхте вие, господине, когато човекът вълк я нападна?

— Аз ли?

— Да. Нали сте ѝ съпруг? Седяхте до нея, когато звярът се събуди. Защо не я спасихте?

— Ами... нямаше време... не можех... не бях...

Каквото и да кажеше, нищо не можеше да му помогне, тъй като истината беше една: той беше избягал, за да спаси кожата си.

— Сега вие ме чуйте — продължи господин Длъгнест. — Нали ви предупредих в началото? Обясних ви, че може да е опасно. Нашето представление не е от онези мирни и кротки, в които нищо не може да се обърка. Случват се грешки, понякога пострадват хора, и то дори по-лошо, отколкото съпругата ви. Затова нашият цирк е забранен от закона и се налага да играем в изоставени кинозалони посред нощ. В повечето случаи всичко е наред и няма пострадали. Но не гарантираме безопасността на никого.

Той се извъртя бавно в кръг и като че ли за миг успя да погледне всички посетители в очите.

— Не гарантираме безопасността на *никого!* — извика силно. — Вероятността да се случи друг подобен инцидент е малка, но все пак съществува. Затова ви призовавам отново: ако ви е страх, сега е моментът да си тръгнете. Вървете си, преди да е станало твърде късно!

Няколко души наистина станаха и излязоха, но повечето останаха да изгледат представлението до края, сред тях беше дори и жената отхапаната ръка.

— Искаш ли да си вървим? — попитах Стиви, като отчасти се надявах на утвърдителен отговор. Бях страшно въодушевен от случилото се досега, но и доста изплашен.

— Да не си луд? — отвърна той. — Представлението е страхотно! Ти да не искаш да се прибираме?

— Нищо подобно — излъгах аз и успях да се усмихна.

Само ако не се боях толкова да ме помислят за страхливец! Щях да си тръгна и всичко щеше да е наред. Но не, аз държах да се покажа като истински мъж и да остана до края. Ако знаете колко пъти след

това съм си мечтал да бях избягал оттам с всички сили, без да обръщам глава назад...

ГЛАВА ДЕСЕТА

Веднага щом господин Длъгнест се скри и посетителите се настаниха отново по местата си, на сцената излезе Александър Скелета. Неговият номер беше по-скоро смешен, отколкото страшен, но точно от това се нуждаехме, за да се поуспокоим след ужасяващото начало. По едно време случайно погледнах назад и видях двамата в сините роби, които бяха коленичили и бършеха с парцал кръвта от пода.

Александър Скелета беше най-слабият мъж, когото бях виждал. Наистина приличаше на скелет! Беше само кожа и кости. Ако не беше широката му приятелска усмивка, щеше да е зловец.

Той танцуваше под съпровода на бърза игрива мелодия. Беше облечен като балетист и изглеждаше толкова нелепо, че веднага ни разсмя. След малко се спря и започна да усуква тялото си в невъобразими пози. Заяви, че е човек каучук и може да изкривява костите си във всички посоки.

Първо наклони глава назад, така че тя изцяло се скри, все едно беше отсечена. След това се завъртя, за да ни покаже обърнатото си наопаки лице и направи мост, като опря темето си в пода. После прихвана краката си отзад, провря се между тях и ни погледна — лицето му сякаш излизаше от корема му!

Изчака да стихне бурното ръкопляскане, което беше предизвикало това изпълнение, изправи се и заизвива тялото си все едно беше от пластилин. Усука се цели пет пъти, като накрая се чуваше как костите му пукаха от напрежението. Задържа се в това положение в продължение на минута и с невероятна скорост се разви обратно.

След това взе две палки за барабан. С едната удари ребро от лявата си страна и от отворената му уста се разнесе тон, все едно от пиано. След това затвори уста и удари ребро от другата страна. Този път звукът беше по-висок и силен.

Настройването му отне още малко време, но накрая застана с широко отворена уста и засвири. Изпълни няколко песни на „Бийтълс“,

детската песничка „В Лондон мостът се руши“ и мелодии от популярни телевизионни предавания.

Александър Скелета слезе от сцената под оглушителни ръкопляскания, но така или иначе никой от цирковите артисти не излезе на бис.

След него се появи Рамъс Търбуха — колкото Александър беше слаб, толкова Рамъс беше дебел. Направо огромен! Сцената се тресеше под нозете му.

Той едва се спря на ръба, като залитна, все едно щеше да се претърколи долу в залата. Хората на първите редове скочиха, неколцина дори се дръпнаха настрана. И това беше напълно разбираемо — ако беше паднал, щеше да ги сплеска като палачинки!

След това Рамъс застана в средата на сцената и се представи:

— Здравейте. — Гласът му беше приятен, тих и леко писклив. — Казвам се Рамъс Търбуха и наистина имам търбух, подобно на някои животни, просто така съм се родил. Лекарите не знаеха какво да ме правят и ме обявиха за изрод. Затова се записах в цирка и така попаднах тук пред вас тази вечер.

Жените, които бяха хипнотизирали човека вълк, изкараха две натоварени с храна колички: сладкиши, пържени картофи, хамбургери, пакети бонбони и зеле. Имаше ястия, които никога преди не бях виждал, да не говорим, да съм опитвал.

— Ммм — премлясна Рамъс. Посочи големия часовник, който в този момент се спускаше на въже от тавана, и увисна на около три метра над главата му. — Според вас, за колко време ще успея да изям всичката тази храна? Този, който е най-близо до верния отговор, ще получи награда.

— Един час! — извика някой.

— Четирийсет и пет минути! — обади се друг.

— Два часа, десет минути и трийсет и три секунди — изкрещя трети.

Заваляха предположения от всички страни. Аз казах час и три минути, Стиви — двацет и девет минути. Най-ниското предположение беше за седемнайсет минути.

След като приключихме с обзалаганията, часовникът затиктака и Рамъс пристъпи към количките. Омиташе чиниите като вятър. Ръцете му се движеха толкова бързо, че едва се виждаха. Устата му почти не

се затваряше. Той тъпчеше храната вътре, преглъщаше и продължаваше.

Всички бяха смаяни. На мен ми стана лошо, само като го гледах. Неколцина дори *повърнаха!*

Накрая Рамъс глътна последната троха и часовникът над главата му спря.

Четири минути и петдесет и шест секунди! Беше изял всичката храна за по-малко от пет минути! Не можех да повярвам. Струваше ми се невъзможно, дори и за човек с животински търбух.

— Добре си хапнах — въздъхна той. — Но ако имаше още нещо сладичко за десерт...

Докато в публиката ръкопляскахме и се смеехме, асистентките с лъскавите рокли прибраха количките с празните чинии и изкараха нова, натоварена със стъклени фигурки, вилици, лъжици и парчета метал.

— Длъжен съм да ви предупредя — обяви Рамъс, — да не се опитвате да правите това вкъщи! Аз мога да поглъщам неща, които са смъртоносни за другите. Не се опитвайте да ми подражавате! Ако го направите, може да умрете!

Започна с няколко шепи гайки и болтове, които погълна, без да му мигне окото. След това разтърси огромното си шкембе и отвътре се чу дрънчене.

Изведнъж коремът му се раздвижи и надигна и той изплю болтовете и гайките. Ако бяха само един-два, щях да си помисля, че ги е скрил под езика си или отстрани в бузите, но дори и устата на Рамъс Търбуха не беше достатъчна голяма, за да скрие толкова много желяза!

После изяде няколко стъклени фигурки. Сдъвкваше стъклото внимателно, преди да го погълне, като го прокарваше с чаша вода. След това дойде ред на лъжиците и вилиците. Превиваше ги на две, пускаше ги в устата си и те изчезваха в гърлото му. Обясни, че зъбите му не са достатъчно здрави, за да разтрошат метала.

Накрая погълна и една дълга метална верига и се спря да си поеме дъх. Коремът му се разтресе и заподскача. Изплаших се, помислих, че му е станало нещо, но изведнъж Рамъс се оригна и краят на веригата се показа от устата му.

Той бавно я извади и показа, че по нея са закачени всички вилици и лъжици! Беше успял да прокара веригата през пръстените в

корема си! Не можех да повярвам на очите си!

Когато Рамъс се скри зад кулисите, си помислих, че нищо не би могло да надмине номера му.

Оказа се, че грешах!

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

След Рамъс Търбуха се появиха двамата със сини роби с качулки да предлагат сувенири. Имаше страхотни неща — направени от шоколад гайки и болтове, като тези, които поглъщаше Рамъс, гумени фигурки на Александър Скелета, които се извиваха и усукваха на всички страни, косми от човека вълк. Аз си купих от тях: космите бяха здрави и дебели, остри като бръснач.

— По-късно ще има и други — обяви от сцената господин Длъгнест, — така че не харчете всичките си пари.

— Колко струва стъклената статуетка? — попита Стиви.

Статуетката беше същата като онези, които Рамъс поглъщаше.

Човекът в синята роба не отговори, а посочи етикета с цената.

— Не мога да чета — продължи приятелят ми. — Ще ми кажете ли колко струва?

Извърнах се изненадано към него, чудех се защо лъже. Онзи с нахлупената качулка отново си замълча, поклати глава и отмина, преди Стиви да успее да зададе друг въпрос.

— Защо го направи? — попитах.

Стиви сви рамене.

— Исках да чуя гласа му — отвърна той — и да видя дали е човек или не.

— Естествено, че е човек! — възкликнах. — Какво друго би могъл да бъде?

— Не знам — отговори Стиви. — Нали затова попитах, за да разбера. Не ти ли се струва странно, че крият лицата си?

— Може да са срамежливи — предположих аз.

— Може — кимна той, но си личеше, че не го вярва.

След като хората приключиха с купуването на сувенири, на сцената излезе брадатата жена. Помислих си, че е шега, тъй като тя нямаше брада!

Господин Длъгнест застана до нея и обяви:

— Дами и господа, сега ще станете свидетели на един изключителен номер. Труска е от скоро при нас. Тя е сред най-невероятните хора, които съм виждал, и притежава уникален талант!

Собственикът на цирка се скри зад кулисите. Труска беше много красива и беше облечена в надиплена червена рокля с множество цепки. Доста мъже сред публиката започнаха да се покашлят и да се въртят в столовете си.

Труска пристъпи към края на сцената, за да я виждаме по-добре, както обясни самата тя, и нададе някакъв странен звук, който прозвуча като кучешки лай. Допря длани до лицето си и нежно погали кожата. След това с пръстите на едната си ръка стисна носа, а с другата се погъделичка под брадичката.

И тогава се случи чудо: започна да ѝ расте брада! Първо избиха косъмчета по брадичката, после над горната ѝ устна, след това по бузите и накрая косми покриха цялото лице. Дълга и руса права брада!

Когато брадата достигна на дължина десетина сантиметра, Труска пусна носа си, слезе в салона и тръгна между редовете, като позволяваше на желаещите да пипнат и дръпнат косъмчетата.

Брадата продължи да расте през цялото време и накрая се провлачи по земята. В дъното на залата Труска се обърна и пое обратно към сцената. Макар че нямаше откъде да прониква вятър, брадата се развяваше във въздуха и галеше лицата на хората.

Когато Труска се качи на сцената, отново се появи господин Длъгнест и попита дали някой случайно не носи ножица. Обади се доста жени и той ги покани при себе си.

— „Циркът на кошмарите“ ще връчи награда от едно кюлче злато на всеки, който успее да отреже кичур от брадата на Труска! — обяви собственикът на цирка и показа едно златно кюлче, за да ни увери, че не се шегува.

Публиката се развълнува и в следващите десетина минути почти всеки от присъстващите си опита силите. Но никой не успя. Нищо не можеше да среже косъмчетата на брадатата дама, дори и градинарските ножици, които накрая извади господин Длъгнест. А най-странното беше, че на пипане те бяха съвсем меки, като обикновени човешки косми!

След като всички признаха поражението си, собственикът ги помоли да слязат от сцената и Труска отново застана в средата. Погали

пак бузите си и стисна носа си и брадата започна да се прибира! След две минути цялата изчезна безследно и Труска изглеждаше точно както в началото. Тя се скри зад кулисите, избухнаха оглушителни ръкопляскания и почти веднага започна следващият номер.

Изпълнителят се казваше Ръкокракия Ханс. Той ни разказа за баща си, който се родил без крака и се научил да се придвижва на ръце както нормалните хора използват краката си, и впоследствие предал на децата тайната си.

След това Ханс седна и праметна крака през врата си. Вдигна се на ръце и се разходи по сцената, после слезе сред публиката и покани четирима случайно подбрани мъже да се състезават. Те щяха да бягат с крака, а той — с ръце. Обеща кюлче злато на всеки, който го победи.

Надбягваха се по пътеката между столовете и въпреки че бягаше на ръце, Ханс с лекота победи и четиримата си съперници. Заяви, че взима сто метра за осем секунди, и никой от присъстващите не се усъмни в думите му. След това показа няколко впечатляващи гимнастически постижения, които доказваха, че човек може да прави всичко и без крака. Номерът му не беше особено зрелищен, но ми хареса.

След като Ханс си тръгна, настъпи кратка пауза и отново се появи господин Длъгнест.

— Дами и господа — рече той, — следващото изпълнение е невероятно и смайващо. Но освен това е и опасно, така че ще ви помоля да не вдигате шум и да не ръкопляскате.

Настъпи пълна тишина. След случилото се с човека вълк, никой не би посмял да рискува.

След като салонът утихна, господин Длъгнест обяви с приглушен шепот:

— Господин Крепли и Мадам Окта!

Светлината отслабна и на сцената излезе зловец мъж — висок и слаб, с много бяла кожа и с къса рижа коса само на темето. По лявата му буза се спускаше дълъг белег, който стигаше до устните и заради който устата му изглеждаше извита настрани и нагоре.

Мъжът беше облечен в тъмночервен костюм и носеше малка дървена клетка, която постави на една маса. След това се обърна към нас. Поклони се и се усмихна. Усмивката му придаде още по-зловещ

вид, заприлича ми на лудия клоун от един филм на ужасите, който бях гледал. След това се впусна в обяснения за същността на своя номер.

Аз обаче пропуснах началото на речта му, тъй като не гледах към него, а към Стиви. Когато господин Крепли излезе на сцената, в салона цареше гробна тишина и изведнъж се чу едно силно ахване.

И то дойде от *Стиви*.

Взрях се любопитно в приятеля си. Той беше пребледнял почти като господин Крепли и целият трепереше. Дори беше изтървал гумената фигурка на Александър Скелета, която си беше купил.

Погледът му беше прикован в господин Крепли и тогава аз си помислих, че изглеждаше все едно вижда призрак!

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

— Не е вярно, че всички тарантули са отровни — говореше господин Крепли с плътен глас. Успях да откъсна очи от Стиви и се обърнах към сцената. — Повечето не са по-опасни от обикновените паяци, които се срещат по целия свят. А дори и тези, които наистина са отровни, могат да поразят само много малки животни.

Но някои са смъртоносни! Могат да убият човек с едно ухапване. Срещат се рядко и обитават изключително отдалечени райони, но наистина съществуват.

При мен е един от тях — той отвори вратичката на клетката. В първите няколко секунди не се случи нищо, но след това отвътре изпълзя най-големият паяк, който бях виждал. Беше зелено-лилаво-червен, с дълги космати крака и едро дебело тяло. Не се страхувах от паяци, но този изглеждаше ужасяващо.

Паякът бавно пристъпи напред. След това присви крака и полегна по корем, все едно дебнеше муха.

— Мадам Окта е с мен от няколко години — продължи мъжът. — Тя е много по-дълголетна от обикновените паяци. Монахът, от когото я купих, твърди, че някои екземпляри от нейния вид живеят по двайсет-трийсет години. Мадам Окта е невероятно създание — изключително интелигентно и смъртоносно!

Един от помощниците в сини роби изведе на сцената коза. Тя блееше ужасено и се дърпаше. Човекът с качулката я завърза за масата и излезе.

Когато зърна козата, паякът веднага се насочи към нея. Пропълзя до ръба на масата и спря, сякаш чакаше специално разрешение. Господин Крепли извади малка свирка — която наричаше флейта — от джоба на панталона и изсвири няколко ноти. Мадам Окта мигновено скочи във въздуха и се приземи на врата на животното.

То подскочи и избля жаловито. Мадам Окта не му обърна внимание, а пропълзя още няколко сантиметра, оголи зъби и ги заби дълбоко във врата!

Козата застина и облеци очи. Веднага замлъкна и след няколко секунди се строполи на пода. В първия момент си помисли, че е мъртва, но след това видях, че все още диша.

— С помощта на флейтата командвам Мадам Окта — обясни господин Крепли, обърна гръб на козата и бавно вдигна свирката, за да ни я покаже. — Макар че е при мен от толкова време, тя не е напълно опитомена и ако загубя флейтата, най-вероятно ще нападне и мен самия.

Сега козата е само парализирана. Обучил съм Мадам Окта да не убива с първото захващане. Ако я оставим така, козата пак ще умре, макар и по-бавно, тъй като за отровата на Мадам Окта няма лек, но ние ще я довършим бързо.

Той свирна на флейтата, паякът се придвижи по врата на животното и се спря на ухото. Отново оголи зъби и ги заби в плътта. Козата потрепери и замря.

Беше мъртва.

Мадам Окта скочи от трупа и запълзя към ръба на сцената. Хората на първите редове изплашено скочиха на крака, но строгата заповед на господин Крепли ги накара да застинат по местата си.

— Не мърдайте! — изсъска той. — Спомнете си какво ви предупредих в началото: всяко рязко движение може да доведе до незабавна смърт!

Мадам Окта се спря на ръба и се изправи на двата си задни крака като куче. Господин Крепли изсвири кратка мелодия на флейтата и паякът започна да върви назад на два крака. Когато стигна до масата се обърна и се качи на нея.

— Сега вече сте в безопасност — обяви господин Крепли и посетителите на първите редове отново седнаха, като внимаваха да не вдигат шум. След това той добави: — Но моля ви, пазете тишина, тъй като може да ухапе мен!

Не знам дали господин Крепли наистина се страхуваше, или това беше част от номера, но изглеждаше изплашен. Избърса с ръкав потта от челото си, пхна отново флейтата в уста и изсвири странна кратка мелодия.

Мадам Окта наклони глава на една страна и като че ли кимна. После пропълзя по масата и се спря пред него. Той протегна дясната си ръка и тя пое нагоре по нея. Като гледах как пристъпват дългите

космати крака ме изби студена пот. А аз харесвах паяци! Сигурно тези, които се страхуваха от тях, си прехапваха езиците, за да не се разкрещят.

Стигна до рамото му и се насочи към врата, после мина покрай ухото, покатери се отгоре на главата му и легна. За миг ми заприлича на някаква необичайна шапка.

След малко господин Крепсли отново засвири. Мадам Окта пропълзя от другата страна на лицето, покрай белега, и пое надолу. На брадичката се спря, изпреде нишка и се спусна по нея. Увисна на десетина сантиметра под брадичката и бавно започна да се полюшва наляво-надясно — от едното ухо на господин Крепсли до другото. Беше свила крака и изглеждаше като топка вълна.

Когато паякът отново се залюля нагоре, господин Крепсли рязко отметна глава назад. Нишката се опъна и Мадам Окта се завъртя в кръг край лицето му. Гледах я като омагьосан как се върти във въздуха и си мислех, че ще се приземи на пода или на масата, но вместо това тя се озова върху устата на господин Крепсли!

Представих си я как се спуска през гърлото му чак до корема и направо ми призля. Бях сигурен, че ще го ухапе и той ще умре. Но паякът се оказа по-умен, отколкото предполагах. При приземяването си беше изпънал крака и се беше хванал здраво за устната на господин Крепсли.

Той сведе глава, за да видим лицето му. Устата му беше широко отворена и Мадам Окта висеше между горната и долната устна. Тялото ѝ трептеше навън-навътре, сякаш той беше направил балон от дъвка и ту го надуваше, ту изпускаше въздуха.

Зачудих се къде беше свирката и как щеше да контролира паяка сега. В този момент се появи господин Длъгнест с друга флейта. Той не свиреше толкова умело като господин Крепсли, но все пак успя да привлече вниманието на Мадам Окта. Тя се заслуша и заснова от единия до другия край на устата.

В първия момент не разбрах какво прави и дори се поизправих да виждам по-добре. Устните на господин Крепсли постепенно побеляваха — тя плетеше паяжина!

След като приключи, Мадам Окта отново се спусна под брадичката. Устата му беше замрежена с голяма паяжина, която той

започна да облизва с език и след като я изяде цялата, потърка корема си (като внимаваше да не докосва Мадам Окта) и рече:

— Ммм, невероятно! Няма нищо по-вкусно от току-що оплетена паяжина! В родината ми се смята за истински деликатес.

После господин Крепли накара Мадам Окта да търкаля топка по масата, а след това да се качи върху нея и да балансира, без да падне. Извади и миниатюрни гимнастически уреди — гири, тежести, халки, — и я пусна да се упражнява. Тя можеше да прави всичко, като истински гимнастик — да вдига тежести над главата си, да се катери по въже, да се набира на халки.

След това той подреди мъничък сервиз за хранене. Миничинии, ножчета, вилочки, чашки. Чиниите бяха пълни с мухи и други дребни насекоми. Не знам какво имаше в чашите.

Мадам Окта започна да се храни като човек! Държеше ножовете и вилиците с четирите си крака и се хранеше с тях. Дори си посоли храната със слънцата!

Докато отпиваше от чашата си, аз реших, че Мадам Окта е най-невероятният домашен любимец на света. Бях готов на всичко, за да я притежавам. Знаех, че това няма как да стане — мама и татко не биха ми позволили дори и да имах пари да си я купя, — но въпреки това силно я желаех.

Накрая господин Крепли прибра паяка в клетката и се поклони ниско. Избухнаха ръкопляскания. Чу се и мърморене, че не е било честно за горката коза, но номерът бил страхотен.

Обърнах се към Стиви да споделя възторга си от паяка, но той не ми обърна внимание. Взираше се напрегнато в господин Крепли. Вече не изглеждаше толкова уплашен, но си личеше, че нещо не е наред.

— Стиви, какво ти става? — попитах.

Той не отговори.

— Стиви?

— Шшшт! — изсъска той и не пророни нито дума, докато господин Крепли не излезе от сцената. Приятелят ми проследи с поглед как той се скрива зад кулисите, обърна се към мен и обяви: — Невероятно!

— Паякът ли? — извиках. — Направо е смайващ! Според теб...

— Не говоря за паяка! — изсумтя той. — На кого му дреме за някакво си тъпо безгръбначно? Говоря за... господин Крепли.

Стиви се запъна на името, сякаш щеше да го нарече по различен начин.

— Господин Крепсли ли? — възкликнах объркано. — Какво толкова смайващо има у него? Само свиреше на флейтата.

— Нищо не разбираш! — сопна се ядосано той. — Дори нямаш представа кой е той всъщност.

— А ти знаеш ли?

— Да, знам! — Почеса се по брадичката, отново изглеждаше изплашен. — Но се надявам той да не узнае, че аз знам. В противен случай може и да не успеем да си тръгнем живи оттук!

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

След номера на господин Крепли и Мадам Окта отново имаше антракт. Опитах се да изкопча от Стиви повече подробности за истинската самоличност на господин Крепли, но той мълчеше.

— Трябва да помисля малко — каза той, затвори очи, сведе глава и потъна в дълбок размисъл.

По време на антракта продаваха нови страхотни сувенири: бради като тази на брадатата жена, статуетки на Ръкокракия Ханс, но най-много ми харесаха гумените паяци, досущ като Мадам Окта. Купих два, един за мен и един за Ани. Не бяха толкова хубави като истинския, но трябваше да се задоволя с тях.

Предлагаха и паяжини и аз взех шест с последните си пари. Докато чаках да започне следващия номер, изядох две. Имаха вкус на захарен памук. Втората залепих на горната си устна и я облизах с език, както беше направил господин Крепли.

Светлините угаснаха и всички се настаняха обратно по местата си. На сцената излезе Зъбатата Герта — едра жена с дебели бедра, дебели ръце, дебел врат и дебела глава.

— Дами и господа, аз съм Зъбатата Герта! — обяви строго тя. — Имам най-здравите зъби на света! Когато бях бебе, веднъж баща ми пъкна пръстите си в устата ми и аз отхапах два!

Няколко души се разсмяха, но Зъбатата Герта ги стрелна с гневен поглед.

— Аз не съм клоун! — извика тя. — Ако се засмеете отново, ще сляза и ще ви отхапя носовете!

Заплахата ѝ прозвуча доста смешно, но никой не посмя да се засмее. Зъбатата Герта говореше силно и повелително. Изреченията ѝ завършваха с удивителна (!).

— Зъболекарите от цял свят са смаяни от зъбите ми! Изследвали са ме във всички големи стоматологични центрове, но никой още не е успял да разбере защо те са толкова здрави! Предлагали са ми огромни

суми, за да стана опитна мишка, но аз отказвам, защото обичам да пътувам!

Тя извади четири стоманени пръчки, дълги трийсетина сантиметра, но с различна дебелина, и покани четирима доброволци. Четирима мъже се качиха на сцената. Зъбатата Герта им раздаде железните пръчки и ги помоли да се опитат да ги огънат. Те се напънаха с всички сили, но не успяха. След като и четиримата се отказаха, тя взе най-тънката пръчка, пхна я в устата си и я прехапа на две!

Върна двете половинки на доброволеца. Той се взря изумено в тях и понечи да захапе едната, за да провери дали наистина е от стомана. Едва не си счупи зъбите — писъците му бяха достатъчно доказателство, че няма никаква измама.

Същото се случи с втората и с третата пръчка, които бяха по-дебели. Когато стигна до четвъртата, най-дебелата, Герта я раздробила на парчета, все едно беше от шоколад.

След това двама от помощниците в сини роби донесоха голям радиатор и тя го нагриза! Докараха ѝ колело и Зъбатата Герта го ухапа заедно с гумите! Едва ли имаше нещо на този свят, което можеше да се опре на зъбите ѝ.

После отново покани доброволци на сцената. Връчи на единия голям чук и длето, на другия по-малък чук и по-малко длето, а на третия електрически трион. Легна по гръб и пхна в устата си голямото длето. Кимна на първия доброволец да удари с чука по длетото.

Мъжът го вдигна високо над главата си и замахна. За миг си помислих, че ще размаже главата ѝ и не бях само аз, ако се съдеше по ахванията и хората, които закриха очи с длани.

Но Герта не беше глупава. В последния миг се извъртя настрани и чукут се стовари на пода. Тя се изправи и изплю длетото.

— Ха! — извика презрително Зъбатата Герта. — Да не ме мислите за луда?

Един от помощниците в сини роби излезе напред и взе големия чук от мъжа.

— Повиках ви, за да покажете, че чукут е истински — рече тя на доброволеца и след това се обърна към публиката. — А сега, гледайте внимателно!

Отново се отпусна по гръб и пъкна длетото в устата си. Онзи в синята роба почака миг, вдигна високо чука и го стовари върху длетото, много по-бързо и с много по-голяма сила. Чукът отскочи от главата на длетото със силно звънтене.

Герта се изправи. Очаквах да видя как от устата ѝ се ронят избити зъби, но когато тя извади длетото, по зъбите не се видя и драскотина. Зъбатата Герта се разсмя и извика:

— Ха! Сигурно си помислихте, че съм отхапала по-голям залък, отколкото мога да сдъвча!

Подкани да се приближи и вторият доброволец, този с по-малкия чук и длето. Предупреди го да внимава да не нарани венците ѝ, остави го да нагласи длетото върху зъбите и му даде знак да започне. Той удря с чука, докато не го заболя ръката, но също не успя да направи нищо на зъбите.

Третият доброволец се опита да ги среже с електрически трион. Той прокара триона от единия край на устата до другия, разлетяха се искри, но когато отдръпна инструмента и прахолякът се уталожи, зъбите на Герта си бяха все така бели, искрящи и здрави.

След нея се появиха Сайв и Сиърса, близначките от каучук. Те си приличаха като две капки вода и бяха гъвкави като Александър Скелета. Увиваха се една около друга така, че приличаха на един човек с две лица и без гръб, или пък на два торса без крака. Бяха невероятно добри и номерът им беше интересен, но в сравнение с другите ми се стори малко скучен.

После на сцената излезе господин Длъгнест и ни благодари, задето сме дошли да гледаме представлението. Мислех си, че накрая изпълнителите ще дойдат да се поклонят, но те не го направиха. Господин Длъгнест обяви, че на излизане отново ще можем да си купим сувенири. Помоли ни да разкажем за цирка на приятелите си, повторно ни благодари и обяви, че това е финалът.

Бях леко разочарован от слабия финал, но вече беше станало доста късно и вероятно изпълнителите бяха уморени. Станах, събрах нещата, които си бях купил и се извърнах към Стиви.

Той се взираше към балкона с широко отворени очи. Погледнах през рамо и в този момент хората зад нас се разкрещяха. И аз веднага разбрах причината за ужасените писъци.

На балкона имаше огромна змия, най-голямата, която бях виждал, и тя се готвеше да се спусне по колоната!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Езикът на змията постоянно трептеше навън-навътре и ѝ придаваше изключително кръвожаден вид. Тя не беше пъстроцветна, а тъмнозелена, само тук-там се виждаха по-ярки петна, но изглеждаше смъртоносна.

Хората под балкона побягнаха обратно към местата си с писъци, като по пътя хвърляха и изпускаха вещите си. Неколцина припаднаха, други се спънаха и бяха стъпкани от тълпата. Двамата със Стиви имахме късмет, че бяхме отпред — бяхме най-малките сред посетителите и в блъсканицата неминуемо щяха да ни смажат.

Когато главата на змията докосна пода на партера, отнякъде светна силен прожектор и я заслепи. Влечугото застина и се взря в светлината. Посетителите се спряха и паниката поутихна. Падналите се изправиха, за щастие, като че ли нямаше тежко пострадали.

Зад нас се чу шум. Обърнах се към сцената. На нея стоеше момче на четиринайсет-петнайсет години, кльошаво и с жълто-зелена коса. Очите му бяха много странни — дръпнати, като на змията. Беше облечено в дълга бяла роба.

Момчето изсъска нещо и вдигна ръце над главата си. Робата се свлече в краката му и в салона се разнесе смаян шепот: тялото му беше покрито с люспи!

Момчето искреше от главата до петите в зелено, златисто, жълто и синьо. Беше само по къси гащета. Обърна се, за да ни покаже гърба си, и той беше същият, само няколко нюанса по-тъмен.

Обърна се отново с лице към нас, просна се по корем и слезе от сцената пълзешком като змия. Едва тогава си спомних за „момчето змия“ от рекламата на цирка.

Долу то се изправи и пое към дъното на салона. Когато мина покрай нас, забелязах, че дланите и нозете му не бяха като на обикновените хора — пръстите на ръцете и краката му бяха съединени с тънка ципа. Приличаше малко на чудовището от един стар филм, който бях гледал — чудовището от черната лагуна.

Спря на няколко метра от колоната и легна по корем. Прожекторът, който заслепяваше змията, угасна и тя отново се раздвижи и изцяло се спусна долу. Момчето отново изсъска и влечугото спря. Спомних си как някъде бях чел, че змиите не чуват, а усещат звуците.

Момчето змия пълзеше наляво-надясно. Змията внимателно го следеше, но не нанасяше удара си. То се приближи и се спря почти до нея. Очаквах я всеки момент да му се нахвърли и едва се сдържах да не побягна с писъци.

Но момчето змия знаеше какво прави. Протегна се и я погали под брадичката със странните си слепени пръсти. След това се наведе и я целуна по носа!

Змията се нави около врата му няколко пъти, а опашката ѝ увисна отзад на гърба му като шал.

Момчето я погали и се усмихна. Предположих, че ще обиколи салона и ще ни позволи да я докоснем, но той не го направи. Вместо това се насочи към стената в срещуположния ъгъл от вратата. Там свали змията от врата си, пусна я на пода и отново я погали под брадичката.

Този път влечугото отвори уста толкова широко, че се видяха зъбите му. Момчето змия легна по гръб на педя от него и извивайки тяло пое към змията.

— Не може да бъде! — прошепнах. — Нали няма да...

Но, да, то пхна главата си в зиналата паст!

Застина в тази поза няколко секунди и после бавно изпълзя навън. Отново уви около себе си змията, като се завъртя няколко пъти, така че закри цялото му тяло, остана да се вижда единствено лицето. След това успя да се надигне на крака и се усмихна. Приличаше на навит килим!

— И това, дами и господи — обади се господин Длъгнест от сцената зад нас, — наистина е краят.

Той се усмихна и скочи от сцената, но не стъпи долу в партера, а изчезна в кълбо дим. Когато пушекът се разсея, го видях в дъното на залата, разтваряше завесите към изхода.

Красивите жени и загадъчните създания в сини роби стояха от двете му стани с подноси, пълни със сувенири за продажба. Ужасно съжалих, че бях похарчил всичките си пари.

Докато чакахме тълпата да се извърви, Стиви не пророни нито дума. По сериозното му изражение личеше, че все още е потънал в мисли и от опит знаех, че няма смисъл да се мъча да го заговарям. Когато изпаднаше в подобно настроение, нищо не можеше да го изтръгне от него.

Когато хората пред нас се източиха, поехме към изхода. Носех нещата, които бях купил, както и тези на Стиви, тъй като той беше толкова замислен, че щеше или да ги забрави, или да ги изгуби по пътя.

Господин Длъгнест държеше завесите на изхода разтворени и изпращаше с усмивка посетителите. Когато се приближихме, се усмихна още по-широко.

— Е, момчета — рече той, — хареса ли ви представлението?

— Страхотно беше! — отвърнах аз.

— И не ви беше страх? — попита той.

— Малко — признах си, — но не повече, отколкото другите.

Той се разсмя:

— Железни сте!

Зад нас имаше още хора, така че ние отминахме, за да не ги задържаме. Когато пристъпихме в късия коридор между завесите, Стиви се огледа, наклони глава и прошепна в ухото ми:

— Връщай се сам!

— Какво? — спрях се аз. Хората зад нас се бяха заговорили с господин Длъгнест, така че нямаше нужда да бързаме.

— Чу ме — отвърна той.

— Но защо?

— Защото аз оставам тук — каза Стиви. — Не знам как ще се развият нещата, но трябва да остана. Ще се прибера после, след като...

Той замълча и ме дръпна напред.

Минахме и през вторите завеси и излязохме в коридора с дългата маса с черна покривка. Хората отпред бяха с гръб към нас. Стиви се озърна през рамо, за да се увери, че никой не ни гледа и се шмугна под масата!

— Стиви! — изсъсках аз, притеснявах се, че може и двамата да загазим.

— Изчезвай! — прошепна той.

— Не можеш да... — подех аз.

— Послушай ме! — тросна се Стиви. — Хайде, побързай, преди да са ни хванали.

Не ми харесваше, но какво друго можех да направя? Той звучеше така, сякаш щеше да побеснее, ако не му се подчиня. И друг път го бях виждал обзет от яростен гняв, а тогава едва ли някой би искал да си има работа с него.

Поех напред, завих и продължих по дългия коридор към изхода. Вървях бавно, потънал в мисли, и разстоянието между мен и групата отпред се увеличи. Огледах се предпазливо, зад мен също нямаше никого.

И тогава забелязах вратата.

Същата, пред която се бяхме спрели на влизане — вратата към балкона. Спрях се пред нея и за последно се огледах. Бях абсолютно сам.

„Оставам! — казах си. — Не знам какво е намислил Стиви, но той е най-добрият ми приятел. Ако го очакват неприятности, аз трябва да съм до него, за да му помогна.“

И преди да имам време да размисля, отворих вратата, шмугнах се вътре, затворих я бързо и се спотаих в тъмното, а сърцето ми препускаше като на мишка, подгонена от котарак.

Стоях там цяла вечност и се заслушах, докато и последните зрители си тръгнаха. Чувах ги как обсъждат представлението, гласовете им бяха снишени и поизплашени, но възторжени. След това настъпи тишина. Мислех, че ще доловя шум от залата, предполагам, че ще чистят и ще подреждат столовете, но в цялата сграда беше тихо като в гробище.

Качих се по стъпалата. Очите ми бяха свикнали с мрака и виждах доста ясно. Стълбата беше стара и скърцаше, страхувах се, че ще поддаде под краката ми, ще падна и ще си счупя врата, но за щастие тя издържа.

Озовах се в средата на балкона. Там беше адски мръсно, прашно и студено. Разтреперих се, но пропълзях напред.

Пред мен се разкри цялата сцена. Светлините все още не бяха угасени и виждах всичко като на длан. Но нямаше никой, абсолютно никой — нито изпълнителите, нито красивите жени, нито онези със сините роби, нито пък Стиви. Седнах и зачаках.

Пет минути по-късно забелязах една сянка да се прокрадва пълзешком по сцената. После се изправи, стигна до средата, спря и се обърна.

Стиви!

Погледна наляво, след това обърна глава надясно. Колебаеше се. Виждах го как си гризеше ноктите и се опитваше да реши накъде да поеме.

След това някъде отвисоко се обади глас:

— *Мен ли търсиш?*

Над сцената се спусна зловеща фигура с разперени ръце, дългата пелерина се развяваше отзад като крила.

Стиви едва не подскочи, а онзи се стовари на сцената и направи кълбо. Ужасено отстъпих крачка назад. Когато отново надникнах, нападателят се беше изправил и видях червения му костюм, рижата коса, бледата кожа и големия белег.

Господин Крепли!

Приятелят ми се опита да проговори, но зъбите му тракаха.

— Забелязах, че ме гледаше — продължи укротителят на Мадам Окта. — Дори ахна от изненада, когато се появих на сцената. Защо?

— Ззз-ащото ззз-нам ккк-ой сте! — заекна Стиви.

— Аз съм Лартън Крепли — отвърна зловещият мъж.

— Не — поклати глава той. — Знам кой сте *наистина*.

— Ами! — Господин Крепли се усмихна, но в усмивката му нямаше и помен от веселие. — Кажете ми тогава, момчето ми — продължи той подигравателно, — кой съм аз *наистина*?

— Истинското ви име е Вър Хорстон — отвърна Стиви и мъжът зяпна от изумление. Но при следващите думи и моето чене увисна от изненада: — *Вие сте вампир!*

Последва дълга и тягостна тишина.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Господин Крепсли (или Вър Хорстон, ако това беше истинското му име) се усмихна.

— Значи съм разкрит. Е, какво толкова, трябваше да го очаквам. Все някога щеше да се случи. Кажете ми, момче, кой те изпраща?

— Никой — отвърна Стиви.

Вампирът се намръщи.

— Хайде, момче — изръмжа той, — не си играй с мен! За кого работиш? Кой те праща при мен и какво иска?

— За никого не работя — настоя приятелят ми. — У дома имам много книги за вампири и чудовища. В една от тях имаше ваш портрет.

— *Портрет?* — повтори подозрително господин Крепсли.

— Рисунка — кимна Стиви. — Направена през 1903 година в Париж. На нея сте с някаква богата жена. Разказваше се, че двамата сте щели да се жените, но тя разбрала, че сте вампир и ви зарязала.

Господин Крепсли се усмихна.

— Напълно основателна причина, нали? Приятелите й смятаха, че си измисля, за да не падне в очите на околните.

— Но не е било измислица, нали?

— Не беше — кимна вампирът. Въздъхна, огледа го внимателно и прогърмя: — Макар че за теб щеше да е по-добре, ако беше измислица!

Ако бях на мястото на Стиви, в този миг щях да побягна. Но той дори не трепна.

— Нищо няма да ми направите — каза Стиви.

— И защо мислиш така? — попита господин Крепсли.

— Защото разказах на приятеля си и ако се случи нещо с мен, той ще отиде в полицията.

— Няма да му повярват — изсумтя вампирът.

— Сигурно — съгласи се Стиви. — Но ако ме намерят мъртъв или пък изчезна, ще трябва да направят разследване. Това едва ли ще ви хареса. Разпити, полицаи, идващи тук посред бял ден...

Господин Крепсли отвратено поклати глава.

— Деца! — извика той. — Мразя децата! Какво искаш? Пари? Скъпоценности? Правото да публикуваш историята на живота ми?

— Искам да дойда с вас — отвърна той.

Едва не паднах от балкона. *Да тръгне с него?!?*

— Искам да стана вампир — продължи Стиви. — Искам да ме направите вампир и да ме научите да бъда като вас.

— Ти си луд! — избухна господин Крепсли.

— Не съм.

— Не мога да превърна едно дете във вампир — рече господин Крепсли. — Ако го направя, нашите Вампир Дженералс ще ме убият.

— Кои са вашите Вампир Дженералс? — попита приятелят ми.

— Няма значение — отвърна вампирът. — Достатъчно е да разбереш, че няма как да стане. Не прием кръв от деца. Създава прекалено много проблеми.

— Добре, в такъв случай няма да ме направите вампир веднага — съгласи се Стиви. — Нямам нищо против да почакам. Ще ви стана чирак. Знам, че вампирите често имат помощници, които са наполовина хора, наполовина вампири. Ще стана като тях. Ще се старая и ще се докажа, и когато порасна достатъчно...

Господин Крепсли се взря в него замислено. Щракна с пръсти и един от столовете на първия ред полетя във въздуха и кацна на сцената. Той седна и кръстоса крака.

— Защо ти е да си вампир? — попита. — Не е много приятно. Излизаш само нощем. Хората те презират. Трябва да спиш в мръсни съборетини като тази тук. Не можеш да се ожениш, да имаш деца, да създадеш дом. Животът на вампира е ужасен.

— Не ми пука — упорито завъртя глава Стиви.

— Да не би да търсиш безсмъртие? — продължи господин Крепсли. — Ако е така, длъжен съм да те предупредя, че това е измислица. Вярно, живеем по-дълго от хората, но рано или късно и ние умираме.

— Не ми пука — повтори Стиви. — Искам да тръгна с вас. Искам да се уча. Искам да стана вампир.

— Ами приятелите ти? Няма да ги видиш никога повече. Ще напуснеш училище и никога вече няма да се върнеш тук. А родителите ти? Няма ли да ти липсват?

Стиви нещастно поклати глава и сведе поглед към пода.

— Баща ми ни е напуснал — рече той тихо. — Рядко го виждам. А мама не ме обича. Не я интересувам. Сигурно дори няма да забележи, че липсвам.

— Значи затова искаш да избягаш? Защото майка ти не те обича?

— Отчасти — кимна приятелят ми.

— След няколко години ще си достатъчно голям да си тръгнеш сам — предложи господин Крепли.

— Не искам да чакам.

— А приятелите ти? — върна се на предишния си въпрос вампирът. Сега изглеждаше едва ли не мил, макар и малко плашещ. — Няма ли да ти липсва момчето, с което беше тук тази вечер?

— Дарън ли? — Стиви кимна. — Да, приятелите ще ми липсват, особено Дарън. Но това няма значение. Искам да стана вампир повече, отколкото ме е грижа за тях. И ако не ме вземете, ще разкажа всичко в полицията и когато порасна, ще стана ловец на вампири!

Господин Крепли не се изсмя, а сериозно рече:

— Явно си обмислил всичко.

— Да — кимна Стиви.

— И си сигурен, че точно това е желанието ти?

— Да.

Господин Крепли си пое дълбоко дъх.

— Ела тук — рече той. — Първо ще трябва да те пробвам.

Стиви се приближи към него. Тялото му закриваше вампира, така че не успях да видя какво точно се случи, но двамата размениха няколко думи тихо и се чу шум, сякаш котка лочеше мляко.

След това Стиви се олюля, за миг ми се стори, че ще се строполи на сцената, но все пак той успя някак си да се задържи прав. Дори няма да се опитвам да описвам колко бях изплашен. Искаше ми се да скоча и да извикам: „Спри, Стиви! Недей!“.

Но бях парализиран от страх, ужасявах се от мисълта, че ако господин Крепли разбере за мен, вече нищо нямаше да го спре да убие и изяде и мен, и Стиви.

Изведнъж вампирът се разкашля. Бутна Стиви настрана и се изправи. С ужас видях, че устните му са окървавени, но той веднага изплю кръвта.

— Какво става? — извика Стиви и потри лакътя, който си беше ударил при падането.

— Кръвта ти е лоша! — извика господин Крепли.

— Как така? — попита разтреперано приятелят ми.

— Ти си лош! — продължи да крещи господин Крепли. — Усецам злобата в кръвта ти. Ти си жесток.

— Лъжеш! — изпищя Стиви. — Върни си думите назад!

Изтича към него и се опита да го удари, но вампирът с лекота го просна на пода.

— Няма смисъл — изръмжа той. — Кръвта ти е лоша. Никога не можеш да станеш вампир!

— Защо? — разплака се Стиви.

— Защото вампирите не са злите чудовища от приказките — отвърна господин Крепли. — Ние уважаваме живота. В теб дремят инстинкти на убиец, а ние не сме убийци. Няма да те направя вампир! Забрави го. Прибери се у дома и живей живота си.

— Не! Няма да го забравя! — извика приятелят ми. Изправи се, олюлявайки се, и размаха разтреперан пръст към високия, ужасяващ вампир. — Ще ми платиш за това! Няма значение колко време ще ми трябва. Някой ден, Вър Хорстон, ще те намеря и ще те убия, затова че ме отхвърли!

Стиви скочи от сцената и побягна към изхода.

— Някой ден! — извика той през рамо и налудничаво се разсмя.

След това Стиви изчезна и аз останах сам с вампира.

Господин Крепли седеше, подпрял брадичка на юмруците си. Не помръдна доста дълго, но накрая изплю кървава хрчка на сцената. Избърса устни с ръка, а после и с голяма кърпа.

— Деца! — изсумтя той високо, стана, отново прокара кърпата по устата си и за последен път хвърли поглед към редиците столове в залата. (Аз залегнах на пода на балкона от страх да не ме забележи.) След това се извърна и се скри зад кулисите. От устата му продължаваше да капе кръв.

Останах горе още дълго. Едва не полудях. Никога не ме е било страх толкова много. Идеше ми да хукна с всички сили навън от салона.

Но се сдържах. Изчаках, докато се уверих, че наоколо няма никой от цирковите артисти и помощниците и внимателно се

промъкнах надолу по стълбите, промъкнах се през коридора и изскочих навън.

Там се спрях за миг, взрях се в луната и огледах дърветата, да не би някой вампир да се е спотаил в клоните. След това, опитвайки се да не вдигам шум, хукнах към къщи. Прибрах се у дома, а не у Стиви. В този момент изобщо не исках да го виждам. Страхувах се от него почти колкото и от господин Крепли. Та той *искаше* да стане вампир! Само някой луд би *искал* да бъде вампир, нали?

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

В неделя не се обадох на Стиви. Казах на мама и татко, че сме се скарали и затова съм си тръгнал по-рано. Те се ядосаха, най-вече защото се бях прибрал сам пеша късно вечерта. Татко заяви, че ще ми спре джобните и няма да ме пуска да излизам навън за един месец. Не спорих. Даже ми се струваше, че ми се е разминало леко. Представете си какво щеше да стане, ако бяха научили за „Циркът на кошмарите“.

Ани много си хареса подаръците. Веднага изгълта захарния памук и в продължение на часове си игра с паяка. Накара ме да ѝ разкажа подробно за представлението. Дълго ме разпитва за артистите, как изглеждат и за изпълненията им. Когато стигнах до човека вълк и как той беше отхапал ръката на жената, Ани изплашено ококори очи.

— Лъжеш! — извика тя. — Не ти вярвам.

— Истина е!

— Закълни се!

— Заклевам се.

— В очите си?

— Заклевам се в очите си — повторих аз. — Нека плъховете ги изядат, ако лъжа!

— Еха! — възкликна тя. — Иска ми се и аз да го бях видяла. Ако пак отидеш някой път, ще ме вземеш ли?

— Разбира се — отвърнах, — но циркът едва ли идва тук толкова често. Обикаля по целия свят.

Не казах на Ани, че господин Крепсли е вампир, нито пък че Стиви иска да стане като него, но си мислех за това през целия ден. Искаше ми се да се обадя на Стиви, но не знаех какво да му кажа. Той щеше да ме попита защо не съм отишъл у тях, а аз не желяех да си призная, че съм останал в салона да го шпионирам.

Представете си само: истински вампир! Когато бях малък, вярвах в съществуването на вампири, но после родителите и учителите ме бяха убедили, че те са измислица. Ето колко струва знанието на големите!

Чудих се какви ли са всъщност вампирите, дали могат да правят всичко, както във филмите и книгите. Бях видял господин Крепли да пренася стол във въздуха, да изскача от нищото на сцената, да пие кръв от Стиви. Какви ли други способности притежаваше? Дали можеше да се превърне в прилеп, в дим или пък в плъх? Дали имаше отражение в огледалото? Дали слънчевата светлина можеше да го убие?

Но колкото мислех за господин Крепли, два пъти повече мислех за Мадам Окта. Мечтаех да си купя паяк като нея и да го дресирам. Така можех да си намеря работа в някой друг цирк, да обикалям по света и да преживея страхотни приключения.

Неделята незабелязано отмина. Гледах телевизия, помогнах на татко в градината и на мама в кухнята (част от наказанието, задето се бях прибрал сам в тъмното), следобед излязох на дълга разходка и мечтаех за вампири и паяци.

На другия ден беше понеделник и отново бях на училище. Отидох притеснен, не знаех как да се държа със Стиви, нито пък как щеше да се държи с мен той. Освен това не се бях наспал (човек заспива трудно, ако е видял истински вампир) и затова се чувствах уморен и направо смачкан.

Когато пристигнах, Стиви беше на двора, което беше необичайно. По принцип той рядко идваше преди мен. Стоеше встрани от останалите и очевидно ме чакаше. Поех си дълбоко дъх, приближих се и се облегнах на стената до него.

— Здравсти — казах.

— Здравсти — отвърна той. Под очите му имаше тъмни кръгове, явно през последните две нощи беше спал по-малко и от мен. — Къде изчезна след представлението?

— Вкъщи.

— Защо? — погледна ме подозрително Стиви.

— Беше тъмно и не обърнах внимание накъде съм тръгнал. Накрая се изгубих и когато най-сетне се ориентирах, бях по-близо до къщи, отколкото до вас.

Постарах се да изрека лъжата колкото се може по-убедително, виждах, че той се опитва да прецени дали казвам истината.

— Сигурно после доста си загазил — рече Стиви.

— Нямах си и представа! — изстенах аз. — Без джобни и никакво излизане в продължение на месец! И татко ще ми възлага

някакви задачи всеки ден. Но въпреки това — ухилих се аз, — си заслужаваше, нали? Циркът беше направо върхът!

Стиви продължи да ме гледа настойчиво още миг-два и явно реши, че не го лъжа.

— Да — усмихна се и той. — Беше страхотно.

Появиха се и Томи и Алан и трябваше да им разкажем всичко. Двамата със Стиви се оказахме доста добри актьори. Никой не би се досетил, че той е говорил с вампир в петък, нито пък че аз съм го наблюдавал тайно.

Но през следващите няколко часа ми стана ясно, че с приятелството ни беше свършено. Макар че като цяло Стиви вярваше на думите ми, съмнението в него оставаше. От време на време усещах как ме поглежда странно, сякаш му бях сторил нещо.

А и аз вече не исках да бъдем толкова близки. Разговорът между него и господин Крепли ме беше изплашил. Според господин Крепли Стиви беше лош. Това ме тревожеше. Все пак той беше готов да стане вампир и да убива хората, за да пие кръвта им. Как бих могъл да бъда приятел с такъв човек?

Следобедът отново стана дума за Мадам Окта. Не бяхме разказали подробно за господин Крепли и неговия паяк. Страхувахме се да говорим за него, за да не изгървем нещо. Но Томи и Алан продължаваха да ни разпитват, докато не измъкнаха и последната подробност за изпълнението.

— Как ли е контролирал паяка? — зачуди се после Томи.

— А може би това не е било истински паяк — предположи Алан.

— Истински беше! — изсумтях презрително аз. — Всички артисти бяха истински. Точно затова представлението беше страхотно. Личеше си, че няма никаква измама.

— И как тогава го е контролирал? — попита отново Томи.

— Може би свирката е вълшебна — казах аз, — или пък господин Крепли знае как да укротява паяци, както индийците укротяват змии.

— Но нали каза, че и господин Длъгнест го е командвал? — обади се Алан. — Когато Мадам Окта е била в устата на господин Крепли?

— А, да, забравих за това. Значи свирката е била вълшебна.

— Глупости — обади се Стиви. Той беше необичайно мълчалив през целия ден, оставяше ме най-вече аз да разказвам за представлението, но пък никога не можеше да се сдържи да не покаже колко е по-умен от останалите.

— Как са го *правили* тогава? — настоях аз.

— С телепатия — отвърна Стиви.

— Това нещо като телефон ли е? — попита Алан.

Стиви се усмихна, а аз и Томи се разсмяхме на глас (въпреки че аз не бях сигурен какво точно означава „телепатия“, а и Томи също, обзалагам се).

— Идиот! — усмихна се Томи и шеговито сръга Алан.

— Хайде, Стиви — обадих се аз, — кажи им какво означава телепатия.

— Да четеш чужди мисли — обясни той — и да пращаш съобщения мислено, без да ги изричаш на глас. Така командвах паяка, с мислите си.

— А за какво им бяха флейтите тогава?

— Или само за пред хората — предположи Стиви, — или по-скоро за да привлекат с тях вниманието на Мадам Окта.

— Искаш да кажеш, че всеки би могъл да я контролира? — попита Томи.

— Всеки, който има ум — кимна Стиви. — Което означава без теб, Алан — добави той, но се усмихна, за да покаже, че се шегува.

— И не са нужни вълшебни флейти, нито специално обучение или нещо подобно? — продължи Томи.

— Така ми се струва — кимна Стиви.

След това говорихме за други неща — май за футбол, — но аз вече не ги слушах. Изведнъж в главата ми се беше появила нова идея и аз забравих за Стиви, вампирите и всичко останало.

Искаш да кажеш, не всеки би могъл да я контролира?

Всеки, който има ум.

И не са нужни вълшебни флейти, нито специално обучение или нещо подобно?

Така ми се струва.

Думите на Стиви и Томи отекваха в съзнанието ми отново и отново, като зациклил в уредбата диск.

Всеки можеше да командва паяка. Следователно можех и аз. Ако успеех да се докопам до Мадам Окта и да се науча да общувам мислено с нея, можех да си я отглеждам като домашен любимец и...

Не. Мечтите ми бяха глупави. Дори и да се научех да я командвам, нямаше начин тя да бъде моя. Тя принадлежеше на господин Крепсли и той за нищо на света не би се разделил с нея, нито за пари, нито за скъпоценности, нито...

Отговорът ме поразил като гръм. Имаше начин да се отърва от него и да се сдобия с паяка: *с изнудване!* Ако заплаших вампира — че ще изпратя полицията по петите му например, — той щеше да ми го отстъпи.

Но мисълта да се изправя лице в лице с господин Крепсли ме ужасяваше. Знаех, че няма да го направя. Оставаше ми само един изход: да *открадна* Мадам Окта!

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Най-подходящият момент за кражбата на паяка беше рано сутрин. Тъй като представлението продължаваше до късно през нощта, повечето артисти от „Циркът на кошмарите“ вероятно щяха да спят поне до осем-девет часа. Щях да се промъкна в сградата, да открия Мадам Окта, да я грабна и да си плюя на петите. Ако нещо ми попречеше — например ако хората там бяха будни, — просто щях да се прибера у дома и да забравя цялата история.

По-трудният въпрос беше кой ден да избира. Сряда беше идеалният вариант — последното представление щеше да е минало предишната вечер, така че най-вероятно циркът щеше да потегли към следващата си спирка още по обед, преди вампирът да се събуди и да открие кражбата.

Но ако „Циркът на кошмарите“ си заминеше от града веднага след представлението, още през нощта? Щях да пропусна най-добрата си възможност.

Така че трябваше да го направя на следващия ден — вторник. Това означаваше, че господин Крепли щеше да разполага с цялата нощ на вторник срещу сряда, за да търси паяка — и мен, — но аз бях готов да поема риска.

Легнах си по-рано от обичайното. Бях уморен и ми се спеше, но и твърде много се вълнувах и едва ли щях да успея да заспя. Целунах мама за лека нощ и стиснах ръката на татко. Те сигурно решиха, че се опитвам да измоля отново джобни, но всъщност го направих, защото с мен можеше се случи нещо в цирка и да не ги видя никога повече.

В стаята си имах радио с будилник, нагласих алармата за пет сутринта, сложих си слушалките на ушите и пъхнах кабела — така щях да стана навреме, без да събудя никой друг.

Заспах по-бързо, отколкото очаквах, и спах спокойно чак до сутринта. Дори и да съм сънувал нещо, не го помня.

Алармата ме стресна. Измърморих, обърнах се, станах и потърках очи. В първите няколко секунди не знаех къде се намирам,

нито пък защо се будя толкова рано. После си спомних за паяка и за плана си и се усмигнах.

Усмивката ми обаче бързо изчезна, тъй като си дадох сметка, че звукът на алармата не идваше от слушалките. Вероятно насън се бях въртял и кабелът се беше измъкнал. Скочих от леглото и изключих радиото, после седнах в тъмното — слънцето още не беше изгряло — и се ослушах внимателно.

След като се уверих, че родителите ми спят, станах и бързо се облякох. Отидох до тоалетната и после понечих да пусна казанчето, но се сетих за шума, който щеше да издаде, отдръпнах ръка и треперейки, избърсах потта от челото си. Мама и татко със сигурност щяха да чуят водата. Беше ми се разминало на косъм. В сградата на цирка трябваше да внимавам повече.

Промъкнах се долу и излязох навън. Слънцето тъкмо се показваше, денят щеше да е ясен и хубав.

Вървах бързо и си тананиках, за да си вдъхна смелост. Бях кълбо от нерви и на няколко пъти едва не се отказах. Всъщност веднъж *наистина* спрях и поех обратно към къщи, но след това си спомних как паякът беше увиснал от брадичката на господин Крепли и какви номера знаеше, и отново хукнах към цирка.

Не мога да обясня защо Мадам Окта беше толкова важна за мен, нито пък защо бях готов да рискувам живота си, за да се сдобия с нея. Не знам какво ме беше прихванало. Беше просто едно неистово желание, което по никакъв начин не можех да потисна.

На дневна светлина порутената стара сграда изглеждаше още по-страховита. Виждаха се пукнатините по фасадата, изгризаните от плъхове и мишки дупки, паяжините по прозорците. Потреперих и тичешком заобиколих отзад. Дворът беше пуст. Отстрани се издигаха празни стари къщи и купчини боклуци. По-късно сигурно щяха да се появят и хора, но в момента все едно бях попаднал в някой призрачен град. Не срещнах дори куче или котка.

Точно както бях предполагал, в салона можеше да се проникне откъде ли не — имах богат избор измежду двете врати и десетките прозорци.

Пред сградата бяха спрени няколко коли и каравани. По тях нямаше никакви надписи, нито плакати, но бях сигурен, че са на цирка.

Изведнъж ми хрумна, че артистите най-вероятно спяха в караваните. Ако господин Крепсли беше в някоя от тях, с плана ми беше свършено.

Промъкнах се в сградата, вътре беше дори по-студено, отколкото в събота вечерта, и поех на пръсти по един дълъг коридор, след това по втори, а после и по трети. Все едно бях попаднал в лабиринт. Започнах да се тревожа дали ще успея да намеря пътя на излизане. Дали не трябваше да се върна да взема кълбо прежда, така че да знам откъде съм минал и...

Не! Вече беше твърде късно за връщане. Ако сега си тръгнах, нямаше да събера смелост да вляза втори път. Просто трябваше да запомня пътя и на излизане да стискам палци да не се изгубя.

Не открих никаква следа от цирковите изпълнители и ме загложди опасението, че съм тръгнал за зелен хайвер, че всички спят в караваните или в някой хотел наблизо. Обикалях вече двайсет минути и краката ми натежаха от умора. Може би трябваше да се откажа и да забравя за налудничавия си план.

Вече бях готов да призная поражението си и да си тръгна, когато попаднах на стълбището към сутерена. Спрях и прехапах устни, не можех да се реша да сляза. От книгите на ужасите знаех, че точно там се крият вампирите, но бях гледал и стотици филми, в които героят се спуска в подземията и там го нападат и разкъсват на парчета.

Накрая обаче си поех дълбоко дъх и тръгнах надолу. Обувките ми вдигаха шум, така че ги свалих и продължих по чорапи. В стъпалата ми се набиха тресчици, но бях толкова притеснен, че не усещах болката.

Първото, което видях долу, беше една голяма клетка. Промъкнах се към нея и надникнах през решетките. Вътре лежеше по гръб човекът вълк и хъркаше силно. Изведнъж той се размърда и измърмори нещо и аз отскочих назад. Ако се събудеше, с ръмженето си щеше да събере всички за по-малко от секунда!

В този миг кракът ми усети нещо меко и хлъзгаво. Внимателно извърнах глава и разбрах, че едва не съм настъпил момчето змия! То се беше проснало на пода, увито от своето влечуго и очите му бяха широко отворени!

Не знам как не изпищях или не припаднах, но някак си успях да запазя самообладание и това ме спаси. Макар очите му да бяха

отворени, момчето спеше дълбоко. Личеше си по дишането му — то беше равномерно и спокойно.

Опитах се да не мисля какво щеше да стане, ако бях паднал върху него и змията и ги бях събудил.

Стигаше ми толкова. Огледах за последно тъмното подземие, като си обещах, че ако и сега не забележа вампира, веднага ще си тръгна. Вече бях готов да хукна обратно, когато край стената в дъното различих един голям сандък.

Всъщност той само *приличаше* на сандък, а аз много добре знаех какво представлява — ковчег!

Преглътнах заседналата в гърлото ми буца и се приближих към него. Ковчегът беше около два метра дълъг и метър широк. Дървото беше потъмняло и на петна. Тук-там беше избила плесен, в единия ъгъл шетаха семейство хлебарки.

Ще ми се да кажа, че събрах достатъчно смелост да вдигна капака и да надникна вътре, но не го направих. От самата мисъл да го *докосна* ме побиваха тръпки.

Потърсих клетката на Мадам Окта. Бях сигурен, че тя не е далеч от господаря си и наистина, клетката беше на пода до ковчега, покрита с голяма червена кърпа.

Вдигнах я, за да се уверя и Мадам Окта наистина беше там, коремчето ѝ туптеше и осемте ѝ крака трепкаха. Отблизо тя изглеждаше още по-страшна и за момент ми мина през ума, че е по-добре да не я пипам. Изведнъж цялата идея с кражбата ми се стори адски глупава, като си представих как ще докосна косматите крака или ще и оставя да се приближи към лицето ми, се разтреперих от ужас.

Но само най-големият страхливец би се отказал в този момент. Оставих клетката обратно на пода в средата на помещението. Ключът беше в ключалката и към решетката беше привързана една от вълшебните свирки.

Извадих бележката, която бях приготвил още предишната вечер. Не беше дълга, но писането ѝ ми отне много време. Залепих я на ковчега с дъвка и я прочетох за последен път.

Господин Крепсли,

Знам кой сте и какъв сте. Мадам Окта е в мои ръце. Не я търсете. Не се връщайте никога повече в този град. В противен случай ще разкажа на всички, че сте вампир и ще бъдете убит. Не съм Стиви. Стиви не знае нищо за това. Ще се грижа добре за нея.

Естествено, не се подписах!

Може би не беше добре да споменавам Стиви, но бях сигурен, че вампирът първо за него ще се сети, така че беше редно да оневиня приятеля си.

След като закачих бележката, вече беше време да си тръгна. Взех клетката и почти тичешком изкачих стълбите, като се стараех да не вдигам шум. Обух се и изскочих горе. Оказа се по-лесно, отколкото си мислех — след мрака в сутерена, в коридора ми се стори светло като посред бял ден. Излязох навън, бавно заобиколих сградата, спрях за миг отпред да се огледам и хукнах към къщи, като оставих цирка, вампира и страха си далеч зад мен. Оставих всичко, освен Мадам Окта!

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Прибрах се двайсетина минути преди мама и татко да станат. Скрих клетката с паяка в дъното на гардероба, а отгоре нахвърлях купчина дрехи, като направих достатъчно пролуки, за да може Мадам Окта да диша. Там щеше да е в безопасност: мама ме оставяше да чистя сам стаята си и рядко влизаше да рови из нея.

Пъхнах се в леглото и се престорих на заспал. Татко ме извика в осем без петнайсет. Облякох си дрехите за училище и слязох долу, прозявах се и се протягах, все едно току-що се бях събудил. Изядох си набързо закуската и се качих в стаята си да проверя Мадам Окта. Откакто я бях взел от сутерена, тя не беше помръднала. Разтърсих клетката леко, но паякът пак не се раздвижи.

Искаше ми се да остана вкъщи да го наблюдавам, но за това и дума не можеше да става. Мама винаги познаваше кога се преструвам и кога наистина не ми е добре. Нямах да успея да я заблудя.

Този ден ми се стори като седмица. Секундите се влачеха едва-едва, дори и междучасията минаваха бавно. В голямото се опитах да поиграя футбол, но не ми вървеше, личеше си, че мисля за друго. В часовете не можех да се съсредоточа и отговарях погрешно и на най-лесните въпроси.

Но накрая училището свърши, прибрах се на бегом вкъщи и влетях право в стаята си.

Мадам Окта си беше в същото ъгълче. Изплаших се да не е умряла, но после видях, че диша. И тогава се досетих: очакваше храна! И друг път бях виждал паяци да се държат по същия начин. Стояха неподвижни с часове и дебнеха да се появи плячката им.

Не бях сигурен с какво трябва да я храня, но реших, че едва ли се различава толкова от другите паяци. Излязох в градината, като по пътя взех един празен буркан от кухнята.

За нула време събрах няколко умрели мухи, буболечки и един дълъг гърчещ се червей и изтичах обратно вътре, като скрих буркана под фланелката си, за да не го види мама и да започне да ме разпитва.

Затворих вратата на стаята си и подпрях дръжката със стола, така че никой да не може да влезе, сложих клетката на Мадам Окта на леглото и свалих кърпата.

Паякът се сви от внезапния приток на светлина. Понечих да отворя вратичката, за да пъкна храната, но си спомних, че си имам работа с отровен хищник, който може да ме убие с едно ухапване, и се спрях.

Сложих буркана върху клетката, извадих една от живите буболечки и я пуснах вътре. Тя падна по гръб. Размаха крачка във въздуха и успя да се претърколи по корем. Втурна се да бяга, но не стигна далеч.

Веднага щом буболечката се размърда, Мадам Окта се нахвърли върху нея. В единия момент стоеше свита на пашкул в ъгъла на клетката, а в следващия беше върху насекомото, оголила зъби.

Погълна я за секунди. Буболечката щеше да засити един обикновен паяк за ден-два, но за Мадам Окта едва ли беше повече от лека закуска. Върна се в ъгъла и ме погледна, сякаш казваше: „Е, това беше вкусно. А къде е основното ястие?“

Дадох ѝ всичко, което бях събрал в буркана. Червеят се съпротивлява достойно, извиваше се и се гърчеше силно, но тя заби зъби в него, разкъса го наполовина, а после и на четвъртинки. Той като че ли най-много ѝ хареса.

Хрумна ми идея и измъкнах дневника си изпод леглото. Той беше най-скъпоценната ми вещ, в него отбелязвах всичко, защото исках някой ден да напиша книга. Не че забравях, но ако се запънех за някоя подробност, щеше да е достатъчно само да разгъна дневника и да проверя как точно е било.

Отворих го, докдето бях стигнал, и на нова страница изброих всичко, което знаех за Мадам Окта: какво беше казал за нея господин Крепли по време на представлението, номерата, които знаеше, какво ядеше. Отбелязах с кръстче храната, която ѝ допаднаше, а с две кръстчета любимите ѝ лакомства (засега в тази графа влизаше само червеят). Така щях да разбера какво обича най-много и с какво да я награждавам, когато е послушна и ми се подчинява.

След това донесох разни неща от хладилника: сирене, шунка, маруля, осолено месо. Тя погълна всичко. Май нямаше да ми е лесно да утолявам апетита на тази грозница!

Нощта мина ужасно. Чудех се какво ли щеше да си помисли господин Крепли, когато се събуди и открие, че паякът е изчезнал и намери бележката. Дали щеше да се подчини и да замине, или щеше да започне да търси любимката си? Дали имаше начин да я проследи до тук, както разговаряха мислено, с телепатия?

Лежах буден в леглото, притиснал кръст към гърдите си, макар да не бях сигурен дали той ще ми помогне. Във филмите кръстът действаше безотказно срещу вампирите, но веднъж Стиви беше споменал, че само той не е достатъчен. Стиви твърдеше, че трябва и човекът, който го държи, да е добър.

Към два сутринта съм заспал. Ако господин Крепли беше дошъл, щеше да ме заvari напълно безпомощен, но за щастие, когато се събудих, от него нямаше и следа, а Мадам Окта все още си беше в гардероба.

В сряда се чувствах много по-добре и съвсем се въодушевих, когато след училище минах покрай стария киносалон и видях, че циркът е заминал. Колите и караваните бяха изчезнали. „Циркът на кошмарите“ си беше отишъл.

Бях успял! Мадам Окта беше моя!

Отпразнувах победата с пица. С шунка и пеперони. Мама и татко попитаха какъв е поводът. Отвърнах, че просто така ми е хрумнало, предложих на тях и на Ани по едно парче и те не ме разпитваха повече.

Остатъците дадох на Мадам Окта и тя май много ги хареса. Обиколи цялата клетка и омете трохите. Записах в дневника си: „За специални случаи — пица!“.

През следващите няколко дни се опитвах да я предразположа да свикне с новия си дом. Не я пусках от клетката, но я разнасях из стаята, така че да разгледа и да я опознае. Не исках да се притеснява, когато ѝ позволях да излезе.

През цялото време ѝ говорех, разказвах ѝ за себе си, за семейството си. Обясних ѝ колко я харесвам, с какво ще я храня и какви номера ще правим заедно. Не знам дали разбра всичко, но като че ли схвана основната идея.

В четвъртък и петък след училище ходих в библиотеката и прочетох всичко за паяците. Оказа се, че не съм бил наясно с много неща — например че може да имат по осем очи, или пък че нишката на паяжината е гъста течност, подобна на лепило, която се втвърдява във

въздуха. Но никъде не се споменаваше, че могат да бъдат опитомени и дресирани, нито пък че притежават телепатични способности. Не открих и снимка на паяци като Мадам Окта. Явно авторите на тези книги не бяха виждали паяк като нея. Тя беше единствената на света!

В събота реших, че е време да я пусна от клетката и да пробваме един-два номера. Бях се упражнявал с флейтата и можех да свиря няколко прости мелодии. По-трудното беше с изпращането на мисли до паяка. Задачата не беше лека, но смятах, че съм готов за нея.

Затворих вратата и прозорците. Беше следобед. Татко беше на работа, а мама — на пазар с Ани. Къщата беше празна, така че ако нещо се объркаше, сам щях да съм си виновен и никой друг нямаше да пострада.

Поставих клетката на пода в средата на стаята. За последно бях хранил Мадам Окта предишната вечер. Предполагах, че ако не е гладна, няма да иска да изпълнява командите ми. Когато се нахранят, животните стават мързеливи, също като хората.

Свалих кърпата, пъхнах флейтата в уста, завъртях ключа и отворих вратичката. Отстъпих крачка назад и се наведох, така че паякът да ме вижда.

В първия момент Мадам Окта изобщо не реагира. След това пропълзя до прага, спря и подуши въздуха. Изглеждаше твърде дебела, за да мине през отвора, явно я бях поохранил. Но някак си успя да се промуши и пристъпи навън.

Спря се на килима, големият ѝ кръгъл корем трептеше. Реших, че сигурно ще пообиколи клетката и ще разгледа наоколо, но тя не показваше никакъв интерес към стаята.

Погледът ѝ беше вперен право в мен!

Преглътнах шумно и се опитах да скрия страха си. С мъка се сдържах да не се разтреперя и да не изкрещя. Флейтата се беше изплъзнала и едва се крепеше между устните ми. Нямаше време за губене, нагласих я в устата си и поех дъх да засвирия.

И точно тогава Мадам Окта скочи. С един-единствен гигантски скок прелетя през стаята, със зинала уста и оголени зъби, косматите крака трепкаха във въздуха и се носеха *право към лицето ми*.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Ако беше стигнала до мен, щеше да забие отровните си зъби в плътта ми и аз щях да умра. Но извадих късмет, тъй като, вместо да се приземи на лицето ми, тя се удари в свирката.

Падна на пода свита на кълбо и в първите няколко секунди изглеждаше зашеметена. Реагирах светкавично, тъй като си давах сметка, че животът ми зависи от бързината, нагласих флейтата и засвирих с всички сили. Устата ми беше пресъхнала, но въпреки това не спирах, дори не смеех да оближа устни.

Когато чу музиката, Мадам Окта наклони глава. Изправи се на крака и се олюля насам-натам като пияна. Позволих си да си поема дъх и засвирих по-бавна мелодия, защото иначе пръстите и дробовете ми нямаше да издържат дълго. Затворих очи и се напрегнах да се съсредоточа.

— Здравей, Мадам Окта — изрекох наум. — Аз съм Дарън Шан. Вече съм ти го казвал, но не знам дали си ме чула. Не съм сигурен и дали сега ме разбираш. Аз съм новият ти собственик. Ще се държа добре с теб и ще те храня с насекоми и месо. Но само ако бъдеш послушна, подчиняваш ми се и не се опитваш да ме нападнеш.

Тя спря да се клатушка и се взря в мен. Не знаех дали се вслушва да долови мислите ми, или се готви за нов скок.

— Изправи се на задните си крака! — заповядах аз. — Изправи се на двата си задни крака и се поклони!

В първите няколко секунди паякът не откликна. Продължих да свиря и да изпращам мислено командата си, нареждах му да се изправи, убеждавах го, молах му се. Накрая, когато почти бях останал без дъх, Мадам Окта се надигна и застана на задните си крака, точно както исках! След това се поклони и се отпусна в очакване на следващата ми заповед.

Подчиняваше ми се!

Следващата ми заповед беше да се върне в клетката. Тя се подчини и този път аз изобщо не се поколебах. Веднага щом паякът се

озова вътре, аз затворих вратичката и се отпуснах омаломощен на килима, а флейтата падна от устата ми.

Какъв ужас изпитах, когато Мадам Окта скочи към мен! Сърцето ми биеше така учестено, сякаш щеше да изхвъркне от гърдите ми. Лежах дълго на пода, вирах се в паяка и размишлявах колко близо бях до смъртта.

Това трябваше да ми е като обица на ухото. Всеки здравомислещ човек щеше да държи клетката затворена и да забрави за игрите със смъртоносния домашен любимец. Беше твърде опасно. Ами ако Мадам Окта не беше уцелила свирката? Мама щеше да се прибере и да ме намери мъртъв на пода. И след това паякът можеше да нападне нея, или татко, или пък Ани. Само най-големият глупак на света би рискувал отново.

Стъпка напред, Дарън Шан!

Знам, че беше лудост, но не можех да се спра. Освен това не виждах никакъв смисъл в кражбата на Мадам Окта, ако след това я държах в клетка.

Вторият път обаче бях по-предпазлив. Отключих вратичката, но не я отворих. Засвирих и мислено заповядах *на паяка* да го направи. Мадам Окта се подчини и изпълзя навън, сладка и послушна като котенце, изпълняваше всяка моя команда.

Накарах я да прави какви ли не номера. Да подскача из стаята като кенгуру. Да увисне на тавана и да рисува с паяжината си. Да вдига тежести (химикалка, кутия кибрит, топче). След това да седне в една от количките ми с дистанционно. Все едно паякът я управляваше! Блъснах количката в купчина книги, като в последния момент заповядах на Мадам Окта да скочи, за да не се нарани.

Играх си така около час и сигурно щях да продължа целия следобед, ако мама не се беше прибрала. Знаех, че ще ѝ се стори странно, ако остана в стаята си целия ден. А аз изобщо не исках тя или татко да проявят интерес към заниманието ми.

Така че прибрах Мадам Окта обратно в гардероба и слязох долу, като се опитвах да изглеждам съвсем нормално.

— Уредбата ли си беше пуснал? — попита мама. С Ани бяха напълнили четири торби с дрехи и шапки и сега ги разопаковаха на масата в кухнята.

— Не — отвърнах.

— Стори ми се, че чух музика.

— Аз свирех на флейта — рекох нехайно.

Тя се спря.

— *Ти?* — възкликна мама. — Ти свириш на *флейта*?

— Мога да свиря. Ти ми показа, когато бях на пет, забравила ли си?

— Не съм — засмя се мама. — Но помня и че когато стана на шест, заяви, че флейтите са за момичетата. Закле се, че никога повече няма да докоснеш флейта.

Свих рамене.

— Промених решението си. Намерих я вчера на връщане от училище и ми беше любопитно дали все още мога да свиря.

— Къде я намери?

— На улицата.

— Надявам се поне да си я измил, преди да я пъкнеш в устата си.

Кой знае къде се е въргаляла.

— Измих я — излъгах аз.

— Каква приятна изненада — усмихна се мама, разроши косата ми и ме целуна по бузата.

— Стига! Престани! — извиках.

— Ще стане истински Моцарт от теб — продължи тя. — Представям си те как свириш на пиано в голяма концертна зала, облечен в хубав бял костюм, а ние с баща ти седим на първия ред...

— Стига, мамо! — усмихнах се и аз. — Та това е просто една свирка.

— От малките жълъди големи дървета порастват.

— И без това е такъв пън — разхили се Ани.

Изплезих й се в отговор.

Следващите няколко дни бяха сред най-щастливите в живота ми. Играех си с Мадам Окта във всеки свободен миг, хранех я следобедите (достатъчно беше веднъж дневно, стига порцията да беше голяма). Дори не се налагаше да заключвам вратата на стаята си, тъй като мама и татко се съгласиха да не ме безпокоят, когато се упражнявах с флейтата.

Чудех се дали да не кажа на Ани за Мадам Окта, но реших да изчакам още малко. Засега нещата вървяха добре, но си личеше, че

паякът все още е напрегнат и не е свикнал с мен. Щях да посветя Ани едва когато се убедях, че е напълно безопасно.

През новата седмица се представих по-добре в училище и пожънах грандиозни успехи на футболното игрище. За пет дни — от понеделник до петък — вкарах двацет и осем гола. Дори и господин Далтън беше впечатлен и каза:

— С отличните си резултати в клас и с мощта си на терена може да станеш първият професионален футболист с университетска диплома в света! Кръстоска между Пеле и Айнщайн.

Знаех, че се шегува, но въпреки това ми стана приятно от похвалата.

Трябваше ми доста време, преди да събера смелост да позволя на Мадам Окта да се покатери по тялото и по лицето ми, но накрая реших да се пробвам в петък следобед. Изсвирих най-хубавата си мелодия, няколко пъти повторих на паяка какво искам от него и чак тогава го пуснах. Когато се убедих, че и двамата сме готови, кимнах и Мадам Окта запълзя по крачолата ми.

Всичко беше наред, докато не стигна до шията ми. При допира на косматите крачета до кожата ми едва не изтървах свирката. Ако го бях направил, сега вече щях да съм покойник, тъй като тя беше на най-подходящото място да забие отровните си зъби. За щастие се овладях и продължих да свиря.

Мадам Окта пропълзя над лявото ми ухо, покатери се на главата и там се настани да си почине. Изведнъж страшно ме засърбя точно на това място, което беше под тялото ѝ, но не бях толкова глупав, че да посегна да се почеша. Изглеждах така, все едно си бях сложил някоя от онези френски шапки, на които им викат барети.

След това ѝ заповядах да мине по лицето ми, да пусне паяжина от носа и да скочи по нея. Не ѝ позволих да се пъкне в устата ми, но я оставих да се люлее насам-натам, както беше направила с господин Крепли, и да ме погъделичка под брадичката с крачетата си.

Но не ѝ дадох да ме гъделичка много, тъй като ако се разсмеех, щях да изтърва свирката.

Когато вечерта я прибрах в клетката, се чувствах като цар, все едно целият свят беше в краката ми. Вярвах, че от сега нататък всичко ще бъде наред и че ме очаква страхотно бъдеще. Справях се добре в училище и на игрището и притежавах домашен любимец, за който би

ми завидяло всяко момче на земята. Едва ли щях да бъда по-щастлив, ако бях спечелил джакпота от тотото или пък ако бях наследил шоколадова фабрика.

И точно тогава, разбира се, всичко се обърка и целият свят се срути отгоре ми.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

В събота следобед се появи Стиви. Не бяхме разговаряли цяла седмица и изобщо не го очаквах. Мама му отвори и ме повика да сляза. Видях го от стълбата, спрях се за миг и го поканих да се качи.

Стиви огледа стаята ми внимателно, сякаш не беше влизал в нея от месеци.

— Бях забравил какво е тук — каза той.

— Глупости! — отвърнах. — Нали идва преди няколко седмици?

— Струва ми се, че е било преди години. — Седна на леглото и се обърна към мен. Лицето му беше сериозно, изглеждаше самотен. — Защо ме избягваш? — попита той тихо.

— Какво искаш да кажеш? — престорих се, че не го разбирам.

— През последните две седмици страниш от мен — обясни Стиви. — В началото не бях сигурен, че е нарочно, но с всеки изминал ден прекарваш все по-малко време с мен. Дори не ми се обади, когато играхте баскетбол миналия четвъртък.

— Не си много добър в баскетбола — отговорих аз. Оправданието не беше кой знае какво, но в момента не успях да измисля по-правдоподобно.

— В първия момент не знаех какво да си мисля — продължи той, — но после разбрах всичко. Онази вечер, след представлението, не си избягал право вкъщи, нали? Скрил си се, най-вероятно горе на балкона, и си видял какво стана между мен и Вър Хорстон.

— Нищо не съм видял! — отрекох разпалено.

— Наистина ли?

— Да — излъгах аз.

— Не си бил там?

— Не съм.

— Не си ме чул да разговарям с Вър Хорстон?

— Не съм!

— Не си...

— Виж, Стиви — прекъснах го, — каквото и да се е случило между теб и господин Крепли, то си е ваша работа. Не съм бил там, не съм го видял, не знам за какво сте си говорили. А сега...

— Не ме лъжи, Дарън.

— Не лъжа! — излъгах аз.

— Тогава откъде знаеш, че става дума за господин Крепли?

— Ами... — прехапах език.

— Казах, че съм говорил с *Вър Хорстон* — усмихна се Стиви. — Ако не си бил там, откъде щеше да знаеш, че *Вър Хорстон* и *Лартън Крепли* са един и същи човек?

Сведох глава. Седнах на леглото до него.

— Добре — кимнах, — признавам си. Бях на балкона.

— Всичко ли видя?

— Всичко. Освен какво точно правеше, докато ти смучеше кръвта, не го и чух какво прошепна тогава. Но останалото...

— Значи всичко... — въздъхна той. — И затова ме избягваш, понеже той каза, че съм лош?

— Отчасти — признах. — Но най-вече заради *теб*, Стиви. Та ти го помоли да те превърне във вампир! Ами ако той го *беше* направил и после ти се нахвърлеше върху мен? Повечето вампири първо нападат близките си, нали?

— В книгите и филмите е така — потвърди Стиви. — Но това е различно. Действителността е друга. Нямаше да те нараня, Дарън.

— Може и да си прав — поклатих глава, — а може и да не си. Работата е там, че аз не искам да разбера. Не искам вече да ти бъда приятел. Ти си опасен. Ами ако срещнеш друг вампир и той изпълни желанието ти? Ако господин Крепли се окаже прав и ти наистина си лош...

— Не съм! — изкрепя Стиви и ме блъсна на леглото. Скочи на гърдите ми и заби пръст в лицето ми. — Вземи си думите назад! Вземи си думите назад, или ще ти откъсна главата и...

— Вземам ги! Вземам ги! — изпицях аз. Стиви ме смазваше, целият беше пламнал от гняв. Бях готов на всичко, за да го разкарам от себе си.

Той поседя на гърдите ми още няколко секунди, но след това със сумтене се отмести. Аз се изправих задъхан и потрих буза там, където ме бе натискал.

— Извинявай — измърмори Стиви. — Малко прекалих. Но последните седмици ми дойдоха в повече. Думите на господин Крепли ме нараниха дълбоко, а и ти ме избягваше в училище. Ти си най-добрият ми приятел, Дарън, единственият, с когото мога да говоря. Не знам какво ще правя, ако сега ме изоставиш и вече няма да бъдем приятели.

Той се заплака. Наблюдавах го няколко секунди, разкъсван между страха и състраданието. След това благородството в мен надделя и аз праметнах ръка през раменете му.

— Спокойно, пак ще сме приятели — рекох. — Хайде, Стиви, недей да плачеш.

Той се опита да спре сълзите си, но не успя веднага. Накрая изсумтя:

— Изложих се като последния идиот.

— Глупости! — отвърнах. — Аз съм идиот! Трябваше да бъда до теб. Но се поддадох на страха. Изобщо не се замислих какво е трябвало да изтърпиш. Мислех единствено за себе си и за мадам... — замълчах и се намръщих.

Стиви ме погледна любопитно.

— И за кого?

— Нищо — отвърнах. — Грешка на езика.

Той изсумтя.

— Не можеш да лъжеш, Шан. Признай си веднага какво искаше да кажеш.

Огледах го внимателно, чудех се дали да му призная всичко. Знаех, че не бива, че това ще ми докара само неприятности, но изпитвах съжаление към Стиви. Освен това, исках да се похваля на някого. Исках да се изфукам с новия си домашен любимец, да покажа на какви номера го бях научил.

— Можеш ли да пазиш тайна? — попитах.

— Естествено! — изсумтя отново той.

— Голяма тайна! На никого няма да кажеш, обещавах ли? Трябва да си остане само между нас. Ако проговориш...

— ... *ти ще* разкажеш на всички за мен и господин Крепли — довърши Стиви и се ухили. — Държиш ме в ръцете си. За каквото и да става дума, можеш да бъдеш сигурен, че ще си трая, дори и да не искам. Е, каква е голямата тайна?

— Чакай малко. — Станах от леглото, отворих вратата на стаята и извиках: — Мамо?

— Да? — обади се отдолу тя.

— Ще покажа на Стиви как свиря — изкрещях аз. — Искам и той да се научи, нали няма да ни безпокоите?

— Няма — обеща мама.

Затворих вратата и се усмигнах на Стиви. Той ме гледаше неразбиращо.

— Свириш ли? Голямата ти тайна е някакво си свирене?

— То е част от нея — отвърнах. — Помниш ли Мадам Окта? Паякът на господин Крепли?

— Разбира се — отвърна Стиви. — Не й обърнах много внимание тогава, но едва ли някой може да забрави подобно чудовище. С тези космати крака, бррр!

Докато той говореше, отворих гардероба и извадих клетката. Стиви първо присви очи и след това се ококори.

— Нали не е това, което си мисля?

— Не знам — отвърнах аз и дръпнах кърпата. — Ако си мислиш, че е смъртоносен дресиран паяк, то... си познал!

— Не може да бъде! — ахна той и едва не се строполи от леглото от смайване. — Това е... тя е... откъде... Еха!

Стана ми приятно от реакцията му. Стоях над клетката, ухилен като горд баща. Мадам Окта лежеше на пода, спокойно както винаги, не обръщаше внимание нито на мен, нито на Стиви.

— Страхотен е! — прошепна той и се приближи да го разгледа. — Изглежда същият като от цирка. Не мога да повярвам, че си успял да намериш същия паяк. Откъде го изкопа? От някой магазин ли? Или от зоологическата градина?

Усмивката ми угасна.

— От цирка, естествено — казах смутено.

— От цирка? — намръщи се Стиви. — Нима са продавали и живи паяци? Не ги видях. Колко струва?

Поклатих глава.

— Не съм го купил, Стиви. Не се ли сещаш? Не разбираш ли?

— Какво?

— Това не е друг паяк — отвърнах. — *Същият* е. Това е Мадам Окта.

Стиви се взираше в мен, сякаш не ме беше чул. Преди да повтора, той ме изпревари.

— Същият паяк? — попита тихо с разтреперан глас.

— Да.

— Искаш да кажеш... че това е... Мадам Окта? *Онази* Мадам Окта?

— Да — кимнах аз и се разсмях на смаяната му физиономия.

— Това е... паякът на господин Крепли?

— Стиви, какво ти става? Колко пъти трябва да го повтора, за да...

— Почакай малко! — прекъсна ме той и поклати глава. — Ако това наистина е Мадам Окта, как е попаднала при теб? Навън ли я намери? Или ти я продадох?

— Никой не би продал паяк като нея — отговорих.

— И аз така мисля — кимна Стиви. — И как тогава...?

Той не довърши въпроса си.

— Откраднах я — изпъчих се гордо аз. — Отидох в цирка във вторник сутринта, открих къде я държат и се измъкнах с нея. Оставих бележка на господин Крепли да не ме търси, като го заплаших, че в противен случай ще кажа на полицията, че е вампир.

— Ти... ти... — заекна Стиви. Беше пребледнял като платно, изглеждаше сякаш ще припадне.

— Добре ли си?

— Идиот! — изрева той. — Ти си луд! Тъпанар нещастен!

— Хей! — разтревожено извиках аз.

— Глупак! Кретен! — продължаваше Стиви. — Даваш ли си сметка какво си направил? Имаш ли някаква представа в какво си се забъркал?

— В какво? — попитах объркано.

— Откраднал си паяка от вампир! — извика Стиви. — Откраднал си от неумирац! Какво си мислиш, че ще направи той с теб, като те хване, Дарън? Ще те напляска и ще те накара да напишеш петдесет пъти „Никога повече няма да крада“? Ще каже на родителите ти и ще поиска да не те пускат да играеш един месец? Та той е *вампир*! Ще ти изтръгне гръкляна и ще те хвърли за храна на паяка! Ще те разкъса на парчета и...

— Няма — прекъснах го спокойно.

— Напротив! — настоя той.

— Няма! — повторих аз. — *Няма*, понеже няма как да ме намери. Откраднах паяка по-миналия вторник, така че той е разполагал с почти две седмици, за да ме открие, а още няма никаква следа от него. Заминал е с цирка и никога повече няма да се върне.

— Съмнявам се — поклати глава Стиви. — Вампирите не забравят. Може да се върне, когато вече си пораснал и имаш деца.

— Ще му мисля, когато и ако това се случи — отвърнах. — За момента нищо не ме заплашва. В началото и на мен не ми се вярваше — мислех, че господин Крепли ще ме намери и ще ме убие, — но според мен сега съм в безопасност. Така че престани да врещиш и да ме наричаш глупак.

— Ти си не просто глупак, а нещо повече — разсмя се той и поклати глава. — Смятах се за смелчага, но дори не би ми минало през ума да открадна любимеца на един вампир! Никога не съм подозирал, че си такъв. Защо го направи?

— Исках я — отговорих. — Още когато я видях на сцената, разбрах, че съм готов на всичко, за да я притежавам. И след като узнах, че господин Крепли е вампир, си дадох сметка, че мога да го изнудя. Не е правилно, знам, но той е вампир, така че не съм постъпил много лошо, нали? Да откраднеш от лош е нещо добро, не мислиш ли?

Стиви отново се разсмя.

— Не знам дали е добро, или лошо. Но знам, че ако той дойде да си търси паяка, за нищо на света не бих искал да съм на твое място.

Обърна се отново към Мадам Окта. Доближи лице до клетката (но не толкова, че тя да го ухапе) и се загледа как коремчето ѝ се надига и спуска.

— Пускаш ли я от клетката? — попита той.

— Всеки ден. — Взех флейтата и свирнах. Мадам Окта пропълъзя няколко сантиметра напред. Стиви изпищя, отскочи назад и падна. Аз се запревихах от смях.

— Нима ти се подчинява? — ахна той.

— Мога да я накарам да направи всичко, което ни показва господин Крепли — отвърнах аз, като се опитах да скрия гордостта си. — Съвсем лесно е. Изобщо не е опасно, стига да си достатъчно съсредоточен. Но ако позволиш мислите ти да се отнесат някъде дори и за секунда... — Прокарах пръст през гърлото си и изхриптях.

— Позволяваш ли ѝ да плете паяжина около устата ти? — попита Стиви. Очите му искряха.

— Още не, не смея. Като си помисля, че може да се спусне надолу по гърлото ми, целият изтръпвам. Освен това ми трябва някой друг да я командва, докато плете паяжината, а досега бях сам.

— Но вече не си! — ухили се той. Скочи и плесна с ръце. — Хайде да го направим! Покажи ми как се свири и нека се пробваме. Мен не ме е страх да я пусна в устата си. Хайде, нека го направим, нека го направим!

Не можех да пренебрегна въодушевлението му. Знаех, че не е разумно да пускам Стиви при паяка веднага, първо трябваше да му дам време да го поопознае, но загърбих здравия разум и изпълних желанието му.

Казах му, че няма да му дам флейтата, докато не се е научил как да я използва, но ще му позволя да си поиграе с Мадам Окта, докато аз я командвам. Описах му какво точно възнамерявам да направя и се уверих, че е разбрал всичко до най-малката подробност.

— Най-важното е да пазиш пълна тишина — предупредих. — Не казвай нито дума. Дори не подсвирвай. Ако привлечеш вниманието ми и изгубя контрол над нея...

— Ясно — въздъхна Стиви. — Много добре знам какво ще стане. Не се тревожи. Мога да бъда тих като мишка, когато се налага.

Когато той даде знак, че е готов, аз отключих клетката и засвирих. При моята команда Мадам Окта изпълзя навън. Чух как Стиви си поема дъх, той като че ли се поизплаши от това, че тя е на свобода, но тъй като с нищо не показа, че иска да спрем, аз продължих с обичайните номера от репертоара на паяка.

След като Мадам Окта изпълни повечето от тях, ѝ заповядах да се приближи към Стиви. През изминалата седмица с нея се бяхме научили да се разбираме доста добре. Тя беше свикнала с начина ми на мислене и изпълняваше командите ми още преди да съм ги формулирал докрай. Аз пък бях разбрал, че няколко думи са напълно достатъчни, за да ѝ предам какво искам от нея.

Стиви наблюдаваше представлението в пълно мълчание. На няколко пъти за малко да изръкопляска, но се усети навреме. Вместо това започна да ми дава знаци с вдигнат нагоре палец и безмълвно

оформяше с устни думите: „Браво!“, „Супер!“, „Върхът!“ и така нататък.

Когато настъпи моментът да включи и него, му кимнах, както се бяхме уговорили. Той преглътна, пое си дълбоко дъх и също ми кимна в отговор. Стана от леглото и пристъпи напред, като се извъртя така, че да не скрива Мадам Окта от погледа ми. След това коленичи и зачака.

Засвирих нова мелодия и мислено изпратих нова заповед. Мадам Окта се спря и се послуша. Когато разбра какво искам от нея, тя запълзя към Стиви. Видях го, че потрепери и облиза устни. Поколебах се дали да не отложам номера за друг път и да прибера паяка в клетката, но той като че ли се поуспокои и аз продължих.

Когато Мадам Окта стъпи на крака му, той отново потрепери, но това беше нормална реакция. Мен все още ме полазват тръпки, когато усетя косматите крачета по кожата си.

Накарах я да се изкатери по врата му и да го погъделичка по ушите. Стиви едва се сдържа да не се разсмее, страхът му напълно изчезна. Сега и моята увереност нарасна и заповядах на паяка да мине към лицето му, там изпреде паяжина около очите, спусна се покрай носа и отскочи от устните.

Стиви се забавляваше не по-малко от мен. Сега, когато имах партньор, можех да правя какви ли не нови номера.

Мадам Окта беше на дясното му рамо и се подготвяше да се спусне по ръката му, когато вратата се отвори и вътре врълхлетя Ани.

По принцип Ани винаги чукаше, преди да влезе. Тя беше готино хлапе, за разлика от повечето дребни досадници на нейната възраст, и възпитано чакаше да я покани да влезе. Но онази вечер, за лош късмет, тя направо нахлу вътре.

— Ей, Дарън, къде ми е... — започна Ани и изведнъж замлъкна.

Видя Стиви и чудовищния паяк на рамото му, чиито зъби блестяха все едно се канеше да ги забие в плътта му, и реагира по най-естествения начин.

Изпищя.

Писькът ме изкара от релси. Извърнах глава, флейтата падна от устата ми и мисловната връзка с Мадам Окта изчезна. Паякът разтърси глава, пропълзя към шията на Стиви, оголи зъби и като че ли се ухили.

Той изплашено извика и скочи. Понечи да събори Мадам Окта, но тя се сви и ръката му мина над нея. И преди Стиви да замахне

отново, паякът сведе глава и с бързината на змия *заби отровните си зъби във врата му.*

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

От ухапването Стиви мигом застина. Писъците замряха в гърлото му, устните му посиняха, облещи очи. Като че ли цяла вечност (макар че едва ли е било повече от три-четири секунди) се олюляваше, а след това се просна на пода с разперени като на бостанско плашило ръце.

И точно това го спаси. Също както с козата в цирка, първото ухапване на Мадам Окта не го уби, а само го прати в несвяст. Докато той още беше на крака, Мадам Окта запълзя по шията му, за да намери подходящо място да забие за втори — и последен — път отровните си зъби.

Но падането му я сепна. Тя се претърколи от врата на Стиви и й трябваха няколко секунди, за да се покатери отново.

Тези няколко секунди ми бяха достатъчни.

Бях в шок, ала като я видях как изниква над рамото му като паяковидно изгряващо слънце, на секундата се отърсих от вцепенението. Наведох се и грабнах флейтата, в бързината я натиках почти в сливиците си, и засвирих с всички сили.

— Спри! — изкрещях мислено и Мадам Окта подскочи половин метър във въздуха. — Марш обратно в клетката! — заповядах аз, тя скочи от тялото на Стиви и препусна по пода. Веднага щом се озова зад решетките, аз изтичах и затворих вратичката.

След като се погрижих за паяка, хукнах към Стиви. Ани продължаваше да креци, но нямаше как да ѝ обърна внимание, преди да се погрижа за приятеля си.

— Стиви? — прошепнах в ухото му. — Добре ли си? Стиви?

Не последва никакъв отговор. Единствено по дишането му си личеше, че е още жив. Не говореше, не помръдваше ръце. Дори не мигаше.

Ани се приближи към мен. Вече не пищеше, но трепереше силно.

— Мъртъв ли е? — попита тя едва чуто.

— Не, разбира се! — сопнах се аз. — Не виждаш ли, че диша? Погледни, гърдите му се надигат!

— А... защо не мърда?

— Парализиран е — отвърнах. — Отровата на паяка е блокирала крайниците му. Все едно е заспал, но мозъкът му е буден и той вижда и чува всичко.

Не знаех дали това е вярно. Надявах се да е така. Ако отровата не беше засегнала сърцето и дробовете, може би наистина не беше стигнала и до мозъка. Но ако беше проникнала в черепа...

Тази мисъл беше непоносима, побързах да я прогоня.

— Не се тревожи, Стиви, ще ти помогна — рекох. — Ако те раздвижим, сигурно отровата ще се разнесе и ще отшуми.

Подхванах го през кръста и го повдигнах. Не беше лек, но не обръщах внимание на тежестта. Влачих го из стаята, раздрусвах ръцете и краката му, не спирах да му говоря, обяснявах му, че ще се оправи, че отровата от едно ухапване не е достатъчна, за да го убие, че ще оздравее.

Десет минути по-късно в състоянието му нямаше никаква промяна, а аз бях останал без сили. Пуснах го на леглото и след това внимателно го нагласих така, че да му е удобно. Клепачите му бяха вдигнати. Очите му гледаха зловещо и ме плашеха, така че ги затворих, но тогава пък Стиви заприлича на мъртвец и аз отново ги отворих.

— Ще се оправи ли? — попита Ани.

— Разбира се — опитах се да прозвуча уверено. — След малко отровата ще се разнесе и Стиви ще се събуди, свеж като краставичка. Само трябва да почакаме.

Тя едва ли ми повярва, но си замълча, седна на ръба на леглото и бдително впи поглед в лицето на Стиви. Едва тогава се зачудих защо мама още не се е качила да види какво става. Промъкнах се към отворената врата и се ослушах. Откъм кухнята долу долетя оглушителното боботене на пералня. Това обясняваше всичко — пералнята ни беше стара и раздрънкана и когато работеше, в кухнята не се чуваше абсолютно нищо друго.

Когато се върнах, Ани вече не беше на леглото. Седеше на пода и оглеждаше Мадам Окта.

— Това е паякът от цирка, нали? — попита тя.

— Да — признах.

— Отровният паяк?

— Да.

— Как попадна при теб?

— Няма значение — изчервих се.

— А как е успял да се измъкне навън?

— Аз го пуснах.

— *Какво?!*

— Не беше за пръв път — отговорих. — При мен е вече почти две седмици. Играя си с него през цялото време. Няма никаква опасност, стига да не се вдига шум. Ако не беше нахълтала вътре с гръм и трясък, паякът още...

— Недей! — прекъсна ме тя. — Не прехвърляй вината върху мен! Защо не си ми казал за него? Ако знаех, нямаше да нахълтам.

— Мислех да ти кажа. Но чаках да се уверя, че няма никаква опасност. И тогава дойде Стиви и... — замълчах, думите засядаха в гърлото ми.

Прибрах клетката обратно в гардероба, не можех да гледам Мадам Окта. Застанах до Ани пред леглото и впих очи в безжизненото тяло на Стиви. Стояхме така почти час.

— Не ми се вярва да се съвземе — рече накрая тя.

— Нека почакаме още малко — помолих аз.

— Не вярвам, че чакането ще помогне — настоя Ани. — Ако наистина щеше да се оправи от само себе си, вече трябваше да се е раздвижил.

— Какво разбираш ти? — троснах се грубо. — Малка си и нищо не разбираш!

— Така е — съгласи се тя спокойно. — Но и ти не разбираш повече от мен, нали? — Нещастно поклатих глава. — В такъв случай най-добре престани да се правиш на по-умен.

Сложи ръка на рамото ми и смело се усмихна, за да ми покаже, че не е искала да ме обиди.

— Трябва да кажем на мама — заяви тя. — Най-добре да я извикаме. Тя ще знае какво да прави.

— Ами ако не знае?

— Ще се наложи да го закараме в болница.

Бях наясно, че е права. Бях наясно от самото начало, но просто не исках да го призная.

— Нека почакаме още петнайсет минути — предложих. — Ако Стиви не се раздвижи, ще я извикаме.

— Петнайсет минути? — повтори тя колебливо.

— И нито секунда повече — обещах.

— Добре — съгласи се Ани.

Седяхме мълчаливо и бдяхме над приятеля си. Мислех за Мадам Окта и се чудех как ще обясня всичко на мама. На лекарите. На *полицията*! Дали щяха да ми повярват, че господин Крепсли е вампир? Съмнявах се. Щяха да решат, че ги лъжа. Можеше дори да ме хвърлят в затвора. Да кажат, че тъй като паякът е мой, и вината е моя. Да ме обвинят в убийство и да ме отведат от къщи!

Погледнах часовника си. Оставаха още три минути. В Стиви не се долавяше никаква промяна.

— Ани, искам да те помоля нещо.

— Какво? — погледна ме подозрително тя.

— Не казвай на никого за Мадам Окта.

— Ти наред ли си? — извика Ани. — Как ще обясниш какво се е случило?

— Нямам идея — признах. — Ще им кажа, че не съм бил в стаята. Следите от ухапването са съвсем малки, като от ужилване на пчела и все повече избледняват. Лекарите може дори да не ги забележат.

— Не можем да го направим — възрази сестра ми. — Сигурно ще трябва да изследват паяка. Или пък...

— Ани, ако Стиви умре, ще обвинят мен — обясних тихо. — Има някои неща в цялата история, които не мога да ти кажа, на никого не мога да ги кажа. Но ако се случи най-лошото, аз ще го отнеса. Нали знаеш какво става с убийците?

— Прекалено си малък, за да те съдят за убийство — отвърна колебливо тя.

— Не съм — възразих. — Няма да ме изпратят в истински затвор, а в специално заведение за деца. Ще ме държат там, докато навърша осемнайсет, а след това... Моля те, Ани — разплаках се, — не искам да отида в затвора!

Ани също се разплака. Прегърнахме се и заревахме като бебета.

— Не искам да те отведат — изхълца тя. — Не искам да те загубя.

— Обещай тогава, че няма да кажеш на никого за паяка. Прибери се в стаята си и се преструвай, че нищо не знаеш.

Сестра ми кимна тъжно и добави:

— Но няма да си мълча, ако истината може да го спаси. Ако лекарите кажат, че не могат да го излекуват, докато не разберат какво го е ухапало, ще си призная, става ли?

— Става — съгласих се.

Тя се изправи и тръгна към вратата. По средата на пътя се спря, върна се и ме целуна по челото.

— Обичам те, Дарън — рече Ани, — но е било ужасно глупаво да донесеш паяка у дома и ако Стиви умре, според мен вината ще е изцяло *твоя*.

Тя изтича от стаята разплакана.

Почаках няколко минути, държах Стиви за ръката и го умолявах да се събуди, да покаже поне някакви признаци на живот. Но молитвите ми останаха нечути и накрая станах, отворих прозореца (като обяснение откъде може да се е появил тайнственият нападател), поех си дълбоко дъх и изтичах надолу по стълбите, крещейки с цяло гърло.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Медиците от „Бърза помощ“ попитаха дали Стиви не е болен от диабет или епилепсия. Мама отговори, че не е сигурна, но според нея не. След това я заразпитвах за алергии и така нататък, но тя обясни, че не му е майка и не знае.

Мислех, че ще ни качат в линейката, но ни казаха, че няма място. Дадох им телефона на Стиви и името на майка му, но тя не си беше вкъщи. Един от медиците помоли мама да отиде в болницата, за да попълни, доколкото може, нужните документи. Тя се съгласи и натовари мен и Ани в колата. Татко още не се беше прибрал и мама му се обади да му обясни къде отиваме. Той каза, че веднага ще дойде там.

Пътуването беше кошмарно. Седях отзад и избягвах погледа на Ани, знаех, че трябва да кажа истината, но се страхувах да го направя. А най-лошото беше, че ако аз лежах в кома, Стиви веднага щеше да си признае всичко.

— Какво точно се случи? — попита през рамо мама. Караше бързо, макар и да не надвишаваше ограничението на скоростта, така че нямаше как да се обърне да ме погледне. В това отношение бях извадил късмет — едва ли щях да събера смелост да я излъжа в очите.

— Не знам — отвърнах. — Говорехме си. После отидох до тоалетната. И когато се върнах...

— Значи не си видял нищо?

— Не съм — излъгах и ушите ми пламнаха.

— Странна работа — измърмори тя. — Изглежда вдървен, кожата му е посиняла. В първия момент помислих, че е мъртъв.

— Според мен нещо го е ухапало — обади се Ани. Едва се сдържах да не я смушкам в ребрата, но в последния момент се сетих, че разчитам на нея, за да не издаде тайната ми.

— Ухапало ли? — повтори мама.

— Имаше следи по шията — обясни Ани.

— Видях ги — въздъхна мама. — Но се съмнявам това да е причината, миличка.

— Защо не? — не се предаде сестра ми. — Ако е влязла змия или пък... някой паяк... — Погледна ме, спомни си какво ми беше обещала и леко се изчерви.

— Паяк ли? — Мама поклати глава. — Не, миличка, ухапването от паяк не е достатъчно, за да изпадне човек в кома.

— Какво е било тогава? — попита Ани.

— Не знам. Може би е хранително отравяне, или пък сърдечен удар.

— Децата не получават сърдечни удари — изсумтя сестра ми.

— Не е така — пак въздъхна мама. — Рядко е, но понякога се случва. Както и да е, лекарите бързо ще разберат. Те знаят повече от нас.

Не бях влизал често в болница и затова се оглеждах с любопитство, докато мама попълваше формулярите. Никога преди не бях виждал такава белота: бели стени, бели плочки на пода, бели престилки. Нямаше много хора, но се чувстваше оживление, чуваше се скърцане на пружини на легла, кашляне, бръмчене на машини, рязане с ножове, тихите гласове на лекарите.

Докато бяхме там, почти не разговаряхме. Мама каза, че са приели Стиви и сега го преглеждат, но нямало да стане ясно веднага какво му е.

— Сториха ми се оптимистично настроени — рече тя.

Ани беше жадна и аз я заведох до автомата за безалкохолни в ъгъла. Докато пъхах монетите, тя се огледа, да не би някой да ни подслушва, и прошепна:

— Още колко ще чакаш?

— Докато не чуя какво ще кажат — отвърнах. — Нека първо го прегледат. Да се надяваме, че ще установят каква е отровата и ще го излекуват.

— А ако не успеят? — настоя Ани.

— Тогава ще им кажа — обещах.

— Ами ако умре преди това? — попита тя едва чуто.

— Няма.

— Ами ако...

— Няма! — извиках аз. — Не говори така. Дори не си го помисляй! Трябва да се надяваме на най-доброто. Да вярваме, че ще се оправи. Мама и татко са ни учили, че положителните мисли помагат на болните да оздравеят, нали? Стиви има нужда да вярваме в него.

— По-скоро има нужда да кажем истината — отвърна раздразнено Ани, но реши да не спори. Отнесохме напитките си обратно на пейката и мълчаливо седнахме.

Малко след това пристигна и татко, беше облечен в работните си дрехи. Целуна мама и Ани, а мен ме стисна за рамото по мъжки. Мръсните му пръсти оставиха мазни следи по фланелката ми, но това не ме подразни.

— Нещо ново? — попита той.

— Още не — отвърна мама. — Сега го преглеждат. Може да им отнеме няколко часа.

— Какво точно му е станало, Анджела?

— Не знаем. Чакаме да ни кажат.

— Мразя да чакам — изсумтя татко, но нямаше друг избор, също като нас.

През следващите два часа не се случи нищо, освен че дойде майката на Стиви. Лицето ѝ беше преbledняло, досущ като неговото, а устните ѝ бяха здраво стиснати. Насочи се право към мен, сграбчи ме за раменете и ме разтърси.

— Какво си му направил? — изкрещя тя. — Ти си виновен! Ти уби момчето ми!

— Хей! Престанете! — извика татко.

Госпожа Леонард не му обърна внимание.

— Какво си му направил? — закрещя тя отново и пак ме разтърси, този път още по-силно. Опитах се да отговоря „Нищо“, но зъбите ми тракаха. — Какво му направи? Какво му направи? — повтаряше майката на Стиви, но изведнъж ме пусна, строполи се на пода и се сви като бебе.

Мама скочи от пейката и се наведе над нея. Погали я по главата и зашепна, помогна ѝ да се изправи и седна до нея. Госпожа Леонард продължаваше да плаче, нареждаше колко лоша майка е била и как Стиви я мразел.

— Идете да си поиграете — нареди мама на мен и на Ани. Ние станахме и тръгнахме по коридора, но тя извика след мен: — Дарън!

Не обръщай внимание на думите ѝ. Не те обвинява за случилото се, просто е изплашена.

Кимнах нещастно. Какво ли щеше да каже мама, ако разбереше, че госпожа Леонард е права и вината *наистина* беше моя?

С Ани намерихме няколко автомата за видеоигри. Мислех, че няма да успея да се съсредоточа, но след няколко минути напълно забравих за Стиви и за болницата и се увлякох в играта. Радвах се, че макар и за малко, можех да се откъсна от тревогите на действителността и ако не ми бяха свършили монетите, сигурно щях да остана там цялата нощ.

Когато се върнахме, госпожа Леонард се беше успокоила и заедно с мама попълваше някакви формуляри. Двамата с Ани седнахме и чакането започна отново.

Към десет Ани започна да се прозява и зарази и мен. Мама ни погледна и обяви, че се прибираме вкъщи. Искях да възразя, но тя ме прекъсна.

— И да останеш тук, едва ли има с какво да помогнеш. Ако се случи нещо ново, веднага ще се обадя, дори и да е посред нощ, ставали?

Поколебах се. Това беше последната ми възможност да спомена за паяка. Бях на косъм да изплюя камъчето, но бях уморен и не намирах правилните думи.

— Става — измърморих унило и тръгнах.

Татко ни закара у дома. Чудех се какво ли щеше да направи, ако му разкажех за Мадам Окта, за господин Крепли и за всичко останало. Вероятно щеше да ме накаже, дори бях сигурен, но не заради това си замълчах: не признах истината, тъй като бях сигурен, че той щеше да се срамува, задето бях излъгал, мислейки за собственото си добро, а не за доброто на Стиви. Страхувах се, че ще ме намрази.

Ани заспа още по пътя. Татко я отнесе до леглото. Аз влязох бавно в стаята си и се съблякох. Не спирах да се проклинам наум.

Докато сгъвах дрехите си, той надникна през вратата.

— Добре ли си? — попита. Аз кимнах. — Стиви ще се оправи. Сигурен съм, че ще се оправи. Лекарите си разбират от работата. Бързо ще го изправят на крака.

Кимнах отново, не смеех да отворя уста. Татко остана още миг на прага, след това въздъхна, обърна се и изтрополи надолу по

стълбите.

Отворих гардероба да прибера панталоните си и видях вътре клетката на Мадам Окта. Извадих я. Мадам Окта лежеше в средата и както винаги дишаше леко и спокойно.

Взрях се внимателно в разноцветния паяк и това, което видях, не ме впечатли. Мадам Окта беше пъстроцветна, но грозна, космата и отвратителна. Намразих я. Тя беше виновна, тя беше ухапала Стиви без причина. Аз я хранех, грижех се за нея и я пусках да си играе, а ето как ми се беше отблагодарила.

— Проклето чудовище! — изръмжах аз и разтърсих клетката. — Неблагодарно нищожество!

Отново я разтърсих. Крачетата стиснаха здраво решетките и това направо ме подлуди, пак я раздрусих силно, исках Мадам Окта да падне и да се нарани.

Завъртях се в кръг, стиснал дръжката на клетката. Ругаех паяка, наричах го с какви ли не обидни имена, обяснявах колко ми се иска да не го бях виждал никога, да имам смелостта да го извадя и да го смачкам.

Накрая яростта ми стигна връхната си точка и с всички сили запокитих клетката колкото се може по-надалеч от мен. Изобщо не гледах накъде хвърлям и затова в следващия миг с ужас видях как тя прелита през отворения прозорец и изчезва в мрака.

Втурнах се след нея. Страхувах се, че при удара в земята вратичката може да се отвори. Знаех, че ако лекарите не успеят да спасят Стиви, Мадам Окта можеше да е от помощ; ако я изследват, сигурно ще разберат как да го излекуват. Но ако тя избяга...

Изтичах към прозореца. Нямаше как да сграбча клетката в движение, но поне щях да видя къде ще падне. Гледах я как лети във въздуха и се молех само да не се счупи.

Но в последния миг, преди да се стовари на земята, от сенките изскочи една ръка и я сграбчи.

Ръка!

Надвесих се навън. Беше тъмно и в първия момент не различих нищо. После човекът пристъпи напред.

Първо видях сбръчканите ръце, стиснали клетката. След това червените дрехи. Късата рижа коса. Големият грозен белег. И накрая ухиленото лице и дългите остри зъби.

Беше *господин Крепли! Вампирът!*
И ми се усмихваше!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Застинах на прозореца като вкаменен, очаквах господин Крепсли да се превърне в прилеп и да полети към мен, но той само внимателно повдигна клетката, за да провери дали Мадам Окта е добре.

После, все така усмихнат, се извърна и си тръгна. След миг вече беше изчезнал безследно в мрака.

Затворих прозореца и се шмугнах разтреперан в леглото, в главата ми жужаха хиляди въпроси. Откога ли стоеше там долу? След като е знаел къде е Мадам Окта, защо не беше дошъл да си я вземе по-рано? Не изглеждаше разгневен, като че ли по-скоро се забавляваше на ситуацията. Защо не ми беше изтръгнал гръкляна, както беше предрекъл Стиви?

За сън и дума не можеше да става. Бях по-изплашен, отколкото в нощта след кражбата на паяка. Тогава поне можех да се успокоявам с мисълта, че господин Крепсли не знае за мен и съответно не може да ме намери.

Чудех се дали да не кажа на татко. Все пак край дома ни обикаляше вампир, който имаше солидна причина да жадува за отмъщение. Татко трябваше да го знае. И аз трябваше да го предупредя, за да може да се подготви да ни защити. Само че...

Само че той нямаше да ми повярва. Особено сега, когато вече не разполагах с Мадам Окта. Представих си как се опитвам да го убедя, че наистина съществуват вампири, че един е бил тук и може и да се върне. Сигурно щеше да си помисли, че съм полудял.

Успях да задрема едва на зазоряване, тъй като някъде бях чел, че вампирите не излизат по светло. Не спях кой знае колко, но и кратката почивка ми се отрази добре и когато се събудих, вече можех да мисля трезво. В крайна сметка реших, че няма от какво да се боя. Ако господин Крепсли искаше да ме убие, щеше да го направи още снощи, когато ме беше хванал неподготвен. Но по някаква причина той явно не желаше смъртта ми — поне засега.

Така поуспокоих страховете си и вече можех да се съсредоточа върху Стиви и истинския проблем: дали да призная истината или не. Мама беше останала в болницата цялата нощ, за да се погрижи за госпожа Леонард и да се обади на всички приятели и съседи и да ги уведоми за случилото се. Ако си беше вкъщи, може би щях да ѝ кажа, но мисълта да говоря с татко ме ужасяваше.

Онази неделя у дома беше изключително тихо. Татко изпържи яйца и наденички за закуска и както обикновено, ги загори, но ние не се оплакахме. Почти не усещах вкуса на храната. Не бях гладен. Изядох си всичко само защото се преструвах, че е една обикновена неделя.

След това се обади мама. Дватамата с татко говориха дълго. През повечето време той мълчеше, само кимаше и сумтеше. С Ани стояхме мирно и се опитвахме да разберем нещо. След като затвори телефона, татко дойде и седна при нас.

— Как е? — обадох се аз.

— Не е добре — отвърна татко. — Лекарите не знаят какво му е. Май Ани ще се окаже права, че е бил ухапан от отровно животно. Но нямат представа какво е то. Изпратили са проби на специалисти в други болници и се надяват, че те ще разполагат с повече информация. Но... — той поклати глава.

— Ще умре ли? — попита Ани тихо.

— Може би — отвърна татко. Зарадвах се, че не скри истината от нас. Възрастните често лъжат децата за сериозните неща. А аз предпочитам да зная истината, отколкото да ме лъжат.

Ани се разплака. Той я взе в скута си.

— Хей, не плачи. Още нищо не е сигурно. Стиви е жив. Диша самостоятелно и мозъкът му като че ли не е засегнат. Ако лекарите разберат как да се преборят с отровата в тялото му ще оздравее.

— Колко време му остава? — попитах.

Татко сви рамене и отвърна:

— С помощта на специални апарати могат да го поддържат в това състояние дълго време.

— Все едно е в кома? — уточних аз.

— Точно така.

— А кога ще го включат към тях?

— Сигурно след няколко дни — отговори той. — Засега лекарите не са категорични, тъй като нямат представа с какво си имат работа, но според тях ще минат поне още ден-два, преди респираторната и коронарната му дейност да спрат.

— Каква дейност? — изхлипа Ани.

— Сърцето и белите му дробове — обясни татко. — Докато те функционират, Стиви е жив. Ще го хранят с тръбичка, но иначе е добре. Едва когато спре да диша — ако изобщо се стигне дотам, — положението става сериозно.

Един-два дни. Не беше много. Вчера пред него беше целият му живот. А сега разполагаше с „ден-два“.

— Може ли да отидем да го видим? — попитах.

— Може да отидем следобед, ако си сигурен, че го искаш — рече татко.

— Искам го — уверих го аз.

* * *

Този път в болницата беше по-оживено, тъй като беше пълно с посетители. Никога не бях виждал толкова много шоколади и цветя на едно място. Всеки носеше или едното, или другото, или и двете. Искаше ми се да взема нещо на Стиви от кафето на входа, но нямах пари.

Предполагах, че Стиви ще е в детското отделение, но той беше настанен в самостоятелна стая, защото лекарите все още не бяха приключили с изследванията и не бяха сигурни дали болестта му не е заразна. Преди да влезем, ни накараха да си сложим маски, ръкавици и дълги зелени престилки.

Госпожа Леонард спеше в един стол. Мама ни даде знак да пазим тишина. Прегърна ни един след друг и се обърна към татко.

— Пристигнаха първите резултати от запитванията до другите болници — рече тя с приглушен от маската глас. — Всички са отрицателни.

— Все *някой* трябва да знае какво е! — отвърна той. — Колко вида отрови може да има на този свят?

— Хиляди — отговори мама. — Изпратили са проби и на болници в чужбина. Надяват се, че някъде може да я има описана, но ще мине време, докато им отговорят.

Слушах ги с половин ухо, вниманието ми беше погълнато от Стиви. Той лежеше по гръб. Към едната му ръка беше прикрепена система, а от гърдите му стърчаха кабели и тръбички. Там, откъдето лекарите бяха вземали проби от кръвта му, се виждаха следи от убождания. Лицето му беше бяло и застинало. Изглеждаше ужасно!

Разплаках се неудържимо. Мама ме прегърна, но това само влоши нещата. Опитах се да ѝ кажа за паяка, ала думите излизаха несвързани и накъсвани от хлипове. Тя продължи да ме прегръща и целува и накрая се поуспокоих и млъкнах.

Пристигнаха други посетители, някакви роднини на Стиви, и мама реши, че е редно да ги оставим насаме с него и с майка му. Изведе ме навън, свали ми маската и избърса сълзите ми с хартиена кърпичка.

— Ето, така е по-добре — рече тя. Усмихна се и ме погъделичка, за да се усмихна и аз. — Стиви ще се оправи. Знам, че не изглежда добре, но лекарите правят всичко по силите си. Трябва да им вярваме и да се надяваме на най-доброто, нали?

— Да — въздъхнах аз.

— На мен не ми се видя чак толкова зле — обади се Ани от солидарност и ме потупа по рамото. Усмихнах ѝ се да ѝ благодаря.

— Ще се прибереш ли с нас? — попита татко.

— Не знам — отвърна колебливо мама. — Струва ми се, че е добре да поостана, в случай че...

— Вече направи предостатъчно, Анджеела — рече твърдо той. — Цяла нощ не си мигнала, нали?

— Почти — призна тя.

— Трябва да поспиш малко. Хайде, Анджи, да си вървим. — Татко я нарича „Анджи“, само когато се опитва да я предума за нещо. — Има кой да се грижи за Стиви и майка му. Никой не очаква от теб да поемеш всичко.

— Добре — съгласи се мама. — Но довечера ще дойда да проверя дали не се нуждаят от мен.

— Хубаво — кимна той и пое към колата. Посещението ни не донесе кой знае какво, но не се оплаквах. Радвах се, че си тръгваме.

По пътя към къщи си мислех за Стиви, за състоянието му и *защо* изглеждаше така. Съмнявах се в болницата да успеят да се преборят с отровата в кръвта му. Бях готов да се обзаложа, че до този момент никой лекар в целия свят не се е сблъсквал с отровата на Мадам Окта.

Колкото и зле да беше изглеждал Стиви днес, след ден-два щеше да е още по-зле. Представих си го включен към апарат за командно дишане — лицето покрито с маска, в устата напъхани тръби. Направо ми прилоша!

Имаше само един начин да спася Стиви. Един-единствен човек знаеше как да бъде победена отровата на паяка.

Господин Крепли.

Когато спряхме пред къщи и излязохме от колата, вече бях взел решение: щях да го намеря и да го накарам да помогне на Стиви. Щом се стъмнеше, щях да се измъкна навън и да открия вампира, където и да беше той. И ако не успеех да го надвия и да измъкна лекарството...

... изобщо нямаше да се завърна.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Наложи се да чакам почти до единайсет. Мислех да изляза порано, докато мама е в болницата, но у дома се отбиха двама приятели на татко със своите деца и трябваше да се занимавам с тях и да се правя на домакин.

Мама се прибра към десет. Беше уморена и татко набързо отпрати гостите. Двамата седнаха в кухнята да изпият по чаша чай и да поговорят и след това си легнаха. Изчаках да заспят, слязох долу и се измъкнах през задната врата.

Летях в тъмното като комета. Никой не ме видя или чу. В джоба си стисках кръстче, което бях открил в кутията с бижута на мама, а в другия бях пъхнал шишенце със светена вода, изпратена от един от чуждестранните приятели на татко, с които си пишеше преди десет години. Не успях да намеря дървен кол. Поколебах се дали вместо него да не взема един остър нож, но реших, че най-вероятно ще се порежа. Не ме биваше особено с ножовете.

Старият киносалон беше пуст и тъмен. Този път влязох през главния вход.

Не знам какво щях да правя, ако не откриех вампира вътре, но нещо ми подсказваше, че ще е там. Също като онзи ден, когато Стиви хвърли листчетата и билета във въздуха и аз го сграбчих със затворени очи. Просто така беше *писано*.

Не намерих веднага пътя към сутерена. Носех си фенер, но батерията се оказа почти напълно изтощена и след няколко минути той угасна. Наложи се да се лутам в тъмното като къртица. Когато най-накрая попаднах на стълбите, веднага поех надолу, за да не оставя време на страха да ме завладее.

Колкото по-надолу слизах, толкова по-светло ставаше и когато се озовах в мазето, видях запалени пет високи свещи. Изненадах се — нали вампирите се страхуваха от огъня, — но и се зарадвах.

Господин Крепли ме очакваше. Седеше край малка масичка в дъното и редеше пасианс.

— Добро утро, господин Шан — каза той, без да вдига глава.

Прокашлях се, за да прочистя гърлото си, и отвърнах:

— Не е утро. Почти полунощ е.

— За мен това е утрото — отговори господин Крепли, вдигна глава и се усмихна. Зъбите му бяха големи и остри. За пръв път бях толкова близо до него и жадно търсех издйническите вампирски белези — червени зъби, дълги уши, дръпнати очи, — но той приличаше на най-обикновен, макар и невероятно грозен човек.

— Очаквахте ме, нали? — попитах.

— Да — кимна господин Крепли.

— Кога разбрахте къде е Мадам Окта?

— Намерих я в нощта, в която я открадна.

— И защо не си я взехте?

Той сви рамене.

— Стана ми интересно що за момче би се осмелило да открадне от вампир и реших, че може би си заслужава да те наблюдавам известно време.

— Защо? — С мъка се опитвах да прикрия треперенето на коленете си.

— Защо ли? — повтори подигравателно вампирът. Щракна с пръсти, картите полетяха във въздуха и се прибраха в кутийката. Сложи я настрана и изпука кокалчетата си. — Защо си дошъл, Дарън Шан? Да откраднеш отново Мадам Окта? Още ли я желаш?

Поклатих глава и извиках:

— Никога повече не искам да виждам това чудовище!

Той се разсмя.

— Внимавай, ще я обидиш.

— Не ми се присмивайте! — предупредих го сериозно аз. — Не обичам да ми се смеят!

— Така ли? И какво ще ми направиш, ако реша да продължа?

Извадих кръста и шишенцето със светена вода и ги вдигнах високо пред себе си.

— Ще те поразя с това! — извиках гръмогласно, като очаквах да падне на колене от страх. Нищо подобно! Господин Крепли се усмихна, отново щракна с пръсти и изведнъж кръстът и шишенцето изчезнаха от ръцете ми и се озоваха в *неговите*!

Огледа присмехулно кръстчето и го смачка на топка, все едно беше обикновена тенекийка. След това отпуши шишето и изпи светената вода.

— Знаеш ли какво обичам най-много? — попита той. — Обичам хора, които гледат филми на ужасите и четат книги на ужасите. Защото те вярват на това, което са видели или прочели, и пристигат с разни глупости като кръстове и светена вода, вместо с истински оръжия, пушки и ръчни гранати.

— Да не би... нима... нали ви е страх от кръстове? — запелтечих аз.

— Че защо да ме е страх?

— Защото сте... лош!

— Лош ли съм?

— Да — кимнах уверено. — Със сигурност сте лош. Нали сте вампир! А вампирите са лоши.

— Не бива да вярваш на всичко, което ти разказват — рече той. — Вярно е, че наклонностите ни по отношение на храната са доста необичайни. Но това, че прием кръв, не ни прави непременно лоши. Нима кръвосмучещите прилепи, които пият кръв от крави и коне, са лоши?

— Не — отвърнах. — Но това е друго. Те са животни.

— Хората също са животни. Ако някой вампир убие човек, да, той е лош. Но ако само си пийне малко кръв, за да напълни къркореция си стомах... Какво му е лошото на това?

Не знаех какво да отговоря. Бях като втрещен, вече нямах представа на какво да вярвам. Бях сам и напълно беззащитен, той можеше да прави с мен каквото си поиска.

— Виждам, че не си в настроение за спор — въздъхна той. — Добре тогава. Ще отложи лекцията си за някой друг път. Кажи ми тогава, Дарън Шан, след като не си дошъл за паяка, какво точно искаш от мен?

— Мадам Окта ухапа Стиви Леонард.

— Известен още като Стиви Леопард — кимна господин Крепли. — Неприятна история. И все пак, малките деца, които си играят със забранени...

— Искам да го излекувате! — прекъснах го.

— Аз ли? — престори се на изненадан той. — Та аз не съм лекар. Не съм специалист. Аз съм обикновен цирков артист. От „Циркът на кошмарите“, нали не си забравил?

— Не — поклатих глава, — не сте само това. Знам, че можете да го спасите. Знам, че е по силите ви.

— Може и да е така — сведе глава вампирът. — Ухапването на Мадам Окта е смъртоносно, но за всяка отрова си има и противоотрова. И все пак, да допуснем, че разполагам със скъпоценното лекарство, че притежавам едно шишенце от серума, който ще върне живота в тялото на приятеля ти.

— Знаех си! — изкрещях победоносно. — Знаех, че...

— Но — господин Крепли вдигна дълъг кокалест показалец, — ако това шишенце е съвсем малко? Ако в него е останало съвсем малко серум? Ако той е страшно скъп? Дали тогава не бих предпочел да го запазя, в случай че някога Мадам Окта ухапе мен? Ами ако откажа да го прахосвам за един малък калпазанин, който наистина е лош?

— Не — рекох тихо аз. — Трябва да ми го дадете! Трябва да го използвате за Стиви. Той умира. Не можете да го оставите да умре.

— Мога, разбира се — разсмя се вампирът. — Защо не? Нали го чу как се държа онази вечер: заплаши, че като порасне, ще стане ловец на вампири.

— Той не говореше сериозно — отвърнах. — Просто беше много ядосан.

— Може и да е така — каза отново господин Крепли, замислено се почеса по бузата и след това по белега. — Но пак те питам: за какво ми е да спасявам Стиви Леопард? Серумът е безценен и няма откъде да си набавя нов.

— Ще ви платя за него! — извиках и той точно това чакаше. Видях го в очите му, които изведнъж се присвиха, в начина, по който се приведе напред усмихнат. Затова не си беше прибрал Мадам Окта още първата нощ. Затова не си беше заминал от града.

— Ще ми платиш ли? — попипа вампирът лукаво. — Но ти си малък. Едва ли разполагаш с достатъчно пари.

— Ще ви плащам на части — обещах. — Всяка седмица в продължение на петдесет години или колкото дълго поискате. Когато порасна, ще започна работа и ще ви давам всичките си пари. Заклевам се!

Господин Крепсли поклати глава.

— Не — рече той едва ли не ласкаво, — не искам парите ти.

— А какво *искате*? Все нещо искате, нали? Точно затова сте ме чакали!

— Колко умен младеж — въздъхна той. — Разбрах го веднага щом се събудих и видях, че паякът е изчезнал и прочетох бележката ти. Още тогава си казах: „Ето това е истинско дете чудо. Момче, на което му е писано да извърши велики дела.“

— Престанете с глупостите и кажете какво искате — сопнах се аз.

Вампирът се изсмя гадно, но след това стана сериозен.

— Помниш ли разговора между мен и Стиви Леопард?

— Разбира се — отвърнах. — Той искаше да стане вампир. Вие отговорихте, че е малък, и тогава той предложи да ви стане чирак. Вие приехте, но след това разбрахте, че е лош и го отхвърлихте.

— Общо взето точно така беше — кимна той. — Само че, ако си спомняш, не бях много въодушевен от мисълта да го взема за помощник. Чиракът може и да е от полза понякога, но нерядко е и товар.

— Какво общо има това с противоотровата? — попитах аз.

— Но после размислих — продължи господин Крепсли, все едно не беше чул въпроса ми. — Реших, че все пак идеята може и да не е чак толкова лоша, особено сега, когато вече не съм в „Циркът на кошмарите“ и ще трябва да се справям сам.

Свъсих чело объркано.

— Искате да кажете, че сте готов да приемете Стиви за чирак?

— За нищо на света! — извика той. — Това изчадие? Един господ знае какви зверства ще извърши, когато порасне. Не, Дарън Шан, не желая Стиви Леопард за свой чирак. — Отново насочи към мен дългия си кокалест показалец и изведнъж аз се досетих какви щяха да бъдат следващите му думи.

— Искате *мен*! — ахнах смаяно, като го изпреварих със секунда и мрачната му жестока усмивка показа, че съм познал.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

— Не сте добре! — извиках и отстъпих назад. — За нищо на света не бих ви станал чирак! Само един луд би си помислил подобно нещо!

Господин Крепли сви рамене и спокойно обяви:

— В такъв случай Стиви Леопард ще умре.

Заковах се намясто.

— Моля ви, сигурно има някакъв друг начин...

— Не приемам пазарлъци! — отсече той. — Ако искаш да спасиш приятеля си, трябва да дойдеш с мен. Ако откажеш, няма какво повече да си говорим.

— Ами ако...

— Не ми губи времето! — прекъсна ме той и удари с юмрук по масичката. — Стоя в тази мръсна дупка вече втора седмица, примирявам се с бълхите, хлебарките и въшките. Ако предложението ми не те интересува, просто го кажи и ще си тръгна. Но не ми губи времето с търсене на други възможности, тъй като те не съществуват.

Кимнах замислено и отново се приближих към него.

— Какви точно са задълженията на чирака на вампир?

Господин Крепли се усмихна.

— Ще пътуваш с мен — заобяснява той. — Ще обиколиш целия свят. Ще бъдеш моите очи и уши през деня. Ще ме пазиш, докато спя. Ще ми намираш храна, ако се налага. Ще носиш дрехите ми на пералня. Ще ми лъскаш обувките. Ще се грижиш за Мадам Окта. Накратко, ще се грижиш за всичко. А в замяна аз ще те въведа в света на вампирите.

— А трябва ли и аз да стана вампир?

— Едва накрая. В началото ще се сдобиеш само с част от нашите способности. Ще бъдеш наполовина вампир, наполовина човек. Това означава, че ще можеш да излизаш през деня. Няма да се нуждаеш от много кръв, за да задоволяваш глада си. Ще овладееш някои от

вампирските умения, но не всички. И ще старееш само с една пета от нормалната скорост — истинските вампири стареят с една десета.

— Какво означава това? — попитах объркано аз.

— Вампирите не са безсмъртни, както погрешно се смята, но наистина живеят много по-дълго от хората. Ние остаряваме с една десета от обичайните темпове. С други думи, при нас десет човешки години се броят за една. А при теб за една година ще се броят пет човешки.

— Искате да кажете, че след пет години аз ще съм пораснал само с една?

— Точно така.

— Не знам — промърморих. — Не ми звучи много добре.

— Ти избираш — сви рамене господин Крепли. — Не мога да те направя свой чирак насила. Ако решиш, че не ти харесва, спокойно можеш да си тръгнеш.

— Но тогава Стиви ще умре!

— Да — кимна той. — Или ставаш мой чирак, или той се прощава с живота.

— Чуден избор, няма що! — изсумтях аз.

— Така е — призна вампирът. — Но това е единствената ти възможност. Приемаш ли?

Замислих се. Исках да откажа, да избягам и никога повече да не се върна. Но ако го направех, Стиви щеше да умре. Заслужаваше ли жертвата ми? Чувствах ли се достатъчно виновен, за да дам живота си за неговия? Отговорът беше:

Да.

— Добре — въздъхнах. — Не ми харесва, но нямам друг избор. Предупреждавам ви обаче: ако някога ми се удаде възможност да ви издам, ще го направя. Ако ми се удаде шанс да си отмъстя, ще го направя. Никога няма да можете да ми имате доверие.

— Абсолютно справедливо — кимна той.

— Говоря сериозно — настоях.

— Знам — отвърна господин Крепли. — И точно затова те избрах. Чиракът ми трябва да притежава силен дух. Именно твоята борбеност ме привлече. Сигурен съм, че с теб ще си имам доста неприятности, но също така съм и убеден, че когато късметът ни обърне гръб, ти ще ми бъдеш достоен съюзник.

Поех си дълбоко дъх.

— Какво трябва да направя сега?

Вампирът стана и бутна масичката настрана. Приблужи се и се спря на около половин метър от мен. Изглеждаше страшно висок. Едва сега долових неприятния мирис, който лъхаше от него — миришеше на кръв!

Вдигна дясната си ръка и я обърна с длан към мен. Ноктите му не бяха дълги, но изглеждаха остри. Нагласи другата така, че ноктите на дясната прободоха възглавнички на пръстите на лявата, а след това по същия начин беляза и пръстите на дясната си ръка. Вероятно го заболя, защото потрепери.

— Подай ми ръцете си! — заповяда той. Не реагирах, не можех да откъсна поглед от капещата му кръв. — По-бързо!

Сграбчи дланите ми и заби ноктите си във възглавничките на пръстите ми, в десетте наведнъж. Изкресях от болка и отскочих назад, дръпнах ръце и ги потърках в якето си.

— Не се дръж като бебе! — подхвърли подигравателно господин Крепсли.

— Боли! — извиках аз.

— Разбира се, че ще боли — разсмя се той. — И мен ме болеше. Да не мислиш, че е лесно да станеш вампир? Свиквай с болката, не знаеш какво те очаква занапред.

Пъхна няколко от пръстите ми в устата си и всмука малко кръв. Премлясна няколко пъти, за да я опита, кимна и я глътна.

— Добра кръв — обяви. — Може да продължим нататък.

Вампирът притисна пръстите си към моите, така че убежденията прилепнаха. След няколко секунди дланите ми изтръпнаха. Усетих как кръвта ми изтича от лявата ми ръка в него, а неговата се влива в тялото ми през дясната.

Това беше странно, боцкащо усещане. Кръвта му се изкачи по дясната ми ръка, разля се по цялото ми тяло и пое по лявата. Когато стигна до сърцето, ме прониза толкова силна болка, че едва не припаднах. Същото се случваше и с господин Крепсли, видях как стисна зъби и по челото му изби пот.

Когато кръвта му се спусна по лявата ми ръка и потече обратно в него, болката изчезна. Останахме свързани още няколко секунди и след

това той с вик се дръпна назад. Паднах на пода. Виеше ми се свят, гадеше ми се.

— Дай пръстите си насам — заповяда господин Крепсли. Вдигнах глава и видях, че облизва своите. — Убожданията ще заздравеят от слюнката ми. Иначе може да ти изтече кръвта и да умреш.

Сведох поглед към ръцете си и видях, че от тях продължава да се процежда кръв. Протегнах ги към него и позволих на вампира да ги пъкне в устата си и да прокара задебелия си език по тях.

— Това е най-сигурният белег, по който се познават вампирите — продължи той. — Има и други начини за превръщане на човека във вампир, но с пръстите е най-лесният и безболезненият.

— Това ли беше всичко? — попитах. — Нима вече съм наполовина вампир?

— Да — кимна господин Крепсли.

— Не усещам никаква разлика.

— Резултатът ще проличи след няколко дена — обясни той. — Има известен период на приспособяване на организма. Иначе шокът би бил непоносим.

— А как се става истински вампир, имам предвид изцяло?

— По същия начин. Само че тогава оставаш свързан по-дълго, за да навлезе повече вампирска кръв в тялото ти.

— И какви са новите ми способности? Ще мога ли да се превръщам в прилеп?

Оглушителният му смях разлюля тавана.

— В прилеп! — извика господин Крепсли. — Наистина ли вярваш в тези измишльотини? Как би могъл някой с твоите — или, да речем, с моите — размери да се превърне в дребна летяща мишка? Помисли малко! Ако можехме да се превръщаме в прилепи, плъхове или облак дим, нищо не би ни попречило да приемаме формата и на кораби или самолети!

— А какво можем да правим?

Той се почеса по брадичката.

— Сега не е моментът за обяснения. Първо трябва да се погрижим за приятеля ти. Ако не получи противоотровата до утре сутринта, серумът може да се окаже безсилен. А после ще имаме

предостатъчно време да говорим за тайните ни способности. —
Усмихна се. — Разполагаме с цялото време на света!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Господин Крепли тръгна пръв по стълбите и изскочи навън. Вървеше уверено в мрака. Стори ми се, че сега виждам по-добре, отколкото на идване, но това можеше и да е просто защото очите ми бяха свикнали с тъмното, а не заради вампирската кръв във вените ми.

След като излязохме, той ми заповяда да се кача на гърба му.

— Прегърни ме през врата и се дръж здраво — нареди вампирът. — Не се пускай и не прави резки движения.

Едва сега видях, че е обут с пантофи. Стори ми се странно, но си замълчах.

Когато се озовах на гърба му, той се затича. Първоначално не забелязах нищо необичайно, но постепенно си дадох сметка, че едва ли не летим покрай сградите. Краката на господин Крепли не изглеждаха да се движат толкова бързо, по-скоро като че ли земята беше ускорила въртенето си и ние се носехме през пространството.

Стигнахме до болницата за няколко минути, а един обикновен човек би взел това разстояние най-малкото за двацет, и то на бегом.

— Как го направихте? — попитах, докато слизах на земята.

— Скоростта е нещо относително — каза той и не даде повече обяснения, загърна червената пелерина около раменете си и се дръпна в сенките, за да не ни видят. — В коя стая е приятелят ти?

Казах му номера. Господин Крепли вдигна глава, преброи прозорците, кимна и отново ми заповяда да се кача на гърба му. Когато се настаних, той се приближи към стената, свали пантофите си и допря пръстите на ръцете и на краката си към нея. И след това заби нокти в мазилката!

— Хмм — измърмори, — рони се, но ще ни издържи. Не се плаши, ако се подхлъзнем. Умея да се приземявам на крака. Само падане от много високо може да убие вампира.

Той се закатери, като забиваше нокти в стената и един след друг преместваше ръцете и краката. Беше бърз, след миг бяхме на перваза на прозореца на Стиви и надзърнахме вътре.

Не бях сигурен колко точно беше часът, но беше много късно. Стиви беше сам в стаята. Господин Крепли побутна прозореца. Оказа се затворен. Той допря ръка до стъклото, а с другата щракна с пръсти.

Прозорецът се отвори! Вампирът скочи вътре. Слязох от гърба му. Той отиде да провери вратата, а аз огледах Стиви. Дишаше по-накъсано отпреди и цялото му тяло беше омотано в тръбички, отвеждащи към зловещи на вид апарати.

— Отровата е подействала доста бързо — обади се господин Крепли, след като надникна над рамото ми. — Може и да не успеем да го спасим.

Сърцето ми изстина.

Той се наведе и повдигна клепача на едното око. Взира се в зеницата няколко секунди, след това стисна китката на дясната ръка на Стиви. Накрая изсумтя.

— Дошли сме навреме. — Аз въздъхнах облекчено. — Добре че не си чакал повече. Ако се беше забавил само още няколко часа, можеше да отпишеш приятеля си.

— Хайде, излекувайте го! — настоях аз, изобщо не исках да знам колко близо до смъртта беше Стиви.

Вампирът бръкна в един от многото си джобове и извади малка стъкленица. Обърна нощната лампа към себе си и вдигна шишенцето към светлината.

— Трябва да внимаваме — рече той. — Серумът е смъртоносен почти колкото и самата отрова. Няколко капки повече и...

Нямаше нужда да довършва изречението си.

Извъртя главата на Стиви на една страна и ме помоли да я задържа така. Долепи нокът до шията и я боцна леко. Прокапа кръв. Господин Крепли запуши убождането с пръст и с другата ръка отвори шишенцето.

Вдигна го към устните си, сякаш се канеше да го изпие.

— Какво правите? — извиках.

— Ще го инжектирам с уста — отвърна той. — Лекарят би го направил със спринцовка, но аз така и не се научих.

— Нали не е опасно? — усъмних се. — Да не го инфектирате или заразите с някакви микроби?

Господин Крепли се усмихна.

— Може да извикаш лекаря, ако искаш. Имай малко повече вяра в мен, правил съм го още преди дядо ти да е бил роден.

Изля серума в устата си и сякаш се изжабури с него. След това се наведе и долепи устни към убождането на шията на Стиви. За миг бузите му се издуха и после спаднаха — беше вкарал серума в тялото на Стиви.

Вампирът се изправи, избърса устни и изплю остатъка от течността на пода.

— Винаги ме е страх, че може да погълна тази гадост, без да искам — измърмори той. — Някоя нощ трябва да се запиша на курс за оказване на първа помощ и да се науча как се бият инжекции.

Преди да успее да отговоря, Стиви се размърда. Вратът му потръпна, след това главата и раменете. Ръцете и краката му се разтресоха. Лицето се сбръчка и той простена.

— Какво става? — извиках изплашено аз.

— Спокойно, всичко е наред — отвърна господин Крепли и прибра шишенцето. — Беше на прага на смъртта. Връщането към живота не е никак приятно. Ще е болезнено, но ще живее.

— А ще има ли странични ефекти? — попитах. — Нали няма да е парализиран от кръста надолу или нещо подобно?

— Нищо няма да му има — отговори той. — В началото ще е схванат и лесно ще настива, но иначе ще си е същият както преди.

Изведнъж Стиви отвори очи и впери поглед в мен и господин Крепли. На лицето му се изписа учудване, опита се да каже нещо, но устните не му се подчиняваха, а след това очите му отново угаснаха.

— Стиви? — прошепнах аз и го разтърсих. — Стиви?

— Това е нормално — обади се вампирът. — През нощта ще идва още няколко пъти в съзнание, макар и за кратко. На сутринта ще е добре, а следобед ще е на крака. Хайде, време е да си вървим.

— Искам да остана тук, за да съм сигурен, че ще се оправи — отвърнах.

— Или по-скоро да си сигурен, че не съм те излъгал — разсмя се той. — Утре може да дойдем пак, за да се увериш, че е добре. А сега наистина трябва да тръгваме. Ако останем...

Изведнъж вратата се отвори и се появи една сестра.

— Какво става тук? — извика тя смаяно. — Какво правите...

Господин Крепли реагира светкавично, дръпна завивките от леглото на Стиви и ги метна върху нея. Сестрата се опита да се освободи от тях, но ръцете ѝ се заплетоха, тя изгуби равновесие и падна.

— Хайде! — изсъска вампирът и се втурна към прозореца. — Да се махаме оттук!

Погледнах протегнатата му ръка, след това Стиви и сестрата, а накрая и отворената врата.

Господин Крепли отпусна ръка.

— Разбирам — рече той мрачно. — Мислиш да се откажеш от споразумението ни.

Поколебах се, понечих да му отговоря, но в следващия миг — без дори да съзнавам какво върша — се извърнах и излетях през вратата.

Мислех, че ще ме спре, но той не помръдна, а само извика след мен:

— Бягай, Дарън Шан, бягай! Каквото и да правиш, няма да успееш да избягаш. Вече си създание на нощта. Вече си един от нас! Ще се върнеш. Ще лазиш на колене и ще ме молиш за помощ. Бягай, глупако, бягай!

Той избухна в смях.

Злокобният му смях ме преследваше в коридора и по стълбището, чувах го да отеква край мен дори когато изскочих през вратата навън. Не спирах да се озъртам през рамо, очаквах всеки миг вампирът да ми се нахвърли отнякъде, но по пътя до дома нямаше и следа от него.

От господин Крепли беше останал единствено смехът, който звънтеше в ушите ми като проклетие на кудкудякаща вещица.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Когато в понеделник сутринта мама остави телефонната слушалка и обяви, че Стиви е дошъл в съзнание, аз се престорих на безкрайно изненадан. Тя беше много щастлива и дори изигра един танц с мен и Ани в кухнята.

— Ей така, от само себе си? — попита татко.

— Да — отвърна мама. — Лекарите нямат обяснение, но никой не се оплаква.

— Невероятно — измърмори той.

— А може би е чудо! — обади се Ани и аз извърнах глава, за да скрия усмивката си. Какво ти чудо!

Мама излезе да види госпожа Леонард, а аз отидох на училище. На тръгване малко се страхувах дали слънцето няма да ме ослепи, но разбира се, нищо ми нямаше. Господин Крепли ми беше казал, че ще мога да обикалям навън и през деня.

От време на време се питах дали не съм сънувал всичко. Струваше ми се невероятно. Дълбоко в себе си знаех, че е истина, но се опитвах да повярвам, че не е, и понякога успявах.

Най-много ме тревожеше мисълта, че ще трябва да понасям тялото си непроменено толкова дълго. Как щях да обясня на мама и на татко, и на всички останали? Колко глупаво щях да изглеждам след няколко години, особено в училище, когато съучениците ми щяха да са много по-едри от мен.

Във вторник отскочих да видя Стиви. Той гледаше телевизия, седнал в леглото, и ядеше шоколад. Зарадва ми се и набързо ми разказа за престоя си в болницата — с какви деликатеси го хранели, какви игри му носели сестрите, какви подаръци бил получил.

— Нямам нищо против по-често да ме хапят отровни паяци — пошегува се Стиви.

— Ако бях на твое място, не бих рискувал — отвърнах аз. — Следващия път може и да не прескочиш трапа.

Той ме погледна замислено и рече:

— Лекарите са смаяни. Нямаат представа нито от какво съм бил болен, нито пък как съм оздравял.

— Не си им казал за Мадам Окта, нали? — попитах.

— Не съм — кимна Стиви. — Нямахме смисъл. А и не исках да те накисвам.

— Благодаря ти.

— Какво стана с нея? — поинтересува се той. — Какво й направи, след като тя ме ухапа?

— Убих я — излъгах. — Побеснях и я стъпках.

— Наистина ли?

— Да.

Стиви поклати глава, не ме изпускаше от очи.

— Когато се събудих, ми се стори, че виждам *теб*. Знам, че няма как да си бил ти, тъй като беше посред нощ. Но много ясно си го спомням. И не беше сам, до теб стоеше един мъж, висок и грозен, облечен в червено, с рижа коса и дълъг белег на лицето.

Замълчах си. Не можех да отговоря. Забих поглед в земята и стиснах юмруци.

— И не е само това — продължи той. — Сестрата, която е дошла тогава, се къльне, че в стаята е имало още двама души, един мъж и едно момче. Лекарите смятат, че й се е привидяло и не й обръщат внимание. Странно, нали?

— Адски странно — съгласих се, не смеех да го погледна в очите.

През следващите няколко дни започнах да забелязвам редица промени в себе си. Вечер ми беше все по-трудно да заспивам, будех се нощем. Слухът ми се изостри и можех да подслушвам чуждите разговори от голямо разстояние. В училище чувах гласовете в съседната стая, все едно стената изобщо не съществуваше.

Заякнах. Дори не се изпотяхвах, когато тичах на игрището в голямото междучасие. Никой не можеше да ме надбяга. Опознах възможностите на тялото си и се научих да го контролирам по-добре. Можех да правя с топката каквото си поисках, майсторски надлъгвах противниковите играчи. В четвъртък вкарах шестнайсет гола за половин час!

Станах и по-издръжлив. Можех да правя стотици лицеви опори и коремни преси. Не се виждаха новопоявили се мускули, но усещах как

в тялото ми тече нова сила, която допреди няколко дни я нямаше. Все още не знаех на какво точно е способна тя, но нещо ми подсказваше, че няма предели пред възможностите ѝ.

Опитвах се да прикрия новопоявилите се дарби, но не ми беше лесно. Бързината и умелото разиграване на топката обяснявах с усилен тренировки, но за останалото ми беше трудно да намеря оправдание.

Както например случилото се в четвъртък, когато удари звънецът за края на голямото междучасие. Вратарят, на когото бях отбелязал шестнайсет гола, тъкмо беше вкарал топката в игра. Тя летеше към мен и аз протегнах ръка, за да я хвана. Сграбчих я, но някак си ноктите ми се забиха в нея и я спухах!

Или пък онова, което стана после у дома по време на вечерята. Седяхме на масата, но бях разсеян, тъй като чувах как съседите ни се карат и се заслушах в спора им. За вечеря имаше пържени картофи и наденички. Изведнъж усетих, че храната е станала по-твърда. Погледнах надолу и видях, че съм отхапал вилицата и я дъвча! За щастие никой друг не забеляза и успях да изхвърля парчетата в кофата за боклук, докато миех чиниите.

Същата вечер се обади Стиви. Бяха го изписали от болницата. Лекарите му бяха казали да си почива и да тръгне на училище от другия понеделник, но той заяви, че е полудял от скука и е убедил майка си да го пусне още на следващия ден.

— Искаш да кажеш, че *доброволно* се натискаш да ходиш на училище? — възкликнах смаяно аз.

— Звучи шантаво, нали? — разсмя се Стиви. — Обикновено само си търся повод да си остана вкъщи, а сега, когато си имам съвсем основателна причина, бързам да тръгна на училище! Нямах си и представа колко е тъпо да седиш затворен по цял ден. Първите два дена ми беше забавно, но да изкарам цяла седмица така... Пфу-уу!

Колебаех се дали да му призная цялата истина, но бях сигурен как ще я приеме. Той самият *искаше* да стане вампир и едва ли щеше да се зарадва, ако разбере, че господин Крепсли е избрал мен, а не него.

И дума не можеше да става да споделя с Ани. След като Стиви се оправя, тя дори не споменаваше за Мадам Окта, но често я улавях да ме наблюдава изпитателно. Не знам какво точно си мислеше, но

вероятно беше нещо от рода на: „Стиви оздравя, но не благодарение на теб. Ти имаше възможност да го спасиш, но не го направи. Излъга и изложи на риск живота му само за да не загазиш. По същия начин ли щеше да постъпиш, ако ставаше въпрос за мен?“.

В петък Стиви беше в центъра на вниманието. Целият клас се събра около него и го умоляваше да разкаже всичко. Разпитваха го какво му е било, как е оздравял, как се е чувствал в болницата, дали са го оперирали, останали ли са му белези и така нататък.

— Не знам какво точно стана — обясни той. — Бяхме у Дарън. Седях до прозореца. Чух някакъв шум, но преди да успея да се обърна да погледна, нещо ме ухапа и аз припаднах.

Бяхме измислили тази версия, когато бях отишъл да го видя в болницата.

Целия ден се чувствах много странно. Бях разсеян в часовете, някак си не се чувствах на място. Всичко ми се струваше безсмислено. „Какво правя тук? — мислех си. — Вече не съм обикновено хлапе. Би трябвало да си изкарвам прехраната като чирак на вампира. За какво са ми сега английският, историята и географията? Не ми е тук мястото.“

Томи и Алан разказаха на Стиви за футболните ми успехи.

— Станал е бърз като вятъра — рече Алан.

— И рита като Пеле — добави Томи.

— Наистина ли? — Стиви ме изгледа странно. — И на какво се дължи тази промяна, Дарън?

— Няма никаква промяна — излъгах. — Просто тези дни имам късмет.

— Чуйте го колко е скромен! — разсмя се Томи. — Господин Далтън каза, че ще го вземе за център-нападател във футболния отбор на гимназията. Да сте чували някой на нашата възраст да е бил включен в отбора на гимназията? Няма такъв!

— Да — измърмори Стиви, — така е.

— Това са само приказки — опитах се да замажа положението аз.

— Може би — въздъхна той. — *Кой знае?*

По време на междучасието нарочно играх лошо. Личеше си, че Стиви подозира нещо. Едва ли се досещаше за истината, но със сигурност долавяше разликата в мен. Тичах бавно и изпусках положения, при които щях да вкарам гол и без свръхестествените си сили.

Номерът мина. В края на играта Стиви вече не ме следеше така бдително и започна отново да се шегува с мен. Но след това всичко се провали! Ето как стана.

С Алан едновременно тичахме към топката. Той изобщо не биваше да се напъва, тъй като аз бях по-близо. Но Алан е по-малък и понякога върши глупости. Поколебах се дали да не се откажа, но ми беше писнало да се преструвам. Междучасието беше към края си и исках да вкарам поне един гол. Така че реших да го надцакам. Топката беше моя и той нямаше какво да ми се пречка в краката.

В мига, в който стигнахме до нея, се сблъскахме. Алан изкрещя и политна. Аз се разсмях, спрях топката с крак и се извърнах към вратата.

Но изведнъж застинах: зърнах кръв.

Алан беше паднал лошо и си беше ожулил коляното. Раната беше дълбока и от нея течеше кръв. Той плачеше и се опитваше да я покрие със салфетка или някакво парцалче.

Някой изрита топката изпод крака ми и изчезна с нея. Изобщо не му обърнах внимание. Погледът ми беше прикован в Алан. Или по-точно в коляното му. И най-точно: в *кръвта*.

Направих крачка към него. После още една. Надвесих се над него. Той вдигна глава и сигурно изражението ми му се е сторило странно, тъй като спря да плаче и притеснено се взря в мен.

Паднах на колене — в онзи момент изобщо не осъзнавах какво върша, — долепих устни към раната и засмуках кръвта!

Всичко продължи не повече от няколко секунди. Стоях със затворени очи и се наслаждавах на прекрасния вкус в устата си. Не знам колко съм щял да изпия и дали съм щял да навредя на Алан. За щастие нямах възможност да разбера.

Усетих приближаването на хора и отворих очи. Играта беше спряла, всички ме гледаха ужасено. Отдръпнах устни от коляното на Алан, чудех се как да обясня на приятелите си.

В този миг ми дойде вдъхновение, скочих и разперих ръце.

— Аз съм повелителят на вампирите! — изкрещях аз. — Аз съм царят на неумиращите! Ще ви изпия кръвчицата!

Взрях се в мен смаяно и след миг избухнаха в смях. Мислеха си, че се шегувам! Че само се преструвам на вампир.

— Ти си луд, Шан! — обади се някой.

— Това е ужасно! — извика едно момиче и с отвращение изгледа как от брадичката ми капе кръв. — Трябва да те затворят в лудница!

Звънецът удари, трябваше да се върнем в клас. Бях доволен от себе си. Смятах, че съм заблудил всички. Но тогава забелязах, че един от съучениците ми е изостанал и ме наблюдава. Радостта ми помръкна. Мрачното лице на Стиви ясно показваше, че той много добре знае какво точно се беше разиграло пред очите му, и нито за миг не се беше оставил на заблудата.

Стиви знаеше всичко!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

Следобеда избягвах Стиви и след училище се прибрах направо у дома. Не разбирах какво става с мен. Защо се бях нахвърлил на Алан? Не исках да пия човешка кръв. Не си търсех жертва. Защо тогава го бях нападнал като див звяр? Ами ако се случи отново? Ако тогава няма кой да ме спре и продължа да смуча кръв, докато...

Не, това беше лудост. Просто гледката на кръвта ме беше изненадала. Не я бях очаквал. Щях да си взема поука и следващия път щях да успея да се сдържа.

Все още усещах в устата си вкуса на кръв, така че се затворих в банята, изжабурих се няколко пъти и си измих зъбите.

Погледнах се в огледалото. Лицето ми си беше същото. Зъбите ми не бяха нито по-дълги, нито по-остри. Очите и ушите не се бяха променили. Тялото ми — и то. Нямахше нови мускули, не бях станал по-висок, не се бяха появили косми. Единствената видима разлика беше в ноктите — те бяха по-здрави и по-тъмни.

Защо тогава се държах толкова странно?

Прокарах нокът по огледалото, остана дълбока следа. От сега нататък трябваше да внимавам повече.

Но ако не броях случилото се с Алан, положението ми не беше чак толкова лошо. Всъщност колкото повече мислех, толкова повече се успокоявах. Големите минуси бяха два: първо, щях да порасна по-бавно и второ, налагаше се да се пазя да не виждам прясна кръв.

Но иначе животът ми щеше да е прекрасен. Бях по-силен от съучениците си, по-бърз и по-здрав. Можех да стана атлет, боксьор или футболист. Възрастта ми можеше да бъде пречка, но стига да покажех достатъчно талант, тя нямаше да е от значение.

Представете си само: вампир футболист! Щях да спечеля милиони. Да ме показват по телевизията, да напишат книги за мен, да снимат филм за живота ми, да ме канят за участие в клипа на някоя известна група. Можеше да си намеря работа в киното — да дублирам като каскадьор децата актьори. Или пък...

Прекъсна ме почукване по вратата.

— Кой е? — попитах.

— Ани. Приключи ли вече? Откога те чакам?

— Влизай — отвърнах.

Тя пристъпи вътре.

— Пак ли се любоваш на образа си в огледалото?

— Естествено — ухилих се аз. — Защо не?

— Ако лицето ми беше като твоего, щях да избягвам огледалата — изкикоти се Ани. Беше по халат. Завъртя кранчетата да напълни ваната и пипна водата да провери дали е достатъчно гореща. След това седна на ръба на ваната и ме огледа.

— Изглеждаш странно.

— Глупости! — отвърнах, но въпреки това пак се обърнах към огледалото: — Наистина ли?

— Да — потвърди тя. — Има нещо различно, макар че не мога да кажа какво точно.

— Просто така ти се струва — рекох. — Същият съм си.

— Не — поклати глава Ани. — Определено има нещо...

Ваната се напълни и тя се извърна да спре водата. Когато се наведе, погледът ми се спря на извивката на врата ѝ и изведнъж устата ми пресъхна.

— Искях да кажа — поде Ани отново и се обърна с лице към мен, но щом видя изражението ми, притеснено прошепна: — Дарън? Какво...

Вдигнах дясната си ръка и тя замълча. Облеци очи и се взря в пръстите ми, които бавно рисуваха кръгчета във въздуха. Не знам как го правех, но я хипнотизирах!

— Ела тук! — изръмжах с неочаквано плътен глас. Ани се подчини. Движеше се като сомнамбул, с угаснал поглед и сковани ръце и крака.

Застана пред мен и аз прокарах пръсти по шията ѝ. Дишах тежко, виждах я все едно през мъгла. Облизах устни нетърпеливо, стомахът ми изкъркори. В банята беше горещо като в пещ, по лицето на Ани се стичаха капчици пот.

Минах зад гърба ѝ, без да свалям ръка от врата. Усещах пулсирането на вените, притиснах една и тя изскочи, синя и прекрасна, умоляваше ме да я разкъсам и да я засмуча.

Оголих зъби и се надвесих над Ани.

В последния миг, когато зъбите ми вече докосваха кожата, зърнах отражението си в огледалото и за щастие това беше достатъчно, за да ме спре.

От огледалото ме гледаше разкривено противно лице, непозната маска с огромни червени очи, бръчки и злобна усмивка. Взрях се в него. Хем бях аз, хем не бях. Все едно виждах двама души в едно тяло, обикновено момче и кръвожаден хищник.

Грозното лице изчезна, жаждата ми за кръв угасна. Погледнах Ани ужасен. Канех се да я ухапя! Възнамерявах да се *нахраня* с кръвта на собствената си сестра!

Отдръпнах се с писък и скрих лице с дланите си, страхувах се да се погледна в огледалото. Ани залитна назад и премига замаяно.

— Какво стана? — попита тя. — Чувствам се странно. Щях да се къпя, нали? Готова ли е водата?

— Да — рекох тихо. — Готова е.

И аз също бях готов. Бях готов да стана вампир!

— Оставям те да се къпеш — добавих и излязох.

Подпрях се на стената в коридора, в продължение на няколко минути останах там, дишах дълбоко и се опитвах да се успокоя.

Не можех да се контролирам. Нямах как да победя жаждата си за човешка кръв. Вече дори не беше нужно да я зърна. Само мисълта за нея беше напълно достатъчна да пробуди чудовището в мен.

Замаяно се прибрах в стаята си и се стоварих в леглото. Поплаках си малко, знаех, че с живота ми като човек е свършено. Вече не можех да бъда старият нормален Дарън Шан. Вампирът в мен нямаше как да бъде удържан. Рано или късно той щеше да ме накара да извърша нещо ужасно, накрая щях да убия мама или татко, или пък Ани.

Не можех да го допусна. *Нямаше* да го направя. Животът на приятелите и близките ми беше по-важен от моя. Заради тях трябваше да замина, да се скрия някъде, където не бих могъл да им навредя.

Изчаках да се стъмни и излязох. Този път не дебнах родителите ми да заспят. Не смеех да го направя, тъй като знаех, че преди да си легнат, някой от тях щеше да влезе в стаята ми. Представях си как мама се навежда да ме целуне за лека нощ и аз впивам зъби в шията ѝ.

Не оставих бележка, не взех нищо. Не можех да мисля за тези неща. Колкото по-бързо си тръгнах, толкова по-добре. Всяко забавяне можеше да се окаже пагубно.

Вървах бързо, за нула време стигнах до киносалона. Вече не ми изглеждаше страшен. Бях свикнал. Освен това вампирите няма защо да се страхуват от тъмните изоставени сгради.

Господин Крепли ме посрещна на вратата.

— Чух те да приближаваш — рече той. — Честно казано, не очаквах да издържиш толкова много в света на хората.

— Опитах кръвта на един от най-добрите си приятели — отвърнах. — И едва не ухапах сестра си.

— Леко си се отървал — отбеляза господин Крепли. — Повечето вампири убиват някой близък, преди да осъзнаят, че са обречени.

— Значи няма връщане назад? — попитах тъжно. — Не съществува ли някоя вълшебна отвара, която отново да ме направи човек или да не ми позволява да нападам другите хора?

— Единственото, което сега може да те спре, е една хубава полусурова пържола.

— Добре тогава — въздъгнах. — Не ми харесва, но явно нямам друг избор. Ваш съм. Няма да бягам повече. Правете с мен, каквото пожелаете.

Той кимна замислено.

— Едва ли ще ми повярваш, но знам на какво си подложен в момента и ти съчувствам. — Поклати глава. — Това обаче няма значение. Чака ни работа и не бива да губим време. Ела, Дарън Шан — хвана ме за ръката. — Трябва да свършим доста неща, преди да заемеш полагаемото се място на мой чирак.

— Какви неща? — попитах объркано аз.

— Най-важното от тях е — усмихна се лукаво господин Крепли — да те убием!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

Последният си уикенд у дома посветих на мълчаливо сбогуване. Обиколих любимите си места — библиотеката, басейна, киното, парка, стадиона. На някои от тях бях с мама и татко, на други с Алан Морис или Томи Джоунс. Искаше ми се да прекарам повече време и със Стиви, но нямах сили да го погледна в очите.

От време на време ме връхлиташе усещането, че ме следят и целият настръхвах. Но обърнех ли се, не виждах никого. Накрая го отдадох на притеснението и престанах да му обръщам внимание.

Всяка минута в компанията на близките и приятелите ми имаше огромно значение. Вглеждах се в лицата им, вслушвах се в гласовете им, за да не ги забравя. Знаех, че няма да ги видя никога повече и това разкъсваше сърцето ми, но така трябваше да бъде. Нямахте връщане назад.

Каквото и да правеха тези два дни, не можех да им се сърдя. Целувките на мама не ме смущаваха, нямах нищо против задачите на татко, глупавите шеги на Ани не ме дразнеха.

Най-много време отделих на Ани. Тя щеше да ми липсва ужасно. Носих я на конче, въртях я във въздуха, взех я с мен, когато с Томи отидохме на стадиона. Дори си играх с куклите ѝ!

На моменти едва се сдържах да не се разплача. Поглеждах мама, татко или Ани и си давах сметка колко ги обичам, колко пуст щеше да е животът ми без тях. Извърщах глава настрани и си поемах дълбоко дъх, за да спра сълзите. Но на няколко пъти не успях и тогава хуквах да се скрия да си поплача тайно.

Те сигурно се досещаха, че нещо не е наред. В събота вечерта мама дойде в стаята ми, зави ме, разказа ми приказки, поговорихме си. От години не го бяхме правили. И когато тя си отиде, горчиво съжалих, че не сме прекарвали повече време заедно.

Сутринта татко ме попита дали искам да си поговорим. Каза, че пораствам и възмъжавам и ми предстоят множество промени, че той

ще прояви разбиране към странните ми настроения и желанието ми да бъда оставен на мира, но винаги ще е насреща, ако ми потръбва.

„Ти винаги ще си насреща, но *мен* няма да ме има!“ — едва не изкрещях аз, но си замълчах, само кимнах и му благодарих.

Стараех се да бъда примерен и послушен. Искях в последните си дни да оставя отлично впечатление, така че да ме помнят като добър син, брат и приятел. Не желаех да си мислят с лошо за мен, след като си тръгна.

В неделя татко предложи да ни заведе на ресторант, но аз настоях да останем вкъщи. Това щеше да бъде последната ми вечер с тях и исках да бъде нещо специално, така че след години да мога да си ни спомням заедно, у дома, като едно щастливо семейство.

Мама сготви любимото ми ястие: печено пиле с картофи и печена царевица. С Ани изцедихме пресен портокалов сок. Мама и татко си отвориха бутилка вино. За десерт имаше ягодов чийзкейк. Настроението беше страхотно. Пяхме песни, татко разказваше вицове. Мама изсвири някаква мелодия с две лъжици. Ани рецитира стихотворения. Играхме на асоциации.

Мечтаех си този ден никога да не свършва. Но разбира се, всяко нещо си има край и както винаги, слънцето залезе и мракът скри небето.

Татко си погледна часовника и обяви:

— Време е за лягане! Утре сутринта сте на училище.

Но аз не бях на училище. Никога повече нямаше да ходя на училище. Вместо да ме ободри, тази мисъл още повече ме натъжи. Това означаваше край на господин Далтън, край на приятелите, край на футбола и на училищните екскурзии.

Опитах се да забавя лягането си. Съблякох се бавно, мотах се, докато си сложа пижамата, дълго си мих ръцете, лицето и зъбите. Но когато вече нямаше накъде да отлагам, слязох във всекидневната при мама и татко. Те изненадано вдигнаха глави.

— Какво ти е, Дарън? — попита мама.

— Добре съм.

— Нали не ти е лошо?

— Добре съм — повторих аз. — Просто дойдох да ви пожелая лека нощ.

Прегърнах татко и го целунах по бузата. След това и мама.

— Лека нощ!

— Къде да го запишем? — засмя се татко и потърка бузата си. — Откога не ни е целувал за лека нощ, Анджи?

— От векове — усмихна се тя и ме погали по главата.

— Обичам ви — рекох аз. — Знам, че не съм го казвал достатъчно често, но е истина. Обичам ви и двамата, и винаги ще ви обичам.

— И ние те обичаме — отвърна мама. — Нали, Дърмот?

— Разбира се — кимна той.

— Ами *кажи* го тогава — настоя тя.

Татко въздъхна.

— Обичам те, Дарън — рече той и направи физиономия, за да ме разсмее. След това ме прегърна и сериозно добави: — Наистина те обичам.

Излязох от стаята, но в коридора се спрях, не исках да ги оставя, слушах ги как си говорят.

— Какво ли му е дошло на ума? — попита мама.

— Деца — изсумтя татко. — Кой може да каже какво им се върти в главите?

— Има нещо — настоя тя. — Доста странно се държи напоследък.

— Може да си е намерил гадже — предположи той.

— Може — отвърна мама, но не звучеше убедена.

Време беше да се размърдам. Страхувах се, че ако се помотая още малко, ще се втурна обратно във всекидневната и ще им разкажа всичко. А тогава те нямаше да ми позволят да осъществя плана на господин Крепли. Щяха да заявят, че вампири не съществуват, и да се опитат да ме задържат при себе си въпреки опасността.

Замислих се как едва не ухапах Ани, знаех, че не бива да допусна да ме спрат.

Качих се бавно в стаята си. Нощта беше топла и прозорецът беше отворен. Това беше важно.

Господин Крепли ме чакаше в гардероба. Когато чу, че затворих вратата, изскочи навън.

— Доста задушно е там вътре — оплака се той. — Горката Мадам Окта, как да не я съжали човек, задето си я принудил да прекарва толкова време в...

— Млъкнете! — извиках ядосано.

— Не е нужно да бъдеш груб — изсумтя вампирът. — Просто отбелязах един факт.

— Ами, недейте — отвърнах аз. — На вас може и да не ви харесва, но аз си го обичам. Откакто се помня, това е моят дом, моята стая, моят гардероб. И никога повече няма да ги видя. Тази вечер ми е последна тук. Няма защо да ги обиждате, нали?

— Извинявай — рече той.

Огледах за последно стаята и нещастно въздъхнах. Измъкнах изпод леглото една раница и я подадох на господин Крепсли.

— Какво е това? — попита подозрително той.

— Личните ми вещи. Дневникът ми. Снимка на цялото семейство. Разни дреболии. Няма да забележат, че липсват. Ще ми ги пазите ли?

— Добре — кимна вампирът.

— Но обещавайте, че няма да надничате вътре!

— Вампирите нямат тайни един от друг — рече той, но като видя изражението ми, цъкна раздражено с език и сви рамене. — Няма да я отварям.

— Добре — поех си дълбоко дъх. — Донесохте ли отровата?

Той кимна и ми подаде шишенце от тъмно стъкло. Надникнах вътре. Течността беше черна и гъста и миришеше гадно.

Господин Крепсли мина откъм гърба ми и сложи ръцете си на врата ми.

— Сигурен ли сте, че всичко ще мине както трябва? — попитах притеснено.

— Довери ми се.

— Винаги съм си мислел, че ако си счупиш врата, изобщо не можеш да се движиш.

— Не е така — отвърна той. — Костите не са от значение. Парализата настъпва едва когато се прекъсне гръбначният мозък. Но аз ще внимавам да не го засегна.

— Лекарите няма ли да забележат?

— Те дори няма да проверят — отговори вампирът. — Отровата дотолкова ще забави ритъма на сърцето ти, че ще бъдат сигурни, че си мъртъв. Ще видят, че вратът ти е счупен, и ще решат, че всичко е ясно. Ако беше по-голям, сигурно щяха да направят аутопсия, но лекарите

не обичат да отварят деца. — След това ме погледна строго: — Питам за последно: нали знаеш какво те очаква и какво трябва да правиш?

— Да — кимнах.

— Не трябва да допускаме грешки — предупреди той. — Дори една дреболия да се обърка и с плановете ни е свършено.

— Не съм глупав! Знам какво трябва да правя! — извиках раздразнено.

— Направи го тогава.

И аз го направих.

Вдигнах шишенцето и ядосано излях течността в устата си. Беше гадна на вкус, намръщих се и потреперих, тялото ми веднага започна да изтръпва. Не усещах болка, но сякаш ледена вълна се разнесе по вените и костите ми. Зъбите ми затракаха.

Отровата подейства за по-малко от десет минути. Накрая не можех да помръдна, дробовете ми не дишаха (е, всъщност дишаха, но съвсем, съвсем бавно) и сърцето ми спря (не напълно, но ударите му изобщо не се долавяха).

— Сега ще ти счупя врата — рече господин Крепли и завъртя главата ми на една страна. Чу се тихо щракване, но не усетих нищо, сетивата ми бяха притъпени. — Готово. Това е достатъчно. Идва ред на падането през прозореца.

Взе ме на ръце и се приближи до прозореца, там се спря да огледа навън и вдиша дълбоко.

— Трябва да те пусна от тук, за да изглежда съвсем истинско — каза той. — Доста е високо и може да си счупиш още нещо. Когато действието на отварата премине, сигурно ще те боли, но след това аз ще наместя всички счупвания. Пригответи се!

Залюля ме леко и ме хвърли навън.

Полетях във въздуха като камък, мярнах размазаните очертания на стената и се стоварих по гръб на земята. Очите ми бяха отворени и се вираха във водосточната тръба.

Докато ме намерят, не ми оставаше нищо друго, освен да си лежа и да се ослушвам. След известно време мина един съсед и се приближи да провери. Не видях лицето му, но го чух как ахна, когато се надвеси над безжизненото ми тяло.

Веднага изтича от предната страна на къщата и заблъска по вратата. Викаше мама и татко. След това се разнесоха и техните

гласове. Вероятно подозираха, че им е скроил номер или нещо е сгрешил. Баща ми ядосано мърмореше под нос.

Когато излязоха иззад ъгъла и ме видяха, стъпките им изведнъж секнаха. За един дълъг ужасен момент се възцари пълна тишина. След това мама и татко се втурнаха към мен.

— Дарън! — изкрещя мама и ме притисна към гърдите си.

— Пусни го, Анджи! — извика татко, дръпна ме и ме остави обратно на земята.

— Какво му е, Дърмот? — простена тя.

— Не знам. Сигурно е паднал. — Той се изправи и вдигна поглед към отворения прозорец на стаята ми. Видях как ръцете му се свиват в юмруци.

— Не помръдва! — прошепна мама, след това ме сграбчи и силно ме разтърси. — Не помръдва! — изкрещя тя. — Не помръдва! Не...

Татко отново я хвана за ръцете. Повика съседа и я побутна към него.

— Прибери я вътре — рече той нежно. — И се обади за линейка. Аз ще остана тук при Дарън.

— Той... мъртъв ли е? — попита съседът. Мама изстена и закри лице.

Татко поклати глава и нежно погали мама по рамото.

— Не е мъртъв. Просто е в кома, като приятеля си.

Тя свали ръце и с внезапно пламнала надежда възкликна:

— Като Стиви ли?

— Да — усмихна се той. — И ще се оправи, също като него. А сега иди се обади в болницата.

Мама кимна и хукна към къщи, последвана от съседа. Татко ѝ се усмихваше, докато тя не се скри вътре, след това се надвеси над мен, вдигна клепачите да погледне зениците, хвана ме за китката, за да провери пулса. След като не откри никакви признаци за живот, той ме положи обратно на земята, приглади перчема на челото ми и направи нещо, което никога не бих очаквал от него.

Разплака се.

Ето така навлязох в нов, ужасяващ етап от живота си — *смъртта*.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

На лекарите не им отне много време да произнесат присъдата си. Не откриха нито дихателна дейност, нито пулс. За тях случаят беше ясен.

Най-лошото беше, че знаех какво се случва край мен. Искаше ми се да бях помолил господин Крепли за такава отрова, която да ме приспи. Ужасно беше да слушам как мама и татко плачат, а Ани креци да се събудя.

След няколко часа започнаха да прииждат близки и приятели и тяхното пристигане наново пораждаше плач и писъци.

Ако имаше начин, с радост бих си спестил цялата тази история. Предпочитах направо да избягам с господин Крепли някоя нощ, но той ме увери, че няма как да стане.

— Ако избягаш — обясни той, — ще те обявят за издирване. Навсякъде ще разлепят твои снимки, ще ги публикуват във вестниците, ще ги раздадат на полицаите. Няма да имаме мира.

Да се престоря на мъртъв беше единствената ни възможност. Ако всички приемеха, че съм умрял, щях да бъда свободен. Мъртъвците никой не ги търси.

Сега обаче, като виждах колко страдат близките ми, проклинах и господин Крепли, и себе си. Не трябваше да го правя. Не биваше да им го причинявам.

Но пък, погледнато от добрата страна, това щеше да е краят. Да, сега страдаха и щяха да скърбят още известно време, но после щяха да се оправят. (Или поне така се надявах.) Ако бях избягал, драмата можеше да се проточи вечно, цял живот щяха да се надяват да се върна, да ме търсят, да вярват, че ще ме видят отново.

Пристигна погребалният агент и помоли всички да излязат от стаята. С помощта на една сестра ме съблече и огледа тялото. Сетивата ми бавно се пробуждаха и смътно усещах досега на студените му ръце.

— В чудесно състояние е — рече той тихо. — Свеж, със стегната кожа, без белези. За нас няма никаква работа. Само малко руж по

бузите и готово.

Вдигна клепачите ми. Оказа се пълен и на вид доволен от живота мъж. Изплаших се да не разбере по очите ми, че съм жив, но ми се размина. Той внимателно завъртя главата ми насам-натам и счупените кости на врата изщракаха отново.

— Човекът е толкова крехко създание — въздъхна погребалният агент и продължи с огледа.

Вечерта ме закараха обратно у дома и ме сложиха във всекидневната на една дълга маса, покрита с голямо платно, така че хората да постоят край мен да се сбогуват.

Беше ми странно да слушам как говорят за мен, все едно ме няма. Обсъждаха какъв съм бил като малък, какво добро момче съм бил и какъв хубав мъж е щяло да стане от мен, ако не съм бил умрял.

Как ли щяха да се втрещят, ако бях скочил и извикал: „Па!“.

Времето се влачеше едва-едва. Не съм в състояние да опиша колко е скучно да лежиш неподвижно в продължение на часове, без да можеш да помръднеш, да се засмееш или да се почешеш по носа. Дори не можех да зяпам в тавана, защото клепачите ми бяха затворени!

Освен това се налагаше да внимавам, защото постепенно сетивата ми се събуждаха. Господин Крепли ме беше предупредил, че ще започна да усещам боцкане и гъделичкане много преди напълно да се възстановя. Не можех да мърдам, но ако се напънех, сигурно щях да потръпна леко и така щях да се издам.

Сърбежът направо ме подлуди. Опитвах се да не му обръщам внимание, но беше невъзможно. Сърбеше ме навсякъде, по цялото тяло, все едно ме бяха полазили мравки. Най-зле беше по главата и по врата, където беше счупването.

Най-накрая хората започнаха да се разотиват. Сигурно беше късно, тъй като във всекидневната не остана никой и се възцари тишина. Лежах там сам известно време и се наслаждавах на спокойствието.

И след това долових движение.

Вратата се отвори бавно и безшумно.

Стъпки прекосиха стаята и спряха до масата. Сърцето ми замря — но не заради отровата. Кой ли беше дошъл? За миг си помислих, че е господин Крепли, само че нямаше никаква причина той да идва в къщата. С него щяхме да се видим по-късно.

Който и да беше, беше много тих. В продължение на няколко минути не се чу нищо.

След това усетих нечий ръце по лицето си.

Непознатият вдигна клепачите ми и светна с фенерче в зениците ми. В стаята беше тъмно и не успях да видя лицето му. Той изсумтя, спусна клепачите обратно, отвори устата и ми сложи нещо на езика — нещо като листче хартия, но със странен, горчив вкус.

След като го извади, непознатият вдигна ръцете ми и огледа пръстите. Чу се щракане на фотоапарат.

Накрая започна да ме боде с остро шило или игла по цялото тяло. Внимавах да не засегне места, от които можеше да протече кръв и избягвах жизненоважните органи. За щастие сетивата ми не се бяха пробудили напълно и не ме болеше много.

След това си тръгна. Чух стъпките да се отдалечават, вървеше също толкова тихо, колкото и на влизане, вратата се отвори и затвори и това беше всичко. Посетителят, който и да беше, изчезна и ме остави озадачен и изплашен.

Рано сутринта при мен дойде да поседи татко. Говори дълго, разказа ми какви са били плановете му за мен, в какъв колеж възнамерявал да ме изпрати, каква работа си мечтаел да започна. Плака много.

После дойде и мама и седна до него. Двамата отново си поплакаха, макар да се опитваха да се успокояват взаимно. Все пак им оставала Ани, можело и да си родят или да си осиновят още едно дете. Поне смъртта ми била бърза и не съм страдал. Спомените за мен завинаги щели да останат с тях и така нататък.

Изобщо не ми харесваше, че аз съм причината за толкова много страдания. Бих дал всичко на света да им го спестя.

По-нататък събитията се поускориха малко. Донесоха ковчег и ме сложиха в него. Дойде и един свещеник и поговори с близките и с приятелите. Постоянно прииждаха и си отиваха хора.

Чух Ани да плаче, умоляваше ме да спра да се преструвам и да се събудя. Щеше да е много по-лесно, ако я бяха отвели някъде, но сигурно не искаха да порасне с мисълта, че е била лишена от възможност да се сбогува с брат си.

Накрая сложиха капака на ковчегата и го заковаха. Вдигнаха ме от масата и ме пренесоха в катафалката. Закараха ме в черквата, но там не

чух почти нищо. След опелото ме занесоха до гробището и там до мен достигаше всяка дума на свещеника и хълцането и плача на опечалените.

И след това ме погребяха.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

Докато ме спускаха в тъмната влажна дупка, звуците отгоре постепенно заглъхнаха. При удара в дъното ковчегът леко се разтресе, а после по капака забарабани хвърляната с шепи пръст.

После за дълго настъпи тишина, докато не дойдоха гробарите да ме заровят.

Първите няколко лопати пръст поразклатиха ковчега и отекнаха вътре все едно бяха камъни. Купчината пръст над мен бързо се увеличаваше и заглушаваше шума от горния свят.

Накрая едва-едва се чу тупането, когато гробарите заравниха гроба.

Последва пълна тишина.

Лежах в мрака и се вслушвах в едва чулото шумолене от слягането на пръстта, представях си как към мен запълзват червеи. Мислех, че ще е доста страшно, но всъщност не беше. Чувствах се на сигурно място, защитен от света.

В главата ми се въртяха картини от случилото се през последните седмици, рекламната листовка на „Циркът на кошмарите“, тайнствената сила, която ме беше накарала да протегна ръка със затворени очи, за да грабна билета, първите ми впечатления от мрачния салон, студения балкон, от който гледах как Стиви разговаря с господин Крепсли.

Имаше толкова много важни моменти, в които историята можеше да тръгне по съвсем друг път. Ако не бях хванал билета, сега нямаше да лежа в гроба. Или пък ако не бях отишъл на представлението. Ако не бях останал да видя какво е намислил Стиви. Ако не бях откраднал Мадам Окта. Ако бях отхвърлил предложението на господин Крепсли...

Тези „ако“ изграждаха един изцяло нов свят, който обаче нямаше никакво значение. Стореното беше сторено. Ако можех да се върна назад...

Но не можех. Миналото беше зад гърба ми. Най-добре беше да престана да се озъртам през рамо. Време беше да го забравя и да се изправа пред настоящето и бъдещето.

След няколко часа установих, че крайниците ми се събуждат. Първо се раздвижиха пръстите, свиха се конвулсивно и ръцете паднаха от гърдите ми, където ги беше положил погребалният агент. Бавно стиснах юмруци няколко пъти, за да прогоня боцкането от изтръпналите си длани.

След това се размърдаха клепачите. Не че имаше голяма разлика дали очите ми са отворени или не — там долу си беше непрогледна тъмнина.

Със завръщането на сетивата усетих болка. При падането от прозореца си бях натъртил гърба. Дробовете и сърцето, които отдавна не бяха работили нормално, сега ме боляха. Краката ми бяха изтръпнали, вратът ми беше схванат. Единствената част от тялото, която не ме болеше, беше големият пръст на десния ми крак!

Щом започнах да дишам, изведнъж се притесних дали ще ми стигне въздухът в ковчега. Господин Крепли ми беше казал, че в състоянието си на кома ще мога да оцелея под земята цяла седмица. Нямах да имам нужда да дишам, да ходя до тоалетната, да ям. Но когато дробовете ми отново заработиха, си дадох сметка колко малко кислород имаше тук, под земята, и колко бързо щях да го изхабя.

Не се поддадох на паниката. Тя само щеше да учести дишането ми и така щях да използвам повече въздух. Запазих спокойствие, едва-едва си поемах дъх. Лежах неподвижно и се стремях да не мърдам, тъй като знаех, че всяко движение допълнително натоварва дробовете.

Нямаше начин да разбере колко време е минало. Опитах се да броя наум, но бързо се обърках и трябваше да започна отначало.

Пеех си песнички наум, измислях си истории. Мечтаех си да ме бяха погребали с телевизор или с радио, макар че един истински мъртвец едва ли би имал полза от тях.

Накрая, когато вече ми се струваше, че са минали векове, чух шум.

Този горе копаеше толкова бързо, все едно направо изсмукваше пръстта. Стигна до ковчега за рекордно кратко време — по-малко от четвърт час. Но ако ме питаха мен, той изобщо не беше подранил.

Почука три пъти по капака и започна да го разковава. Тази задача му отне още няколко минути, след това го отвори и пред мен се разкри най-красивото нощно небе, което бях виждал.

Поех си дълбоко дъх, надигнах се и се разкашлях. Беше тъмно, но след толкова време под земята ми се стори светло като ден.

— Как си? — попита господин Крепли.

— Мъртъв от умора — ухилих се немошно аз.

Той също се усмихна на шегата и нареди:

— Стани да те прегледам.

Изправих се бавно, коленете ми трепереха, все едно цялото ми тяло беше набодено с иглички. Вампирът прокара пръсти по гърба ми и отпред по гърдите.

— Извадил си късмет — обяви той. — Нямах нищо счупено. Само малко си се понатъртил, но след няколко дни ще ти мине.

Измъкна се от гроба и се наведе да ми подаде ръка. Все още бях доста скован и схванат.

— Чувствам се като боксова круша след тежка тренировка — оплаках се.

— Ще се справиш — успокои ме господин Крепли. — Не се безпокой, в добра форма си. Извадихме късмет, че те погребяха днес. Ако бяха изчакали още един ден, щеше да се чувстваш много по-зле.

Скочи обратно в гроба и затвори капака на ковчега. После излезе, взе лопатата и започна да го засипва с пръстта.

— Да ви помогна ли? — предложих.

— Не, само ще ме забавиш. Иди се поразходи да се раздвижиш. Ще те викна, щом свърша.

— Донесохте ли раницата ми?

Той кимна към съседната надгробна плоча, на която беше закачил раницата.

Взех я и се зачудих дали я е претърсил. По нищо не личеше да е била отваряна, но нищо не можех да кажа със сигурност. Налагаше се да му се доверя. Така или иначе, нямаше кой знае какво значение, господин Крепли и без това знаеше всичко, което бях описал в дневника си.

Пообиколих из гробищата, разтърсвайки ръце и крака. Наслаждавах се на усещането за движение. Дори и боцкането от изтръпването беше по-приятно от безчувствеността.

Зрението ми беше станало изненадващо остро. Можех да прочета имената и датите по плочите от няколко метра разстояние. Сигурно се дължеше на вампирската кръв във вените ми. Нали вампирите прекарваха целия си живот в мрака? Знаех, че съм само наполовина вампир, но въпреки това...

Изведнъж, както си мислех за новите си способности, иззад един гроб се протегна ръка, запуши ми устата и ме дръпна на земята, незабелязано от господин Крепли!

Разтърсих глава и понечих да изкрещя, но навреме се спрях. Нападателят беше въоръжен с чук и дебел заострен кол, *насочен право към сърцето ми!*

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

— Само да си мръднал — изсъска той — и ще те прониза, без да ми мигне окото!

Познатият глас ме сепна повече, отколкото страшната закана.

— *Стиви?!?* — ахнах аз и вдигнах поглед към лицето му. Наистина беше той, опитваше се да изглежда смел, но всъщност беше страшно изплашен. — Стиви, какво си... — подех, но той ме сръга с кола да замълча.

— Нито дума повече! — заповяда той и се сви зад каменната плоча. — Не искам *приятелят* ти да ни чуе.

— Приятелят ми ли? О, имаш предвид господин Крепли.

— Лартън Крепли, Вър Хорстон — процеди Стиви. — Наричай го както си щеш. Той е вампир. Нищо друго не ме интересува.

— Какво правиш тук? — прошепнах аз.

— Преследвам вампири — изръмжа той и отново ме сръга с кола. — И май намерих цели двама!

— Слушай — бях по-скоро ядосан, отколкото разтревожен, тъй като ако беше твърдо решен да ме убие, щеше да го стори веднага, а нямаше да седи да си бърборим, както става по филмите, — ако наистина възнамеряваш да забиеш този кол в сърцето ми, направи го. Но ако искаш да поговорим, го разкарай оттук. И без това ме боли всичко и не е нужно да правиш нови дупки в тялото ми.

Стиви се взря в мен, след това отдръпна оръжието с няколко сантиметра.

— Какво правиш тук? — повторих. — Как се сети да дойдеш?

— Следях те — отвърна той. — След случилото се с Алан те следях целия уикенд. Видях Крепли да влиза у вас. Видях го как те хвърли през прозореца.

— Значи ти си се промъкнал онази нощ във всекидневната! — ахнах аз, като си припомних тайнственият среднощен посетител.

— Да — кимна Стиви. — Лекарите на бърза ръка подписаха смъртния ти акт. Но аз исках да се уверя, за да съм сигурен.

— Затова ли пъхна хартия в устата ми?

— Лакмусова хартия — поясни той. — Променя си цвета, ако я допреш до влажна повърхност, благодарение на нея лесно се познава дали човек е жив. Това и белезите по пръстите ми бяха достатъчни, за да разбера всичко.

— Значи знаеш за белезите по пръстите?

— Прочетох го в една стара книга. Същата, в която намерих и портрета на Вър Хорстон. Не го бях срещал никъде другаде и първо реших, че е поредната измишльотина. Но след като видях твоите пръсти...

Той замлъкна и вдигна глава. Дадох си сметка, че шумът от заравянето беше секнал. За миг настъпи пълна тишина. След това сред гробовете се разнесе силният шепот на господин Крепли:

— Дарън? Къде си? Дарън?

Лицето на Стиви се сви от страх. Чувах как биеше сърцето му, лицето му се обля в пот. Не знаеше какво да прави. Не беше обмислил хубаво намеренията си.

— Тук съм — извиках аз и той подскочи.

— Къде? — попита вампирът.

— Ей тук — отвърнах и се изправих, без да обръщам внимание на кола на Стиви. — Краката ми се схванаха и полегнах.

— Добре ли си?

— Да. Ще си почина още малко и после пак ще се раздвижа. Повикайте ме, щом приключите.

Седнах и отново се озовах лице в лице със Стиви. Вече не изглеждаше толкова смел. Целият се тресеше, а върхът на кола сочеше към земята. Стана ми жал за него.

— Защо дойде тук, Стиви?

— За да те убия.

— Да ме убиеш? Но защо, за бога?

— Защото си вампир — отвърна той. — Нима това не е достатъчна причина?

— Но нали нямаше нищо против вампирите? — напомних му аз. — Та *ти* самият искаше да станеш вампир!

— Да — изръмжа Стиви. — Аз исках, а стана *ти*! Планирал си го от самото начало, нали? Казал си ми, че аз съм лош. Накарал си го да ме отхвърли, за да...

— Говориш глупости — въздъгнах аз. — Никога не съм искал да бъда вампир. Съгласих се само за да ти спася живота. Ако не бях приел да му стана чирак, щеше да умреш.

— Пълна измишльотина! — изсумтя той. — А те смятах за най-добрия си приятел! Ха!

— Аз наистина съм ти приятел! — извиках. — Нищо не разбираш. Никога не бих ти сторил зло. Не харесвам това, което се случи с мен. Направих го само...

— Спести ми съзливите си обяснения — сръза ме Стиви. — Откога го замисляш? Сигурно си отишъл при него още вечерта след представлението. И тогава си взел и Мадам Окта, нали? Дал ти я е в замяна на твоето съгласие да му бъдеш чирак.

— Не е така, Стиви, грешиш. Не е вярно. — Но той го вярваше. Виждах го в очите му. Каквото и да кажех, нямаше да промени мнението си. Беше убеден, че съм го предал. Че съм откраднал живота, за който мечтаеше. Никога нямаше да ми го прости.

— Сега си отивам — той запълзя настрани. — Мислех, че ще успея да те убия още тази вечер. Но все още съм малък. Не ми достига нито сила, нито смелост.

Но запомни добре, Дарън Шан! Ще порасна! Ще стана по-силен и по-смел. Ще посветя целия си живот на това да развия тялото и ума си и когато дойде моментът... когато съм готов... когато се въоръжа с повече знания и умения...

Ще те открия и ще те убия! — закле се Стиви. — Ще стана най-добрият ловец на вампири в света и в която и дупка да се скриеш, аз пак ще те намеря!

Ще ви преследвам чак до края на света! — Лицето му се изкриви налудничаво. — Теб и твоя господар. И когато ви намеря, ще забия стоманени пръти в сърцата ви, ще строша черепите ви и ще ги напълня с чесън. След това ще ви изгоря и ще разпръсна праха в някоя бърза река. Няма да рискувам. Ще направя всичко, за да съм сигурен, че повече няма да възкръснете от гробовете си!

Стиви замълча, измъкна нож и драсна две резки във формата на кръст на лявата си длан. Вдигна я срещу мен, от раната капеше кръв.

— Заклевам се в кръвта си! — изсъска той, извърна се и за миг изчезна в сенките на нощта.

Можеше да хукна след него, да го последвам по кървавата следа, която оставяше. Можеше да повикам господин Крепсли и заедно да го настигнем, за да сложим край на Стиви Леопард и неговите заплахи. Така и трябваше да направя.

Но не го направих. Не можех. Той ми беше приятел...

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

Когато се върнах, господин Крепли заравняваше купчината пръст. Наблюдавах го как работи. Лопатата беше голяма и тежка, но той я размахваше все едно беше детска играчка. Питам се колко ли е силен и дали и аз ще стана като него някой ден.

Зачудих се дали да му кажа за Стиви, но се страхувах, че вампирът ще хукне след него. Стиви беше страдал достатъчно. Освен това не възприемах сериозно заплахата му. След няколко седмици нещо друго щеше да грабне вниманието му и той щеше да забрави за мен и за господин Крепли.

Поне така се надявах.

Господин Крепли вдигна глава и се намръщи.

— Сигурен ли си, че си добре? Изглеждаш доста изтощен.

— И вие ще изглеждате така, ако прекарате един цял ден в ковчег — отвърнах аз.

Той се разсмя силно.

— Хей, господин Шан, прекарал съм в ковчег повече време от някои мъртъвци! — Отъпка за последно гроба, начупи лопатата на парчета и ги хвърли надалеч. — Мина ли ти схващането?

— Горещо долу — разкърших рамене. — Но предпочитам да не трябва да се правя на мъртъв отново.

— Да — кимна замислено господин Крепли. — Да се надяваме, че няма да се наложи. Доста е рисковано. Лесно може да се обърка нещо.

Взрях се в него смаяно.

— Но нали ми казахте, че няма никаква опасност!

— Излъгах те. Понякога отровата те праща в твърде близко до смъртта състояние и никога не се събуждаш. А и не можеш да бъдеш сигурен, че няма да ти направят аутопсия. Освен това... Държиш ли да чуеш всичко?

— Не — отвърнах замаяно. Замахнах гневно към него. Той с лекота се отдръпна да избегне удара и се разсмя. — Казахте, че няма

никаква опасност! Излъгахте ме!

— Налагаше се — отвърна вампирът. — Нямахте друг начин.

— Ами ако бях умрял?

Господин Крепли сви рамене.

— Щях да остана без чирак. Не е кой знае каква загуба. Сигурен съм, че лесно щях да си намеря друг.

— Вие... вие... О! — Ядосано ритнах един камък. Идеше ми да го нарека с какви ли не думи, но не исках да ругая сред мъртъвците. Някой друг път щях да му кажа какво мислех за него и за номерата му.

— Готов ли си да тръгваме? — попита той.

— Дайте ми една минута — отвърнах аз. Сkochих на една висока плоча и се взрях към града. Гледката не беше кой знае каква, но за последно се сбогувах с родното си място и затова не бързах, сега всяка тъмна уличка ми се виждаше като ярко осветен булевард, изоставените съборетини бяха по-прекрасни и от султански дворци, а двуетажните къщи ми се струваха като същински небостъргачи.

— След време ще свикнеш — обади се господин Крепли. Беше стъпил на плочата до мен с върха на пръстите си, но някак си успяваше да се задържи във въздуха. Лицето му беше тъжно. — Вампирите са винаги на път. Никъде не се задържахме за дълго. Не пускаме корени, а вечно обикаляме по нови места. Такава е съдбата ни.

— И първият път е най-тежко?

— Да — кимна той. — Не че после ти става много по-леко.

— И за колко време се свиква?

— Двайсет-трийсет години. Може и повече.

Двайсет-трийсет години! А от неговите уста прозвуча все едно ставаше дума за месеци.

— Никога ли не можем да имаме приятели? — попитах аз. — Дом, съпруга, деца?

— Не — въздъхна вампирът. — Никога.

— Не е ли самотно?

— Ужасно самотно е — призна той.

Кимнах тъжно. Поне беше искрен с мен. Както вече споменах, предпочитам да знам истината — колкото и да е неприятна, — отколкото да ме лъжат. Така поне можеш да прецениш колко дълбоко си затънал.

— Добре — scochих на земята, — готов съм.

Взех раницата и я изтупах от пръстта от гроба.

— Може да те понося на гръб, ако искаш — предложи господин Крепли.

— Не, благодаря — отвърнах любезно аз. — Може би после. Предпочитам да се пораздвижа.

— Както решиш — кимна той.

Потърках корема си, червата ми изкъркориха.

— Не съм ял от неделя насам — казах. — Гладен съм.

— И аз. — Господин Крепли протегна ръка към мен и се усмихна кръвожадно. — Да вървим да си намерим нещо за ядене!

Поех си дълбоко дъх и се опитах да не мисля с какво точно щяхме да заситим глада си. Кимнах притеснено и го хванах за ръката. Обърнахме гръб на гробището и рамо до рамо закрачихме в нощта — той, вампирът, и аз, неговият чирак.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.